

၀ ခိတြအိုဂ္ဂ

BURMESE CLASSIC

အိုင်အိုကျော်စိုး

နှင့်

ပတ္တမြား လိပ်ပြာ

ပိတြအဂ္ဂ

အိုင်အိုကျော်စိုးနှင့် ပတ္တမြားလိပ်ပြာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ရုနင်စဉ်ကြယ်စာပေ)
(၁၀၂)၊ (၃၁) လမ်း၊ မန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့် - ဦးနိုင်နိုင်အောင် (၁၀၃၂၄) (ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၁၉)၊ ၃၁-လမ်း၊ မန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- တွန်ပျူတာစာပေ - ပြည့်မြိုး
- အပိုးပန်းချီ - L လင်း
- အတွင်းပလင် - ကိုကြီးပေါက် (၀၉-၄၂၀၂၄၄၂၂)
- ထုတ်အပ်သည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ မေလ။
- အုပ်စု / တန်း - ၅၀၀ အုပ် / ၁၀၀၀ ကျပ်။
- ပြန်ချိစရ - ရုနင်စဉ်ကြယ်စာပေ
t 182 (B) ၃၁-လမ်း၊
မန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း၊ ၀၉ -၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉-၇၃၀၂၆၃၅၀

အခန်း (၁)

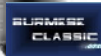
ဝိညာဉ်မေးတဲ့ပေခင်

လှိုင်းဝက်ပတ္တမြားများ

မရုဏစံအိမ်

တတိယပြောက်အလောင်း

ဝိညာဉ်မေးတဲ့ဗေဒင်

တစ်နေ့သ၌ ...

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗားကရာချောက်အနီးရှိ ကျွန်ုပ်၏ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့သို့ အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဗေဒင်ဆရာပုပ္ဖိုး(ခေါ်) ကိုတင်ဦးသည် သူ၏မူလရှေးရိုး ပုံစံမပျက် ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်ကာ ဆင်းသက်လာလေသည်။

သို့သော် သူ၏အမူအရာသည် ခါတိုင်းလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မရှိလှဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လှက်

ခြံထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာပြီးလျှင် လှေကားထစ်လေးများ အတိုင်း ဖိနပ်ချွတ်သို့တက်လာလေ၏။

“ဟဲ့လို အိုင်ဆေးဗေဒင်ဆရာကြီး... မတွေ့တာလည်း အတော်ကြာ၊ မလာစဖူး၊ အလာထူးလို့ပါလားဗျ၊ ကြွပါ ... ကြွပါ”

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် သစ်သားပက်လက်ကုလားထိုင် ဖြင့် ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်က မိမိ၏ရှေ့နားရှိ သစ်သားဆက်တီခုံ ကို လက်ညှန်ပြကာ ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်ရလေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်ဦးမှာ ခေါင်းကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့် တခြင်းခြင်းကုတ်လိုက်ပြီးနောက် လွယ်အိတ်ဟောင်း ကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ကျွန်းဆက်တီခုံပေါ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နယ် ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စိတ်အတော်ရှုပ်ထွေး လာပုံရတယ်။ ပိန်လည်း အတော်ပိန်သွားတာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ဒန်းဟေး(လ်) ဆေးတံအိုးထဲ ဖောစတာ၊ ဆေးတံသောက်ဆေးကို ဖြည့်သိပ်ထည့်ရင်း သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်ကာ စကားတောက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူက ရင်ခွင်ထဲမှ လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးကို ခပ်ဖိဖိလှုပ် ရင်း သက်ပြင်းကြီးချလိုက်လေ၏။

“အေးဗျာ ... ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ကြုံနေလို့ဗျ။ အဲဒါ ကြောင့် နေမကောင်းတဲ့ကြားက ကြံရာမရတာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင် ဖင်ဖိုလာခဲ့တာပဲ ကိုအဂ္ဂရေ”

“ဆိုပါဦး ... ဘာပြဿနာများလဲဗျ။ ရေခွေးကြမ်း လည်း သောက်ဦးဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ကြွရေခွေးကရားပေါ်မှ ပိတ် အုပ်စွပ်ကိုဖယ်ကာ သူ့အတွက် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲပေးလိုက် လေသည်။

မောလည်းမောပြီး အာခေါင်ခြောက်နေဟန်ရှိသည့် ကို အင်ဦးက ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ကောက်ယူကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်လိုက်ပြီးနောက် ...

လာရင်းကိစ္စကိုပြောပြလေသည်။

“ဒီလို စာရေးဆရာရဲ့ ... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ဒီလို ဝါခေါင် ထဆန်း ငါးရက်မှာပဲ ထူးခြားလှတဲ့ ဗေဒင်မေးသူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ အဝတ်တစ်သက် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်

၁၀ ○ စိတ္အရ

လောက်မှာရော ဗေဒင်ဟောသက်နှစ် သုံးဆယ်လောက်မှာရော
အဲဒီလောက် ထူးခြားတဲ့ ဗေဒင်မေးသူမျိုး မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ”

“အိမ်: ... စိတ်ဝင်စားစရာပါလား။ သေသေချာချာ
ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

“အင်း: ... ကြုံရပုံက ဒီလိုဗျာ”

ထိုနေ့က မနက်မိုးလင်းမှစ၍ မိုးတစ်မိုင်မိမ့်ရွာနေသဖြင့်
ရန်ကုန်မြို့၊ သယ်နိုးကျွန်းဘက်ရှိ ရှေးဟောင်း ကျိုတက္ကသိုလ်
တော်ကြီး၏ တန်ဆောင်းတစ်ခုထဲဝယ် ဗေဒင်ခုံလေးချကာ ထိုင်
နေသည့် ဗေဒင်ဆရာ ပုပ္ပါး (ခေါ်) ကိုတင်ဦးမှာ စိတ်အပျက်ကြီး
ပျက်လျက်ရှိလေ၏။

“အင်း: ... ဒီမိုးလုပ်ပုံနဲ့တော့ ဘုရားဖူးလည်း အလာ
ကျ၊ ဗေဒင်မေးမယ့်သူလည်း တစ်ယောက်မှလာပုံမပေါ်ဘူး။
နေ့လယ်ခင်းတောင်ရောက်နေပြီ ... ခုအထိ ဈေးဦးတောင်

မပေါက်သေးဘူး။ ခက်ပါတိ...ဟူး”

“ညနေအိမ်ပြန်လို့ ဈေးဇိုးမပေးနိုင်ရင် မိန်းမက ပြဿနာရှာဦးမယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်ပါတိနော်”

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ညည်းညူနေစဉ်မှာပင် အသက်အစိတ် ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဖဲထီးအနက်လေးကို ဆောင်းလျက် စေတီတော်ကြီးကို ပတ်ကာ လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဗေဒင်မေးမည့်သူကို မျှော်နေသည့် ဗေဒင်ဆရာ ပုပ္ပါး (ခေါ်) ကိုတင်ဦးက သူရှိနေသော တန်ဆောင်းထဲ ထိုအမျိုးသမီး ဝင်လာလေမလားဟု မျှော်လင့်ကာ ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ဗေဒင်ကျမ်း တစ်စောင်ကို ဖတ်ဟန်ပြုရင်း မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဦးခေါင်းငုံ့လျက်ရှိရာမှ ကိုတင်ဦးက မျက်လွှာလေးလှန်ကာ လှန်ကာ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ရှန်သားအင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နှင့် ချိတ်ထတံနီညိုရောင်လေး ဝတ်ဆင်ကာ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးထုံးထားသည့် အမျိုးသမီးလေးက တန်ဆောင်းရှေ့အရောက်တွင် ထီးကို ပိတ်လိုက်ပြီး လှေကားနံ၌ ထောင်ထား

လိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် သူမသည် ကတ္တီပါနီညိုရောင်အထုပ်လေးကို ဝိုက်လျက် တန်ဆောင်းပေါ်တက်လာပြီးလျှင် ဦးစွာ ဘုရားကို ဝတ်ပြုကန်တော့လေသည်။

ပြီးမှ ကိုတင်ဦး၏ဗေဒင်ခုံရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်လုံးစူးစူးနှင့် ယဉ်စစ်ရှိုလှသော အမျိုးသမီးကို ဗေဒင်ဆရာ ပုပ္ပါး (ခေါ်) ကိုတင်ဦးက ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် အသာမော့ကြည့် အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ဝဲဘက်ပါးမို့ပေါ်တွင် စံပယ်တင်မဲ့လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးပင်။

“ကလေးမ ဗေဒင်မေးမလို့ မဟုတ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆို... အမည်နဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကိုပြောပါဦးကွယ်”

“ကျွန်မနာမည်က မြနင်းယဉ်ပါရှင်၊ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကတော့...”

မြနင်းယဉ်ဆိုသည် အမျိုးသမီးလေးက သူမ၏အမည်နှင့် မွေးနေ့သက္ကရာဇ်တို့ကို ပြောလိုက်လေလျှင် မေဒင်ဆရာကိုတင် ဦးလည်း ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ ကျောက်တံဖြင့် တာရှစ်ကျစ် ချေမှတ် တွက်ချက်လေတော့၏။

မဟာဘုတ်၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ်၊ အင်္ဂုဏ်ပညာရပ်တို့ဖြင့် စုံစေ့စွာ တွက်ချက်ဆန်းစစ်ပြီးနောက်မှာတော့ မေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦး၏ရင်မှာ လေးလံလာတော့သည်။

သူက တွက်ချက်ဆန်းစစ်နေရာမှ အသာ မျက်လွှာလှန် လျက် မြနင်းယဉ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ သူမက ရီဝေမှုန် ပိုင်းသည့်အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရ လေ၏။

မေဒင်ဆရာ ပုပ္ဖိုး (ခေါ်) ကိုတင်ဦးက မျက်နှာမပျက် စေရန် သတိထားလျက် သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ကာ ခေါင်းပြန်ပုံပြီး ဣန္ဒြေမပျက် ကျောက်တံဖြင့် ဟိုခြစ် သည်ခြစ်လုပ်နေလိုက်သည်။

“အင်း... ခက်ကပြီ၊ ဒီလိုနေမျိုးမှာ ဈေးဦးပေါက်လာ တဲ့ မေဒင်မေးသူကို ကောင်းတာတွေပဲ ဟောချင်တာ။ ခု ... ခုတော့ ... ဟင်း ... ခက်ကပြီ”

စိတ်ရှုပ်စွာတွေးရင်း သတိထားနေသည့်ကြားမှ ဝသီပါ နေသဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို တမြင်းမြင်းကုတ်လိုက်မိ လေသည်။

မေဒင်ဆရာကိုတင်ဦး၏အမူအရာကိုကြည့်နေသည့် မြနင်းယဉ်က မျက်မှောင်လေးအတွန်ချိုးလိုက်မိသသည်။

မေဒင်ဆရာကိုတင်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဟောချက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြော၏။

“ကလေးမ ... မင်းရဲ့မွေးနေ့က နိစ်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ တက္ကနိစ်မှာရောက်နေပြီး မရဏဂြိုဟ်ကပ်နေတယ်ကွဲ့။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့သက်ရောက်ကလည်း မဟာဘုတ်ခွင်က မရဏအိမ်မှာ သက်ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ထဲမှာ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ် တွေ တွေ့ကြုံရနိုင်တယ်ကွဲ့”

“အင်း... သက်ရောက်ရော၊ ဂြိုဟ်အိမ်ရောဟာ ဘုမ္မိ နှစ်ထပ်ကျနေပြန်တော့ ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေ မယုံကိန်းပါပဲကွယ်။ နေ ... နေဦး ... မင်းရဲ့လက္ခဏာကိုကြည့်ဦးမယ်”

မြနင်းယဉ်၏မျက်နှာလေးက ညှိုးကျသွားသော်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ဝါးဖြူဖြူလေးနှစ်ဖက်ကို မေဒင်ခုံပေါ်သို့

ဖြန့်တင်လိုက်၏။

သူမ၏လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှ လက္ခဏာအရေးအကြောင်း တို့ကို တွေ့ရသည်တွင် ဗေဒင်ဆရာကိုတင်ဦးမှာ အသက်ရှူ ရပ်မလို ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟာ... သူလေးရဲ့လက္ခဏာနှစ်ဖက်စလုံးမှာ အာယု လမ်းကြောင်းတွေကို ဥပဒ်လမ်းကြောင်းတွေက အသက်နှစ်ဆယ် ငါးလောက်မှာ ဖြတ်ထားကြပါလား။ ဘုရား... ဘုရား”

ဗေဒင်ဆရာကိုတင်ဦးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ဖြစ်သွားပြီး အမျိုးသမီး၏လက်ဝါးပေါ်မှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သော်လည်း ခေါင်းကို ဆက်လက်ငုံထား ၏။

အပြင်ဝယ် ... မိုးက သည်းလိုက်၊ ဖွဲလိုက်ဖြစ်နေ သည်။

အတန်ကြာမှ သူက သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းမော့၏။

“ဒီမှာ ကလေးမ ... မင်းဟာ အခု ဒီနေ့ အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါကြောင့် ... ဒီနေ့ ဘုရားမှာ မွေးနေ့အတွက် ရည်စူးပြီး ပန်း၊ ဆီမီး လာကပ်လှူတာပါ။ ပြီး တော့ ...”

“ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ ကလေးမ”

“ကျွန်မရဲ့ဘကြီး ရသေ့ဦးနန္ဒောဆီလာရင်း ဆိုပါတော့။ ဒီရန်ကုန်မှာ ဘကြီးရောက်နေတာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကမှ သိရတယ်။ ဘကြီးက ဂန္ဓာရီခရီး လျှောက်ထွက်နေတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျော်ပြီလေ။ ဒီရန်ကုန်မှာ ဘကြီးကိုပြန်တွေ့ရတော့ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရရှိထားတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ဘရသေ့ကို ပေးဖို့လာခဲ့တာပါရှင်”

သူမကပြောရင်း ကတ္တီပါအိတ်နီညိုရောင်လေးကို ဗေဒင် ခုံလေးပေါ်တင်လိုက်လေသည်။

“ဘရသေ့က ကျွန်မတို့ရဲ့ဇာတိ ကသာနယ်က မင်းခံ တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ စေတီတည်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပြောပြခဲ့တယ်လေ ...”

ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ဘရသေ့ ဘုရားတည်ရာမှာ ဌာပနာအဖြစ် လှူဒါန်းဖို့ ဒီပစ္စည်းလေးတွေ လာသေးတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ...ဘာဖြစ်သလဲကွဲ့”

“ဘရသေ့က ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကပဲ ဒီကနေ ထွက်ခွာသွားပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းလေးတွေကို ဌာပနာ အဖြစ် ပေးလှူဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့သဒ္ဒါကုသိုလ် ဖြစ် မြောက်ခြင်းမရှိဘဲ ပျက်ယွင်းသွားရတော့မလို ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး ကလေးမရဲ့ ... ဒီဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး လာလာစိပ်ကြတဲ့ ရသေ့သုံးလေးပါးရှိတယ်ကွဲ့။ ကျုပ်နဲ့တော့ မရင်းနှီးပါဘူး။ သူတို့ကလည်း ပုတီးစိပ်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားဝင်းထဲက ပြန်ထွက်သွားကြတာပါပဲ။ ကလေးမရဲ့ဘရသေ့က ဘယ်လိုပုံပန်း သဏ္ဍာန်ရှိသလဲကွဲ့”

“အသက်ကတော့ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ဝဲဘက် မေးဖျားမှာ မွဲကြီးတစ်လုံးရှိတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သူ့မျက်နှာက မွဲကြီး ကြောင့် သူ့ကို ကျုပ် မျက်မှန်းတန်း သတိထားမိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီးရသေ့ကတော့ ပြောပါတယ်။ သူ ဒီဘုရားကို ထပ်လာဖို့ရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးထပ်လာတဲ့အထိ

ကျွန်မက သူ့ကိုစောင့်လို့မဖြစ်ဘူး ဆရာရဲ့ ...။

ကျွန်မက အခုအထိန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ လက်အောက် ရောက်သွားရပြီ။ အထိန်းတော်ကြီးတွေပိုတဲ့နေရာ သွားရတော့မှာ။ ဒီတော့ ... ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ဆရာပဲယူထားပြီး ဘရသေ့ ဦးနန္ဒောကြွလာတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်စား လှူပေးပါနော်”

“နေပါဦး ... ဘာပစ္စည်းတွေများလဲကွဲ့”

မြနင်းယဉ်က သူမ၏ ဖော့ဖယောင်းနယ် ပျော့ပျောင်း သွယ်လျှ ဖွေးနုနေသည့် လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ကတ္တီပါစထုပ် ကို ဖြည့်လိုက်ရာ နီနီရဲ့ရဲကျောက်သုံးပွင့်ကို တွေ့ရချေ၏။

“ဟာ ... ပတ္တမြားတွေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အဲဒီပတ္တမြားသုံးလုံးကို ဆရာယူ ထားပြီး ဘရသေ့ လာတဲ့အခါ ကျွန်မကိုယ်စား ပေးလှူပေးပါ နော်”

“ဪ ... အေး ... အေး။ ဒါထက် မင်း စောစောက ပြောတော့ ဗေဒင်မေးချင်လို့ဆို။ ခုတော့ လှူဖွယ်ပစ္စည်း လာအပ် တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အမှန်တော့ ... ဘရသေ့ကို

ရှာမတွေ့လို့ ဒီပစ္စည်းတွေ မအပ်နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်ပျက်ပြီး လျှောက်လာရာက ဆရာ့ကိုတွေ့လို့ပေဒင်မေးချင်စိတ်ပေါက်လာ ထာနဲ့ ခုလို ဝင်ထိုင်ရတာပါ။”

“ဪ... အင်း... အင်း ထားပါတော့လေ။ မင်းရဲ့ ဘာပစ္စည်းက ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှန်းမသိလေတော့ သူပြန်မလာ ချောင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ် စောင့်ထိန်းပေးထားပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်နော် ဆရာ။ ဒါက ဆရာ့ကို ဉာဏ်ပူဖော်ခ ကန်တော့တာပါ ဆရာ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့ခေါင်းတံဆိပ်ပါသော အင်္ကျီလိပ်ဝတ်စုံဖြင့် ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ပေဒင်ဆရာ၏ ပေဒင် စားပွဲပေါ် အသာတင်လိုက်လေသည်။

ရက်ရက်ရောရောပေးလာသည့် ပေဒင်ဟောခကိုကြည့် ရင်း ပေဒင်ဆရာ ပုပ္ပါး (ခေါ်) ကိုတင်ဦးမှာ သူ၏ပညာရပ်ဆိုရာ ဖြင့် တွေ့ရှိချက်တစ်ခုအား မပြောမဆို ထိန်ချန်ထားပါက တာဝန် မကျေရာ ရောက်မည်ဖို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောသတိပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည့် မြနင်းယဉ်ကို

မော့ကြည့်ကာ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တော့၏။

“ကလေးမ... မင်းကို တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ပါ ရစေ။ မင်းရဲ့ဇာတာရော၊ လက္ခဏာမှာပါ ဒီနှစ်ထဲ မင်း ဘေးဒုက္ခ ကြီးကြီးမားမား ရောက်ရလိမ့်မယ်လို့ ပြဆိုနေတယ်ကွဲ့။ အဲဒီ ဘေးဒုက္ခကို မင်း ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အသက် ရှည်ချင်ရင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ်ပါ။ ကျုပ် ဒါတော့ မှာလိုက်ပါရစေ”

သူမက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းဖြည်းဖြည်းညိုညိုဖြင့် ပြီးလျှင် တန်ဆောင်းဝဆီလျှောက်လှမ်းသွားကာ ထီးကို ဖွင့် ဆောင်းလျက် မိုးရေထဲသို့ ထွက်ခွာသွားပါတော့၏။

မိုးက ဖွဲရာမှ အစာနီးသည်းလာရာ မိုးမှုန်တို့ကြားဝယ် သူမက ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပေဒင်ဆရာသည်ကား တန်ဖိုးလွန်စွာကြီးမားပုံရသည့် ပတ္တမြားသုံးလုံးကိုသာ အိပ်မက်မက်သူနယ် ငုံ့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့ပါတော့၏။

န ထိုစဉ်မှာပင် ယောက်ျားလေး (၄) ယောက်သည် မိုး ရေထဲမှ ကသုတ်ကယက်ဖြတ်ကာ တန်ဆောင်းပေါ် တက်လာရာ

ဗေဒင်ဆရာကိုတင်ဦးက ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ကတ္တီပါစဖြင့် ကယျာ
ကသီ ပြန်ထုပ်ပြီး သူ၏ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်လေ
သည်။

တန်ဆောင်းထဲဝင်လာသူတို့မှာ မိုးရေစိုရွှေနေသည့် ခေါင်း
မှဆံပင်တို့ကို ပုဆိုးများဖြင့် သုတ်ရင်း အချင်းချင်း ကြက်စိကြွက်စိ
ပြောနေကြတော့၏။

“အမျိုးသမီးက ချောချောလေးကွ။ နုမြောဖို့ကောင်း
လိုက်တာကွာ၊ နော ရဲညွန့်”

“အေးကွာ ... မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီးတွေ ဝတ်ထားတဲ့
လူသုံးယောက်နဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး ဆွဲလားငင်လား ဖြစ်နေတာတော့
တွေ့သားကွ။ ဘယ်လိုတွေပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်မှန်းလည်းမသိ။
ပြီးတော့ မိုးကလည်းရွာနေတော့ မိုးခိုနေရာကနေ ငါ လှမ်းပဲ
ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်တော့မှ အမျိုးသမီးလဲကျသွားတာကွ။
ဟိုလူတွေကတော့ ကားနက်ကြီးပေါ် ပြေးတက်ပြီး မောင်းထွက်
သွားတယ်ကွ ... လှမြင့်ရ”

“အေးကွာ ... ပုလိပ်တွေမလာမချင်း မိုးရေထဲမှာ
ကောင်မလေးရဲ့အလောင်းကို ဒီအတိုင်း ပိုးလိုးပက်လက်ထား

ရတာ သနားလိုက်တာ။ ကောင်မလေးက စံပယ်တင်မဲ့လေးနဲ့
ပစ်ရက်စရာမရှိဘူးကွ ရဲညွန့်ရာ”

စံပယ်တင်မဲ့လေးနဲ့ဟူသောစကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာ
ပုဂ္ဂိုလ် (ခေါ်) ကိုတင်ဦးမှာ ခေါင်းထောင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုလူစုကို
ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ မနေနိုင်စွာ လှမ်းမေးမိ၏။

“ဟေ့ သူငယ်တို့ ... ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”
ဆံပင်ထောင်ထောင်နှင့်လူငယ်က ဖြေသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဗျ ဦးလေးရဲ့။ ဒီဘုရားဝင်း
အဝင်ဝနားက ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးမှာ ဓားထိုးခံရလို့ သေသွား
တာဗျ”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်သူ
တွေက ဓားနဲ့ထိုးသွားတာလဲကွဲ့”

“ပြီးခဲ့တဲ့တစ်နှာရီလောက်ကဗျ။ ဓားနဲ့ထိုး သတ်သွား
တဲ့သူတွေက ကားနက်ကြီးနဲ့လာတာဗျ။ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့
ရုန်းရင်ဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလူတွေက ကားပေါ်အတင်းဆွဲတင်
ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မိုးကရွာနေတဲ့အပြင် သူတို့ ဘာ

ဖြစ်မှန်းမသိလို့ အကဲခတ်ကြည့်နေတုန်း အမျိုးသမီးက အတင်း
ရုန်းအပြေးမှာ ဓားခွဲထိုးလိုက်တာ။ အမျိုးသမီး ဓားတန်းလန်းခွဲ
ခွေလဲကျသွားမှ ကျွန်တော်တို့ရော အနီးအနားကလူတွေပါ ပြေး
သွားကြည့်ကြတော့ ဟိုလူတွေ ကားပေါ်တက်မောင်းပြေးတော့
တာပဲ”

“ဪ”

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီခန့်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ သေချာ
သွားသဖြင့် ဗေဒင်ဆရာမှာ အတန်ငယ်စိတ်အေးသွားရလေ
သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ... မြနင်းယဉ်ထွက်သွားတာ ဆယ်
မိနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုစဉ် ထိုလူစုဘက်မှ လွင့်လာသောစကားသံကြောင့်
ဗေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်
၏။

“အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကိုကွာ ငါ့မျက်စိထဲကကို မထွက်
ဘူး။ ဇာအင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်လေးခွဲ ချိတ်ထဘီနီညိုရောင်လေးခွဲ
ကျက်သရေရှိလိုက်တာ”

“ဟာ”

“အေး... ဟုတ်တယ် စောလွင်ရေ။ စံပယ်တင်မဲ့လေး
ကလည်း ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ ထင်းလို့ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေး
နဲ့ အတော်ယဉ်တဲ့အမျိုးသမီးကွ။ ဒီလိုမိန်းမချောမိန်းမလှလေးကို
သာဖြစ်လို့ သတ်သွားကြသလဲ မသိပါဘူးကွာ”

“ဟင်”

မိုးခိုလာသူတို့၏စကားသံကို နားစွင့်ရင်း ဗေဒင်ဆရာ
ကိုတင်ဦးမှာ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟ ... ဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။
ဒီကောင်လေးတွေရဲ့စကားအရ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက်က ဓား
ထိုးပြီးအသတ်ခံရတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်က မြနင်းယဉ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေပါလား ...။

မြနင်းယဉ် ငါ့ရဲ့ရှေ့က ထထွက်သွားတာ ဆယ်ငါးမိနစ်
လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဗေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦးက ဝေဝေဝေါအတွေးဖြင့် သူ
ထွက်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းကို ငုံ့ကြည့်၏။

“အင်း... မြနင်းယဉ်ရဲ့သက်ရောက်တိုင်မှာ သူသေးရဲ့

မွေးနံဂြိုဟ်ကိုက်တဲ့ မရဏဂြိုဟ်ဟာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြစ်နေတော့
သွေးထွက်သံထို လက်နက်မှုတို့နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်လို့
ဖေဒင်ပညာက ပြဆိုထားတာပဲ။ ငါ အဲဒီအချက်တော့ သူလေးကို
မပြောလိုက်ဖြစ်ဘူး ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်လေးတွေပြောတဲ့ အသတ်ခံရ
သူမိန်းကလေးဟာ မြနင်းယဉ် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ထိုစဉ် မိုက ရုတ်ချည်းစဲသွားကာ မိုးဖွဲမှုန်မှုန်လေးတို့သာ
ကျလျက်ရှိသဖြင့် မိုးခိုလာသူလူစုလည်း တန်ဆောင်းထဲမှ ထွက်
ဟန်ပြင်ကြ၏။

ယင်းအခိုက် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက် ဘုရားဝင်းထဲသို့
ဝင်လာကြသည်။

သူတို့က တန်ဆောင်းထဲမှထွက်လာသည့် လူငယ်တို့
ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

“ညီလေးတို့... အစ်ကိုက သယ်န်းကျွန်းဌာနက လူဆိုး
ထိန်း ဆားပုလင်းစိုးဝင်းပါ။ စောစောက လူသတ်မှုအတွက်
မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်ဟာ ညီလေးတို့လူစုထဲကဆို ဟုတ်
လား။ ဘုရားဝင်းအဝပ်နီးဆိုင်က ပြောလိုက်လို့ပါ။”

ဆားပုလင်းစိုးဝင်း၏အမေးကို ဆံပင်ထောင်ထောင်နှင့်
လူငယ်က ရဲဝံ့စွာဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဟောဒီက သူငယ်ချင်း
လှမြင့်တို့ပါ မြင်လိုက်ပါတယ်”

“ဪ... အေး အေး။ အခုလို သက်သေလိုက်ပေး
တာ ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ အဲဒီလို ပြည်သူက တာဝန်သိသိကူညီရင်
တရားခံတွေဟာ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အသတ်ခံရတဲ့အစ်မကို သနားလို့
ပါဗျာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောလှလှလေးနဲ့ ရက်ရက်စက်
စက် အသတ်ခံရရှာတာကို သနားလည်းသနား။ မခံချင်လည်း
ဖြစ်မိလို့ပါ”

ဟု စောလွင် (ခ) ကက်ဆက်ကြီးက ဝင်ပြောလေသည်။

“အေး အေး ... ညီလေးတို့ရဲ့အိမ်လိပ်စာလေးတွေ
လည်း ပြောပါဦးကွာ။ နာမည်ခွဲတွေ၊ ငယ်နာမည်တွေရှိရင်လည်း
ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလေးလို့ခေါ်တဲ့ လှမြင့်က ဒီဘုရားဝင်းနဲ့
အလွန် ကျိုက္ကဆံသချိုင်းရဲ့ဟိုဘက်က ကြီးစက်ဝင်းထဲမှာ

နေပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရဲညွန့် (ခေါ်) ပေါ်တင်ကြီးပါ
ခင်ဗျ။ ဒီနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေပါတယ်။ စောလွင်
(ခ) ကက်ဆက်ကြီးက (၃၁) လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမှာ နေပါတယ်”

“ဪ... အေး အေး”

ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က မှတ်စုစာအုပ်လေးများထဲ
ရေးမှတ်နေကြစဉ် အခုလေး(ခေါ်) လှမြင့်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်
သည်။

“အဲဒီ အသတ်ခံရတဲ့အစ်မက ဒီနားကပဲလားဗျ။ အရင်
က တစ်ခါမှတော့ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ညီလေးတို့ရဲ့။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့အမည်က
မြနှင်းယဉ်တဲ့။ ဘောက်ထော်ဘက်မှာနေတယ်။ အဲဒီဘောက်
ထော်က သုနန္ဒာအိမ်မှာ လက်နှိပ်စက်စာရေးမအဖြစ် အမှုထမ်း
နေတာ။ အဲဒီလောက်အထိတော့ အစ်ကိုတို့ စုံစမ်းလို့ရပြီးပြီ”

ဆားပုလင်းစိုးဝင်း၏စကားကို ကြားရသည်တွင် ဗေဒင်
ဆရာ ကိုတင်ဦးသည် မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသည့်နယ် ခေါင်းမွှေး
များ ထောင်ထသွားပါတော့၏။

သူက ထိုင်ရာမှ ကပျာကသီထပြီး တန်ဆောင်းပေါ်မှ

ဆင်းလိုက်လေသည်။

“အဲ ... ဒီ ... ဒီမှာ ဆရာတို့ ... စောစောက
အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့နာမည်က ... မြ ... မြနှင်းယဉ်ဆို
တာ သေချာရဲ့လားဗျ”

ဆားပုလင်းစိုးဝင်းက ဗေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦးကို မျက်
မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

“သေချာပါတယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့နာမည်
က မြနှင်းယဉ်ပါ”

“သူ ... သူ ... ဘယ်တုန်းက အသတ်ခံရတာလဲဗျ”

“အင်း ... ဒီကမျက်မြင်သက်သေတွေရဲ့ ပြောကြား
ချက်အရတော့ နေ့ခင်းတစ်နာရီခွဲလောက်က အသတ်ခံရတာပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကပေါ့”

“လွန် ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်က
ဆိုတာ သေချာရဲ့လားဗျ”

“သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သယ်နားကျွန်းဌာနကို
သတင်းရောက်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ အခင်းဖြစ်နေရာဆီ ချောက်
လာပြီး အလောင်းကိုခတ်ပုံရိုက်၊ တိုင်းစရာရှိတာလို့င်းတာနေ

ကြတာတင် မိနစ်လေးဆယ်လောက် ရှိရောမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဗျ”

“အဲ ... ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟို ... စိတ်ဝင် စားလို့ပါ”

ဆားပုလင်းစိုးဝင်းက ကြောင်တောင်တောင်ပေဒင်ဆရာ ဟု သဘောထားသွားသလားမသိ။ သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ပေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦးလည်း ဖေဒင်ပုလင်းဖြင့် တန်ဆောင်းပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ပြီး သူ့မူလနေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် သက်သေလိုက်မည့်လူငယ်နှစ်ဦး အပါအဝင် လူစုမှာ ခဏအကြာတွင် ဘုရားဝင်းထဲမှ ထွက်သွား ကြလေသည်။

လူသူရှင်းလင်း ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော တန်ဆောင်း ထဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင်း ကိုတင်ဦးသည် အားငယ် ချောက်ချားသလိုလို ဖြစ်လာ၏။

“ဘုရား ဘုရား ... ဒါ ဒါဆို ငါ့ဆီ ပေဒင်လာမေးတဲ့

မြနှင်းယဉ်က ... လူ ... လူမဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ သူ ... သူ ... အသတ်ခံရပြီး သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ငါ့ဆီ ပေဒင်လာမေးတာပဲ ဖြစ်ရမယ် ...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငါပြောလည်း လူတွေက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟင်း ... ခက်ပါလား”

နဂိုက သရဲကြောက်တတ်သည့် ပေဒင်ဆရာကိုတင်ဦး မှာ တန်ဆောင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ကြာကြာဆက်မထိုင်ပုံ တော့သဖြင့် စာပုလင်းပေါ်မှ ပေဒင်ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် ကျောက်သင်ပုန်း၊ ကျောက်တံတို့ကို လွယ်အိတ်ထဲ ကျောက်သိ ထည့်ကာ ပေဒင်ခုံကို နံရံနားကပ်ထားလိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် တိုင်တစ်လုံးနောက်၌ထားသည့်ဖိနပ်ကို ကောက် ကိုင်လေသည်။

ခဏအကြာတွင်မူ ပေဒင်ဆရာကိုတင်ဦးသည် ဘုရား ဝင်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားပါတော့သတည်း။

လျှို့ဝှက်ပတ္တမြားများ

“အင်း ... ခင်ဗျားအဖြစ်က မယုံနိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ်လှပါလားဗျ။ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သေဆုံးသွားသူက ခင်ဗျားဆီမှာ လူပကတိအသွင်နဲ့ ဗေဒင်လာမေးတယ် ဆိုတော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်ဗေဒင်ဆရာမှ ကြံဖူးမယ် မထင်ဘူးဗျို့။”

ဗေဒင်ဆရာပုပ္ပါး (ခေါ်) ကိုတင်ဦး၏စကားအဆုံးတွင် ဆေးတံကို မျှင်းဖွာရင်း ကျွန်ုပ်က မှတ်ချက်စကား ဆိုလိုက်ရာ ကိုတင်ဦးက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းညှိတံ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အဖြစ်
 နှင့် နှစ်နှစ်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
 ဖြစ်ရပ်ဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာဗျာ။ ကျွန်တော် ထင်ယောင်ထင်မှား
 ကြုံခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
 တော့ ဟောဒီမှာ မြန်းယဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံးက သက်
 သေရှိတယ်”

ကိုတင်ဦးက သူ၏ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ကတ္တီပါ
 ပိတ်စနီညှိရောင်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်လေးကို ထုတ်ယူကာ
 ကျွန်ုပ်နှင့်သူကြားရှိ စားပွဲပုလေးပေါ် တင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူက ယင်းကတ္တီပါထုပ်လေးအား ဖြည့်ဖွင့်
 လိုက်ရာ နီညှိရောင် ကတ္တီပါစပေါ်တွင် ရဲရဲနီစွေးနေသော
 ပတ္တမြားသုံးလုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ယင်းပတ္တမြားသုံးလုံးကို တစ်လုံးချင်းကောက်
 ယူပြီး လက်ဝါးပေါ်တင်ကာ သေချာကြည့်လိုက်လေသည်။

“အင်း... နိသွေးရောင်တွေပဲဗျာ။ တော်တော်အဖိုးတန်
 မယ့် ပတ္တမြားတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီတော့ ဆရာအဂ္ဂ စဉ်းစားကြည့်

လေ။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပတ္တမြားတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
 ပိုင်နိုင်မှာလဲ။ ဒါတွေဟာ မြန်းယဉ်ရဲ့ပိညာဉ်က လာပေးသွားတာ
 ဖြစ်ကြောင်း အကောင်းဆုံးအထောက်အထား သက်သေတွေပဲ
 မဟုတ်လား”

“အေးဗျာ... ဖျတ်ပါပြီ၊ ဒါထက် မြန်းယဉ်ရဲ့ဘကြီး
 ရသေ့ကို ခင်ဗျား ဒီပတ္တမြားတွေ မပေးနိုင်သေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော် မပေးနိုင်သေးဘူး။
 အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ခေါင်းခဲနေလို့ ဆရာအဂ္ဂဆီ အခု
 လာခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော် ကျိုက္ကဆံဘုရားကနေ တစ်နှစ်လုံး
 စောင့်ကြည့်တယ်ဗျာ။ မြန်းယဉ်ရဲ့ ဘကြီးရသေ့ ဦးနန္ဒော လုံးဝ
 မလာဘူးဗျာ။ ဒီတော့ ရသေ့ကြီးကို ဘယ်လိုပေးနိုင်မှာလဲဗျာ။
 အဲဒီအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလို့ ဆရာအဂ္ဂဆီက အကြံ
 ဉာဏ်တောင်းဖို့လာခဲ့တာပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကြီးကို ခပ်မျှင်းမျှင်းဖွာရင်း ကိုတင်ဦး
 ကို အံ့သြချိုးကျူးစွာ ငေးကြည့်နေလိုက်မိ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကတည်းက သိက္ခန်း
 ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီးကို တင်ဦးမှာ

၃၆ ○ စိတြအဂ္ဂ

စိတ်သဘောထားကောင်းသလောက် ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း လွန်စွာကောင်းသူဖြစ်၏။

ဤမျှ တန်ဖိုးကြီးမားသည့် မတ္တမြားများကို လက်ဝယ် ရရှိထားသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်ကျိုးအတွက် သိမ်းပိုက်ရယူလိုခြင်းမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သူ မြနင်းယဉ်၏ဆန္ဒ အတိုင်း ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒာ၏ လက်ထဲ အပ်နှံရန်သာ ဆန္ဒပြင်းပြ နေသည်ကပင် သူ၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမြတ်မှုကို ပြဆို လျက် ရှိလေသည်။

“ဒါထက် နေပါဦးဗျ... အဲဒီ မြနင်းယဉ်ကို သတ်သွား တဲ့ လူသတ်သမားတွေရော ပုလိပ်အဖွဲ့က ဖမ်းမမိဘူးလား”

“အင်း... အဲဒီလူသတ်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် လည်း သတင်းစာတွေကို နေ့တိုင်းစောင့်ဖတ်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီ တရားခံတွေကို ဖမ်းမိတယ်ရယ်လို့ ဒီနေ့အထိ မကြားမိပါဘူး ဗျာ”

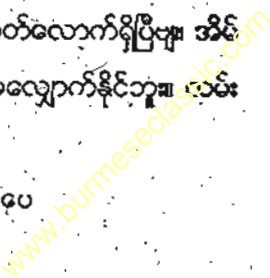
“အိမ်း... ခင်ဗျားပြောတာတွေကို အခြေခံပြီး ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိတာပြောရရင်တော့ ဒီပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ မြနင်းယဉ် အသတ်ခံရမှုနဲ့ ဆက်စပ်နေနိုင်သလို တသီးတခြားလည်း

ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာအဂ္ဂ၊ ဒါကြောင့် ဒီပတ္တမြားသုံး လုံးကို မြနင်းယဉ်ရဲ့ပိညာဉ်က လာပေးသွားကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်သူမှမပြောရဲခဲ့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျွန်တော်မိန်းမကို တောင် ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူးဗျာ။ အခု ဆရာအဂ္ဂကို ပြောတာ ပထမဆုံးပဲ”

“အင်း... ဘယ်သူမှ မပြောတာတော့ ကောင်းပါတယ် ဗျာ။ တော်ကြာ အန္တရာယ်ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး။ ဒါထက် ဒီပတ္တမြားတွေရဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့ ခင်ဗျားရည်ရွယ်ထား သလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလို့ ဆရာ အဂ္ဂဆီက အကြံဉာဏ်လာတောင်းတာဗျ။ အခုတလော ကျွန် တော်ရဲ့ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းဘူးဗျ။ တစ်နေရာရာမှာ ကြာကြာထိုင်ရင် ခေါင်းနောက်နောက်လာတယ်ဗျ။ ရာသီဥတုနဲ့ အပူအအေးဒဏ်လည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျိုက္ကဆံဘုရား မှာလည်း ဗေဒင်ထိုင်မဟောဖြစ်တာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီဗျ။ အိမ် မှာပဲ နားနေရတယ်။ လမ်းလည်းဝေးဝေးမလျှောက်နိုင်ဘူး။ လမ်း

ကြာကြာလျှောက်ရင် ဒူးတွေက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုက်
ကိုက်လာတယ်။ ဒီနေ့တော့ အတော်လေးသက်သာလာလို့ ကား
ငှားဆီးပြီး ခင်ဗျားဆီ ထွက်လာရတာဗျ”

“အင်း... ကျိုက္ကဆံဘုရားမှာ ခင်ဗျားမထိုင်ဖြစ်တော့
ဒီပတ္တမြားတွေကို ရသေ့ကြီးရဲ့လက်ထဲ ထည့်ဖို့ခက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဖေ၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် တအား
စိတ်ပူနေရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘုရားမှာမထိုင်ဖြစ်၊ ရသေ့
ကြီးကလည်း ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်လာမှန်း မသိနဲ့အတော်ခွကျ
နေတယ်ဗျာ”

“အင်း... အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဆရာအဂ္ဂရယ်၊ ဒီ... ဒီပတ္တမြားတွေကို
ဆရာအဂ္ဂဆီမှာ အပ်ထားပါရစေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေ
အနေအရ ကျိုက္ကဆံဘုရားမှာထိုင်ပြီး ဗေဒင်ဟောနိုင်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။ ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောကလည်း ဘယ်တော့ပေါ်လာမှန်း
မသိဘူး။ သူတို့လို ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်တဲ့ သူတော်စင်တွေက ဘုရား

ဆီ နေ့ဘက်မလာဘဲ ညဘက်လည်း လာသွားချင် လာသွားနိုင်
တယ်လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဒီပတ္တမြားတွေရှိနေ
ရင် မြနင်းယှဉ်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောရဲ့လက်ထဲ ဒီ
ထစ်သက် ထည့်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုတင်ဦးက မောသွားဟန်ဖြင့် စကားပြောခြင်းကို
ခေတ္တရပ်နားလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ငှဲပေးသည့် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို
မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဆ... ဆရာအဂ္ဂကတော့ မကြာခဏဆိုသလို
မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်နေတာလေ။ အဲဒီလို ခရီးထွက်ရင်း
လမ်းခရီးတစ်နေရာရာမှာ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော့ကို တွေ့ခဲ့ရင် အဲဒီ
ပတ္တမြားတွေ ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် ကသာဘက်ဆီ
ဆရာအဂ္ဂ ရောက်သွားတဲ့အခါ မင်းစံတောင်ကြောဘက် ခြေဆန့်
ကြည့်ရင်း ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော ဘုရားတည်နေတာ တွေ့နိုင်တယ်
လေ...။”

ဒါကြောင့်... ဒီပတ္တမြားတွေကို ဆရာအဂ္ဂ လက်ခံယူ
ထားစေချင်တယ်ဗျာ။ ဒါကလည်း ဆရာအဂ္ဂကို ဟို အကူအညီ
တောင်းတာပါဗျာ။ ကျွန်တော် အသေဖြောင့်အောင် အကူအညီ

ထောင်းတာပါဗျာ”

“တာဗျာ ... ကိုတင်ဦးကလည်း ခင်ဗျားမှာ ဘာရော
ငါ့မှ ကြီးကြီးမားမားရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လောကကြီးမှာ အကြာ
ကြီး နေရဦးမှာပါဗျ”

“ဒါကတော့ ဆရာအဂ္ဂရယ် ... ကျွေးသောလက်မဆန့်
ခင် ဆန့်သောလက်မကျွေးခင်ဆိုတာကို သင်္ခါရတရားသဘောက
ပြောလို့မရဘူးလေဗျာ။ ကျွန်တော်အခြေအနေ ကျွန်တော်သိ
တယ်။ ခုတောင် စကားပြောရင်း မောနေတယ်။ ခေါင်းကလည်း
နောက်ချင်သလိုပဲ။ ကဲ ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဦးမယ်ဗျား
ဒီပတ္တမြားတွေကိုတော့ လက်ခံယူထားလိုက်ပါနော်”

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်ဦး၏မေတ္တာရပ်ခံ
ချက်ကို ငြင်းရန်ခက်နေသဖြင့် သူ စိတ်ကျေနပ်စေရန် လက်ခံ
လိုက်ရလေသည်။

“အေးဗျာ ... ကောင်းပြီလေ။ ဒီပတ္တမြားတွေကို ကျုပ်
လက်ခံယူထားလိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သာ
နေပါ။ ဒီပတ္တမြားတွေ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောရဲ့လက်ထဲ အနုနု
အပြန်ဆိုတာလို ရောက်သွားစေဖို့ ကျုပ် ကြိုးစားပါမယ်”

“အင်း ... အင်း ... ခုမှပဲ စိတ်အေးသွားရတယ်
ဆရာအဂ္ဂရယ်။ ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်နော်။ ရသေ့
ကြီးဦးနန္ဒောကို မတွေ့မချင်းတော့ ဒီပတ္တမြားတွေကိုလည်း လျှို့ဝှက်
ထားစေချင်တယ်ဗျာ။ မတော်လောဘသမားတွေရဲ့ရန်က ဝေး
အောင်လို့ပါ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဗေဒင်ဆရာ ပုပ္ပါး (ခေါ်)
ကိုတင်ဦးသည် ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ကျွန်ုပ်၏လက်ဝယ်သို့ ယုံယုံ
ကြည်ကြည် အပ်နှံပြီးလျှင် အငှားကားတစ်စီးငှားကာ ပြန်သွား
ပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထဲရောက်လာသည်
ပတ္တမြားသုံးလုံးကို အတန်ကြာ စိမ်ပြေနေပြေ လေ့လာကြည့်ရှုပြီး
နောက် ကတ္တီပါစဖြင့် ပြန်ထုပ်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏
အိပ်ခန်းထဲမှ ဗီရိုအံဆွဲထဲ သေချာစွာထည့်သွင်းသိမ်းထားလိုက်
လေတော့သတည်း။

“ဟယ်လို ကိုကျော်စိုး... အိုင်ဆေး မတွေ့ကြတာ တောင် ကြာပြီနော်။ လာ ထိုင်”

“ဟာ အာစရီ ... တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပေမယ့် ... မောင်ရင့်လို့ တစ်ယောက်တည်းပါ ပဲ”

အိုင်အိုကျော်စိုးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အလွှာပသလွှာပ စကားများပြောရင်း ဘီယာသောက်လိုက်၊ အာလူးကြော်ဝါးလိုက် လုပ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိလ၏။

“ဒါနဲ့ ကိုကျော်စိုးရေ ... မောင်ရင့်က စီအိုင်ဒီကမို့ တျှပ် မေးရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က သယ်နိုးကျွန်း ဘက်က ကျိုက္ကဆံဘုရားနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသတ် ခံရတဲ့ကိစ္စအတွက် အမှုမှန်ပေါ်ပြီလား”

အိုင်အိုကျော်စိုးက အတန်ငယ်စဉ်းစားသလိုတွေဝေသွား ပြောနောက် ...

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ အဲဒီတုန်းက အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘောက်ထော်ဘက်က သူတေ

ပိညာဉ်ပေးခဲ့လေသည် ပတ္တမြားကြီးသုံးလုံး ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲရောက်ရှိပြီး ရက်သတ္တပတ်ခန့်အကြာတွင် ...

ကျွန်ုပ်သည် ငြို့ထဲရှိ ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုလုံးချင်းစာအုပ်များ ထုတ်ဝေပေးလျက်ရှိသော ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေတိုက်သို့ သွား ရောက်ပြီးနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ဂင်ဗာဟိုတယ်သို့ဝင်ကာ ဘီယာသောက်လျက်ရှိစဉ် ...

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလေး အိုင်အိုကျော်စိုးဟိုတယ်ထဲ ဝင် လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သနပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အကူလက်နှိပ်စက်စာရေးမလေးပဲ အာစရိရဲ့။ ဘယ်နယ် အဲဒီအမှုကို အာစရိက စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲဗျ”

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါဗျာ။ ဒါထက် အဲဒီလူသတ်မှုက တရားခံလူသတ်သမားတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူးလားဗျ”

“အင်း... အဲဒီအမှုကို ကျွန်တော်မကိုင်ဘူး အာစရိရဲ့။ ရွှေနံတော့ရဲ့သူငယ်ချင်း အိုင်အိုတစ်ဦးကိုင်တယ်။ အဲဒီလူတောင် ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ အထက်မြန်မာပြည်ကို ပြောင်းသွားပြီဗျ။ အဲဒီလူသတ်မှုကတော့ လူသတ်တရားခံတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး အာစရိရဲ့။ အမှုကတော့ မပိတ်သေးပါဘူး။ စုံစမ်းစစ်ဆေးဆဲပါ”

“အင်း... မောင်ရင်တို့ စီအိုင်ဒီမှာလည်း မဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ အမှုတွေ ရှိသေးတာပဲနော်”

“ဟင်း... စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေဆိုတာကလည်း နတ်တွေ၊ သကြားတွေမှ မဟုတ်ဘဲ အာစရိရယ်။ မဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့အမှုတွေလည်း ရှိတာပဲပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်ရတဲ့ အမှုမှန်သမျှတော့ ခုအထိ မဖော်ထုတ်နိုင်တာ မရှိသေးပါဘူး။ အဲ... ဒီနေရာမှာ ကြုံလို့ပြောရရင် အချို့အမှုတွေမှာ အာစရိတို့ အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးတို့ရဲ့ ကူညီမှုကြောင့် အမှုမှန်ပေါ်ပြီး တရားခံတွေ ဖမ်းမိခဲ့တာလည်း ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတွေ့ရင် ကျုပ်ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောစေချင်တယ် အိုင်ဆေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ အာစရိ”
တို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘီယာကို ဖိမ်ခံသောက်ရင်း အခြားစကားများကို ဆက်ပြောခဲ့ကြလေသည်။

ညဉ့်အတော်လေးနက်မှ ...
ကျွန်ုပ် အိမ်ပြန်ခဲ့ရာ အိုင်အိုကျော်စိုးက သူ၏ဖီးယက်ကားနက်လေးဖြင့် လိုက်ပို့ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ... အိုင်အိုကျော်စိုးကို သတိထပ်ပေးလိုက်မိလေ၏။

၄၆ ○ စိဖြာအဂ္ဂ

“အိုင်ဆေး ကိုကျော်စိုး... ဟိုကောင်မလေး အသတ်
ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတွေ့ရင် ကျွန်ကို
ပြောပြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရီရဲ့ ကဲ ... သွားပြီး အာစရီ”
“ဘိုင့်ဘိုင့်”

မရဏစံအိမ်

နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ...

ဗားကရာချောက်အနီးရှိ ကျွန်ုပ်၏ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီး၏ရှေ့သို့ ဖီးယက်ကားနက်လေးထိုးစိုက်လာပြီးလျှင် ကား
ပေါ်မှ အိုင်အိုကျော်စိုး ဆင်းလာလေသည်။

သူလာပြီဆိုလျှင် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိ၍ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ
မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူပြောလာမည်
စကားကို မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်စေခဲ့တော့၏။

“အာစရီရေ ... အာစရီ စကားဦးသန်းလို့လား မသိ

ဘူးဗျ အာစရိပြောတဲ့ သယံဇာတကျွန်း ကျိုက္ကဆံဘုရားနားမှာ အသတ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အမှုကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဖို့တာဝန် တွန့်တော်ပခုံးပေါ် ကျလာပြီဗျ”

“အိုင်ဆေးရေ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံးဗျ။ အရိုးတွန့် တာများလား”

သူက ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ရှိ ကျွန်းဆက်တီခုံးပေါ် ခြေပစ်လက် ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟူး ... အရိုးတွန့်တာမဟုတ်ဘူး အာစရိရဲ့၊ အလောင်းတွန့်တာ”

“ဟေ ... ဘယ် ... ဘယ်လိုအလောင်းတွန့်တာတုံး။ ကျုပ်တော့ အရိုးတွန့်တယ်လို့ပဲ ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ”

“ဒီလို အာစရိရဲ့... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တိုင်းက ကျိုက္ကဆံဘုရား နားမှာ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နာမည်က မြနင်း ယဉ်တဲ့ဗျ။ မြနင်းယဉ်ရဲ့ဇာတိက အထက်မြန်မာပြည် ကသာ ဘက်ကပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ခြုံပေါ်ကမဟုတ်ဘူး။ ကသာခရိုင်၊ မြစ်စဉ်နယ်က ဆင်စခန်းတစ်ခုမှာ သူ့ကိုမွေးခဲ့တာပဲ အာစရိရဲ့။ သူ့အဖေဦးမြဝင်းက ဆင်ဦးစီးတစ်ဦးပဲ။ သူ့မိဘက ဆင်စခန်းမှာပဲ

နေတဲ့အတွက် မြနင်းယဉ်ကိုလည်း တောတွင်းဆင်စခန်းမှာပဲ မွေးဖွားခဲ့တယ် ...။

မြနင်းယဉ် အတော်လေးကြီးပြင်းလာတော့ သူ့မိဘ တွေက ကသာမြို့ပေါ်က ခရစ်ယာန်သီလရှင်ကြီးတွေ ထူထောင် ထားတဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းသားထားခဲ့ကြတယ်ဗျ ...။

မြနင်းယဉ် ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အရောက်မှာပဲ သူ့ရဲ့ အဖေဦးမြဝင်းဟာ ဆင်အနင်းခံရပြီး တောထဲက ဆင်စခန်းမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတယ်။ သူ့အမေကလည်း အဲဒီနှစ်မှာပဲ ငှက်ဖျား ရောဂါနဲ့ သေသွားရတယ် ...။

အဲဒီကတည်းက မြနင်းယဉ်ဟာ ကသာကိုမပြန်တော့ ဘူး။ သူ့ရဲ့ဆရာမ ခရစ်ယာန်သီလရှင်မကြီးတစ်ဦးနဲ့အတူ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့ပြီး လတ္တီလာဇ်က မိန်းကလေးအဆောင်တစ်ခု မှာနေတယ် ...။

မြနင်းယဉ်ရဲ့ဆရာမက မြနင်းယဉ်ကို ရိုးကုမ္ပဏီမှာ အရောင်းစာရေးမအဖြစ် အလုပ်အကိုင်ပေးခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်ကို ပြန် သွားခဲ့တယ် ...။

မြနင်းယဉ်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိဘူး။ မှီခိုအားထားရာလည်း မရှိဘူး။ သူဟာ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဘဝနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ကြိုးစားရပ်တည်နေရာက ဘောက်ထော်ဘက်မှာရှိတဲ့ သုနန္ဒာစံအိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းဆိုမှာ အကူလက်နှိပ်စက်စာရေးမလေးအဖြစ် အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်။ ရိုးကုမ္ပဏီကရတဲ့လစာထက် ပိုများတဲ့လစာရလို့ အလုပ်ပြောင်းခဲ့တာပဲ ...။

အဲဒီဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံ ကင်းဘရစ်(ရ်)တက္ကသိုလ်ကနေ ဒေါက်တာဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာရှင်ကြီးစာစ်ဦးပဲ။ သူက အိဂျစ်တို့ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသတို့မှာ သုတေသနပြုရင်း သူ့ရဲ့ သုတေသန အတွေ့အကြုံတွေကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တယ် ...။

အဲဒီသုတေသနစာတမ်းစာအုပ်တွေရေးတဲ့ စာမူခန့်တင် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းရဲ့ ဘဝဟာ ဖူလုံပြည့်စုံခဲ့တယ် ...။

တစ်ခုထူးခြားတာက ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အိမ်ထောင်လုံးဝမပြုခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေး

မိတ်ဆွေတွေနဲ့ပဲ တွဲလေ့ရှိတယ် ...။

အဲ ... အသက်ကြီးလာပြီး အသက်ငါးဆယ်ကျော်လာတော့မှ မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး ဘောက်ထော်ဘက်က အမွေရတဲ့ မြဲကြီးထဲမှာ သုနန္ဒာဆိုတဲ့ စံအိမ်ကြီးဆောက်ပြီး အခြေချနေခဲ့တယ် ...။

အဲဒီလို အခြေချနေတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ဝါသနာအရ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကိုလှည့်ပြီး သုတေသနလုပ်ငန်းတွေ ဆယ်နှစ်ဆယ်ရိုး လုပ်ခဲ့တယ် ...။

ဒီလိုနဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီး သူ့ရဲ့ဝဲဘက်ခြေထောက်ကျိုးသွားမှ ခြေငြိမ်သွားတော့တယ် ...။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ သုတေသနပြုရာမှာ ရရှိခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ကျမ်းတွေအဖြစ်ရေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ် ...။

အဲဒီအခါမှာ သူက အချက်အလက်တွေစုဆောင်းပြီး နှုတ်က ရွတ်ပေးတာကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ လိုက်ရိုက်ဖို့ လက်နှိပ်စက် စာရေးမကောင်းကောင်း၊ လိုအပ်လာတယ်။ စာရေးမကောင်းကောင်းဆိုတာက ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပြီး စိတ်ချရတဲ့

စာရေးမမျိုးကို ပြောတာ။ အဲဒါနဲ့ သူက သတင်းစာမှာ အလုပ်
ခေါ်လိုက်တယ်။ အလုပ်လာလျှောက်သူတွေထဲကမှ မြနင်းယဉ်ကို
စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး အလုပ်ခန့်ခဲ့တာပဲ ...။

ဒီလိုနဲ့ မြနင်းယဉ်အလုပ်ဝင်ပြီး သုံးလလောက်အကြာ
မှာပဲ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း တစ်နိုင်ငံလုံးလှည့်လည်သွားလာခဲ့
တုန်းက ငြိစွန်းခဲ့တဲ့ ခင်မေဆင့်ဆိုတဲ့မိန်းမ ရောက်လာခဲ့တယ်။
အဲဒီမိန်းမဟာ ရောက်လာပြီးကတည်းက သုနန္ဒာစံအိမ်မှာပဲ
နေတယ်။ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းနဲ့ ခင်မေဆင့်တို့ဟာ တရား
ဝင် လင်မယားတော့မဟုတ်ဘူး ...။

“အဲဒီလို ခင်မေဆင့်ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ ...
မန္တလေးက ခင်မေဆင့်ရဲ့အမျိုးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
သုနန္ဒာစံအိမ်ဆီ ရောက်လာခဲ့တယ် ...။

အဲဒီခင်မေဆင့်တို့အုပ်စုနဲ့ မြနင်းယဉ်ဟာ သင့်တင့်ပုံ
မရဘူး ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်မေဆင့်တို့ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီး
ဆီ ရောက်လာပြီး နှစ်လအကြာမှာပဲ မြနင်းယဉ် အလုပ်ကထွက်
ခဲ့တယ် ...။

အဲဒီလို အလုပ်ထွက်ပြီးလို့ ဆယ်ရက်လောက်အကြာ
မှာပဲ မြနင်းယဉ်အသတ်ခံရတယ် ...။

အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေဟာ မြနင်းယဉ် အသတ်
ခံရတုန်းက အဲဒီလူသတ်မှုကို တာဝန်ယူကိုင်တွယ်စစ်ဆေးရတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်း အိုင်အိုညွန့်လှိုင် စူးစမ်းထောက်လှမ်း
ပြုစုထားတဲ့ Murder Case File (လူသတ်မှုစစ်ဆေးခြင်းဖိုင်)
ထဲက ဖတ်ခဲ့ရတာတွေပါ အာစရိ ...။

မြနင်းယဉ်အသတ်ခံရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း အိုင်အိုညွန့်လှိုင်ဟာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းနဲ့ သူ့ရဲ့
တရားမဝင်မယား ခင်မေဆင့်ရယ်၊ ခင်မေဆင့်ရဲ့မောင် ပိုးဟပ်ဖြူ
လို့ခေါ်တဲ့ သောင်းထွန်း၊ နောက် ... ခင်မေဆင့်ရဲ့ဦးလေး
သူကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ဦးအောင်သိန်း၊ ဦးအောင်သိန်းရဲ့မိန်းမ ဒေါ်သက်
ထားတို့ကို အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးခဲ့ပေမယ့် သဲလွန်စမရခဲ့ပါဘူး
...။

အဲဒီလို အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ဘယ်ကမှ သဲလွန်စမရခဲ့တဲ့
အတွက် အဲဒီအမှုကို ရှေ့မဆန္ဒနိုင်တော့ဘဲ စစ်ဆေးဆဲအား
အဖြစ် စာရင်းသွင်းထားခဲ့ရတယ် အာစရိရဲ့ ...။

အဲ ... ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပဲ လူကြီးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ သုနန္ဒာခြံနဲ့ အိမ်ကြီးကို ခင်မေဆင့်ပိုင်သွားတာပေါ့ အာစီရဲ့။”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ဇာတ်ပညာလေး မောင်ဖင်မဲ ယူလာပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို မော့လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ သူ၏စကားကို ဆက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က အဲဒီသုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးမှာ လူ သတ်မှုတစ်ခုဖြစ်သွားတယ် အာစီရဲ့။”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်သူ အသတ်ခံရတာလဲ”

“ခင်မေဆင့်ရဲ့ဦးလေး သူကြီးဦးအောင်သိန်းပဲ”

“ဪ ... သတ်တဲ့သူက?”

“ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ အကူအညီထောင်းမှုကြောင့် အဲဒီ လူသတ်မှုကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူထောက်လှမ်းစုံစမ်း ဖော်ထုတ် ပေးဖို့ စုံထောက်မင်းကြီးဦးမျိုးတင့်က ညွှန်ကြားတာဝန်ပေးခဲ့တယ် အာစီရဲ့။ အခုထိတော့ တရားခံတွေ မမိသေးပါဘူး။ သဲလွန်စ တောင် မရသေးပါဘူး”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးတံကိုဖိစွာရင်း ယင်းအမှုကို စိတ်ဝင် စားသည်ထက် စိတ်ဝင်စားလာပါသောကြောင့် ယင်းအမှုကိုစွတို့ နှင့် တစ်နည်းနည်း စိမ့်ဝင်ပတ်သက်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ မှ ပတ္တမြားကြီးသုံးလုံးအကြောင်း ဖွင့်ပြောသင့် မသင့် ချိန်ဆ လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ အာစီရဲ့ ... ကျွန်တော် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးသွားပြီး စုံထောက်မင်းကြီးဦးမျိုးတင့်ကို အမှုနဲ့မတ်သက်လို့ အစီရင်ခံလိုက် ဦးမယ်။ အခု သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးမှာ သွားရောက်စစ်ဆေးပြီး စီအိုင်ဒီရုံးကို အလာ အာစီရဲ့ခေါ် ခဏဝင်တွေ့တာ”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မယုတ်မလွန် ပြောလိုက်ရ၏။

“အေးဗျာ ... အဲဒီလူသတ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ် အိုင်ဆေးရေ။ ကျုပ်အတွက် လျှို့ဝှက်သည်းစို စတ္တုကောင်းတစ်အုပ်ရမလားမသိဘူး။ ဒါကြောင့် နေ့စက်တစ်ခါ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးဆီ သွားရောက်စစ်ဆေးရင် ကျုပ်ကို ဝင်ခေါ်ပါ ထား။ ကျုပ်လည်း လေ့လာချင်လို့ပါ”

“အာစီရဲ့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို ကျွန်တော် ဝင်ခေါ်မှာပေါ့

၅၆ ○ စိတြအဂ္ဂ

အာစရိရယ်၊ ကဲ ... ခုတော့ သွားပြီ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ”

အိုင်အိုကျော်စိုး ပြန်သွားသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အတွေး
နယ်ချဲ့၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်လျက်ကျန်ရစ်လေ၏။

“အင်း ... မြနင်းယဉ်ကို ဘယ်သူတွေသတ်ပါလိမ့်”

“ခင်မေဆင့်ရဲ့ဦးလေး သူကြီးဦးအောင်သိန်းကိုရော
ဘယ်သူသတ်ပါလိမ့်”

တတိယမြောက်အလောင်း

နောက်ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်စောစောတွင်...
ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလေး အိုင်အိုကျော်စိုးသည် သူ၏
ဖီးယက်ကားလေးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြန်ရာ သည်တစ်ခါတော့
သူ၏မျက်နှာမှာ ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် ညိုမှိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

“အိုင်ဆေး ကိုကျော်စိုးရေ... ဘာအရေးပေါ်လာပြန်
ပြီလဲ”

“အာစရိရယ် ... ပြောမပြောချင်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ အဖေ
ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်တော့မယ်

ထင်ပါရဲ့”

သူက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာပေါ်တက်လာသော်လည်း ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်ချေ။ သူက သတ္တလတ်ဘောင်းဘီအညိုရောင်နှင့် စပို့ရှပ်မီးနိုးရောင်တို့ကို စမတ်ကျကျ ဝတ်စားထားကာ အနက်ရောင်လျှာထိုးကက်ဦးထုပ်လေး ဆောင်းထားသည့်တိုင် မျက်နှာက ကြည့်သာမှုမရှိဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိလေ၏။

“ကျုပ်လည်း ခုပဲ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားဘက် လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်လာတယ်၊ လာ ... ထိုင်လေ”

“မထိုင်တော့ဘူး အာစရိ၊ ကျွန်တော် သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးဆီ အခုသွားမလို့၊ အာစရိလိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောထားတာ သတိရတာနဲ့ ဝင်ခေါ်တာပါ။ အာစရိ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“အာ ... လိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မစောလွန်းဘူးလား။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်ပါဦးလေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“အေးဆေးလို့မရဘူး အာစရိရဲ့”

“အိုးယိုး ... ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့လဲ အိုင်ဆေးရဲ့”

“အရေးကြီးပြီလားဗျ။ ဒီနေ့မနက် သုံးနာရီလောက်မှာပဲ သုနန္ဒာစံအိမ်က ဒေါ်ခင်မေဆင့်ရဲ့မောင် ပိုးဟပ်ဖြူလို့ခေါ်တဲ့ သောင်းထွန်း အသတ်ခံရလို့ဗျ”

“ဘာ!”

ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်သော အမင်လာစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အတော်ပင်အံ့ဩထွန်လှုပ်သွားရ၏။

“မနက်ခြောက်နာရီလောက်ကမှ အဲဒီလူသတ်မှုသတင်းကို ပုလိပ်မင်းကြီးဦးလှကြိုင်က ရတယ်။ ဒါနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးကနေ စုံထောက်မင်းကြီးကို အသိပေးပြီး အဲဒီအမှုဟာ အရင်က အမှုတွေနဲ့ ဆက်နွယ်နေနိုင်တဲ့အတွက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးဖို့ တာဝန် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို လွှဲတယ်လေ ...”

အဲဒီမှာတင် စုံထောက်မင်းကြီးဦးမျိုးတင့်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်တာဗျ ...”

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခုပဲ အမှုဖြစ်နေရာ Crime Scene ကို မြန်မြန်သွားကြည့်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အာစရိ လိုက်မယ်ဆို အခုပဲသွားကြမယ် ... လာ”

ကျွန်ုပ်သည် သုနန္ဒာစံအိမ်ထိသို့တာကြီးကို စိတ်ဝင်စား

၆၀ ○ စိတြအဂ္ဂ

လှသဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဖင်မဲရေ ... ကျုပ် အပြင်သွားဦးမယ်။ ဧည့်သည်
လာရင် နေ့လယ်သာပြန်ချိန်းလိုက်၊ အိမ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အာစရိ”

ကျွန်ုပ်လည်း တပည့်ကျော် ဖင်မဲအား မှာစရာရှိသည်တို့
မှာပြီးနောက် အိုင်အိုကျေးစိုင်းနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးမှာ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီးများသာရှိ
သော ဘေးကံထော်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး တစ်ကေနီးပါးခန့်ရှိ
သော ခြံပတ်ပတ်လည်တွင် ကြံခတ်ဝါးစည်းရိုးမြင့်မြင့်ကြီး ကာ
ဆီးလျက်ရှိသည်အပြင် ခြံတံခါးကလည်း သွပ်ပြားများဖြင့်
တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် ခြံရှေ့မှကြည့်လျှင် ခြံလယ်မှ စံအိမ်ကြီး
ကို မမြင်နိုင်ချေ။

ယခုမှ ခြံရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီး ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်
က ခြံဝတွင် စောင့်နေကြလေ၏။

အိုင်အိုကျော်စိုး၏ဖီးယက်ကားလေးဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် အစောင့်ပုလိပ်သားတို့က စလုရိုက်အလေးပြုကာ ခြံဝမှ ဖယ်ရှားပေးကြလေသည်။

နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပုဏ္ဏရိတ်ပန်းတန်းများရှိ နေသည့် အုတ်လမ်းလေးအတိုင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

သုန္ဒရာစံအိမ်ကြီးမှာ အုတ်ပစ္စည်းကားတက်၊ ပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်အမိုးဝယ် စုလစ်မွန်း ချွန်များရှိပြီး အမိုးစွန်းတို့၌ ပန်းဆွဲများတစ်ဆင်ထားလေ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်တိုင်းတွင် အတွင်းမှသံတိုင် များ ကာရံထားပြီး ပြတင်းမှန်တံခါးအားလုံးကိုဖွင့်ထားချေသည်။

အိမ်အောက်ထပ်ဝယ် ပုလိပ်ဆာသင်တစ်ဦးနှင့် ပုလိပ် သားလေးနှစ်ဦးတို့ ရှိနေကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ကျွန်းဆက်တီခုံကြီး များတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ထိုင်လျက် စာရှုရှုငိုနေကြလေသည်။

အိုင်အိုကျော်စိုးက ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို တစ်ချက်မျှသာ ကြည့်ပြီး ပုလိပ်ဆာသင်လေးအားခေါ်လျက် ကျွန်းလှေကားကြီး အတိုင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြရလေ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်နောက်ဘက်ပိုင်း လက်ယာဘက်မှ အခန်း

တစ်ခု၏အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး အခန်းဝဝယ် ပုလိပ်သား လေးတစ်ဦး ရပ်စောင့်နေလေ၏။

“အဲဒါ အခင်းဖြစ်တဲ့အခန်းပါပဲ ဆရာ”

ပုလိပ်ဆာသင်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုရှင်းပြကာ အခန်း ထဲသို့ ရှေ့မှဝင်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်ရောက်ခြင်း မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်း အတိုင်းပါပဲ ဆရာကျော်စိုး။ ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားရှိပါ တယ်”

ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော အိမ်ခန်း၏နံရံ အနီးရှိ ခုတင်ပေါ်ဝယ် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းက သွေးသံ ရဲရဲဖြင့် ငြိမ်သက်စွာရှိနေပါ၏။

“အဲဒါ ... ဒေါ်ခင်မေဆင်ရဲ့မောင် သောင်းထွန်းပဲ ဆရာ”

“ဪ... အင်း အင်း... အောက်ထပ်မှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်အနက်က ခပ်ငယ်ငယ်ဟာ ဒေါ်ခင်မေဆင့် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

အလောင်း၏ရင်ဘတ်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်
တွေ့ရပြီး လည်ပင်း၌ ပြတ်ရှုဒဏ်ရာကြီးကိုတွေ့ရလေသည်။
သွေးတို့က မြင်မကောင်းချေ။

သွေးတို့က ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာရော အိမ်ရာခင်းပေါ်မှာပါ
စွေးစွေးနီစွန်းထင်းလျက်ရှိ၏။

အသတ်ခံရသူမှာ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးစောင့်တောင့်
နှင့် အသက်အစိတ်ခန့်သာရှိသေးသည်။

အိုင်အိုကျော်စိုးက အလောင်းကောင်ကို အနီးကပ် သေ
ချာစွာကြည့်ရှုခြင်းပြုလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်က နံရံမှ ပန်းချီဦးငွေကိုင်
နှင့် ပန်းချီဦးဘဉာဏ်တို့၏ ပန်းချီကားများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
လျက်ရှိလေ၏။

ပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး ခုတင်အနီးသို့ကပ်ကာ အလောင်း
ကို ကြည့်ရှုရလေသည်။

အလောင်းကို ကျွန်ုပ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အိုင်အိုကျော်စိုး
က မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် အခန်းနံရံများ၊ ကြမ်းပြင်နှင့် ပြတင်း
ပေါက်မျှမကျန် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက်
ရှိလေ၏။

အိုင်အိုကျော်စိုးက အခန်းနံရံတစ်ဖက်ရှိ ပြတင်းပေါက်
ဘောင်ပေါ်မှ စီးကရက်ဆေးလိပ်အတိုတစ်ခုကို တွေ့ရရာ
ကောက်ယူကြည့်ရှုပြီးနောက် ပလတ်စတစ်အိတ်ငယ်လေးထဲ
ထည့်ကာ သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲ ထည့်သွင်းသိမ်း
ဆည်းထားလိုက်လေသည်။

ထိုသို့သော စီးကရက်ဆေးလိပ်တိုလေး နောက်တစ်ခုကို
နံရံအနီးရှိ ကြမ်းပြင်တွင် တွေ့ရသေး၏။

အိုင်အိုကျော်စိုးက ထိုဆေးလိပ်တိုကိုလည်း စနစ်တကျ
သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

“အင်း... အိပ်ရာခင်းတွေကြေမှုပြီး ခေါင်းအုံးတစ်လုံး
ခုတင်ပေါ်က ကျနေတာကိုကြည့်ရင် အသတ်ခံရသူဟာ လူသတ်
သမားကို ပြန်လည်ခုခံခဲ့ပုံရတယ်။ ကဲ ကဲ... အောက်ထပ်ပြန်
ဆင်းရအောင်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းလှေကားကြီးမှနေ၍
အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာကြပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းရှိ ကျွန်းဆက်တံခံ
ကြီးများ၌ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုနောက် ငိုထားသဖြင့် မျက်ခွံများမိုကာ မျက်နှာလေး

နိဗ္ဗာန်လျက်ရှိသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ ရုပ်ချော
ချော အမျိုးသမီးအား အိုင်အိုကျော်စိုးက သိချင်သည်တို့ စတင်
မေးလေတော့၏။

“ကိုညောင်းထွန်း ခုလိုသေဆုံးတာကို ဘယ်အချိန်တုန်း
က စတွေ့ စသိတာလဲခင်ဗျ”

“မောင် ... မောင်လေးရဲ့အခန်းက လှုပ်ရှားရုန်းကန်သံ
တွေ ထွက်လာလို့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးတော့ မနက်
သုံးနာရီထိုးနေပါပြီရှင်။ ကျွန်မ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခဏ
စောင့် နားထောင်တော့ ဘာသံမှမကြားရတော့ပါဘူး။ မှန် ...
မှန်တာပြောရရင် ဦးလေးရဲ့ရက်လည်ပြီးစမို့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကလည်း
နည်းနည်းချောက်ချားနေပါတယ်”

ဒေါ်ခင်မေဆင့်က အတန်ငယ်အားယူပြီး ပြောနေရာမှ
ခဏနားလိုက်ပြီးလျှင် မျက်ဝန်းထောင်မှ မျက်ရည်စတို့ကို ပဝါ
ဖြင့် အသားတို့သုတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ ဦးလေး၏ဇနီးအဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်သက်ထားကို တစ်
ချက်ဝေကြည့်ပြီးနောက် ဆက်ပြော၏။

“စိတ်ကလည်း မသကာဖြစ်နေတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို သွား

နှိုးရပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်က ဘုရားခန်းနဲ့ကပ်လျက်အခန်းမှာ အိပ်
တာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကိုနှိုးပြီး မောင်လေးရဲ့အခန်းသွားကြည့်တော့
တံခါးပွင့်နေတာတွေ့ရပါတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ မောင် ... မောင်လေးကို သွေး ...
သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ခု ခုတင်ပေါ်မှာ အ ... အသက်ခံထားတာကို
တွေ့ ... တွေ့ရတာပါပဲရှင် ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစုံ ထပ်မံငိုကြွေးလျက်ရှိပြန်ရာ အိုင်အို
ကျော်စိုးက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်စွာစောင့်ကြည့်နေရလေသည်။

အတန်ကြာသည်၌ ဝိုရိုက်သံတို့တိတ်စွားပြီး ဒေါ်သက်
ထားက ဆို့နှင့်စွာပြောသည်။

“ငါ ... ငါ့တူရယ် ... အဒေါ်ရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်
မိဦး။ လင်ဖြစ်သူ အသတ်ခံရလို့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးတာ
မနေ့ကမှပါ။ ခုတစ်ခါ သားဖြစ်သူအသတ်ခံရတယ်။ အဒေါ်ရဲ့
အသက်ရှားနဲ့သားကို ဘယ်လိုလူတွေက ဘယ်လိုအငြိုးအတေး
တွေနဲ့ သတ်နေမှန်းကိုမသိဘူး။ အဲ ... အဲဒီလူသတ်တရားခံကို
မိအောင်ဖမ်းပေးပါကွယ်။ မိအောင်ဖမ်းပေးကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တရားခံ

ဖော်ထုတ်ဖမ်းမိစေဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေပါတယ်။ တရားခံ ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဘက်ကလည်း ကူညီကြပါဗျာ။ ကူညီ တယ်ဆိုတာကလည်း အမှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မေးသမျှကို တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေကြားပေးဖို့ရယ်။ ဒီကြားထဲ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာတွေ့ရင်လည်း အကြောင်းကြား အသိပေးစေချင်ပါတယ်”

“အေး ... အေးပါကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပူးပေါင်းကူညီပါ မယ်။ အဲဒေါ်ရဲ့ယောက်ျားနဲ့ သားကို ရက်ရက်စက်စက်သတ် သွားတဲ့ လူသတ်တရားခံတွေကို မြန်မြန်မိအောင်သာ ဖမ်းပေးပါ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်။ ဪ ... ဒါထက် ဦးလေးဦးအောင်သိန်း အသတ်ခံရတုန်းက မေးတဲ့မေးခွန်းကိုပဲ ပြန်မေးပါရစေ။ ဦးအောင် သိန်းနဲ့ကိုသောင်းထွန်းတို့မှာ လုပ်ငန်းပြိုင်ဘက်တို့ ရန်ဘက်တို့ များ ရှိသလားခင်ဗျ”

“ဒီ ... ဒီ ... ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်ငန်းပြိုင်ဘက်၊ ရန်ဘက်မှ မရှိပါဘူးကွယ်။ ကိုအောင်သိန်းကလည်း ဟိုတစ်လော

လေဖြန်းသွားပြီးကတည်းက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ထွက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သား မောင်သောင်းထွန်းကလည်း ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဟိုခိုင်း ဒီခိုင်းမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ အပြင်ထွက်တာ သားမှာ ရန်ဘက်တွေ ဘာတွေရှိသလည်း မကြားမိပါဘူးကွယ်”

“ကဲပါ ... ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဒေါ်ခင်မေဆင့်တို့လည်း ဘာမှ အားမငယ်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားတွေ အနေနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ လူသတ် တရားခံတွေ အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားပါ မယ်”

“အေးပါ ... အေးပါကွယ်။ အားကိုးပါရစေ။ ခုဆို ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားမငယ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်။ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့လည်း လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ ဆက်လုပ်လိုက်ပါ ဦးမယ်”

ထို့နောက် ဆိုင်ရာဂါတ်မှ ဣန္ဒာအုပ်ဦးအုန်းခိုင်လည်း

ရောက်ရှိလာရာ မောင်သောင်းထွန်း၏အလောင်းကို ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက်သို့ပို့ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

မောင်သောင်းထွန်း သေဆုံးပြီး ရက်လည်သည်အထိ ဤအသုဘအိမ်တွင် ပုလိပ်တပ်သားနှစ်ဦးကို အစောင့်တာဝန်ချ ထားရန် ဌာနအုပ်ဦးအုန်းခိုင်က စီစဉ်ပေးပြီးနောက် အိုင်အို ကျော်စိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘောက်ထော်ဘက်မှ ပြန်လာခဲ့ပါ တော့၏။

အိုင်အိုကျော်စိုးလည်း ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ဖီးယက်ကားလေး နှင့် လိုက်ပို့ရင်းမြေနီကုန်းအရောက်ဝယ် လမ်းဘေးကာကာဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ကြလေသည်။

နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကာကာဆိုင်တွင် လူသူ အတော်ရှင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်ကြလေ၏။

“ဒါထက် အခုအသတ်ခံရတဲ့ မောင်သောင်းထွန်းရဲ့ အဖေ ဦးအောင်သိန်းတုန်းကရော ဘယ်လိုအသတ်ခံရတာလဲ ကိုကျော်စိုး”

အိုင်အိုကျော်စိုးက လက်ကျန်ပလာတာကို ဝါးပြီးနောက်

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရေခဲ တောင် စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို ဖြေလေ၏။

“ဦးအောင်သိန်းက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က လေဖြန်း သွားတယ် အာစရိရဲ့။ သူ အသတ်ခံရတဲ့ညတုန်းက လပြည့်ည လည်းဖြစ်၊ ခြေခင်းလက်ခင်းလည်းသာတော့ စံအိမ်ကြီးရှေ့ ပန်းခြံ ထဲမှာ သူ့ဇနီး ဒေါ်သက်ထားနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်နေခဲ့တယ်တဲ့ ...”

မခင်မေဆင့်နဲ့ မောင်သောင်းထွန်းတို့ကစော့ အိမ်ကြီး ထဲမှာ ဓာတ်စက်ခွင့်ပြီး အင်္ဂလိပ်သီချင်း နားထောင်နေကြတယ်။

ညရှစ်နာရီလောက်ရှိတော့ မိုးအကုန် ဆောင်းအကုန် နည်းနည်းအေးလာတာနဲ့ ဒေါ်သက်ထားက ဦးအောင်သိန်း အတွက် အနွေးထည်ယူဖို့ စံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်တဲ့ ...”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဦးအောင်သိန်းက တုတ်ကောက်နဲ့ ထောက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ကျန်ခဲ့တာတဲ့ အာစရိရဲ့ ...”

ဒေါ်သက်ထားဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်တက်ပြီး သူတို့အိပ်

ခန်းထဲက အနွေးထည်ကိုယူ၊ ပြီးတော့ အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး
မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်၊ သူ့ယောက်ျားအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်
ပြီး ခြံထဲပြန်ဆင်းလာတော့ ဦးအောင်သိန်းကို စံအိမ်ကြီးရှေ့မှာ
မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ ...။

ဒါနဲ့ လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို စံပယ်ရုံဘေးက
ကျောက်ခုံတန်းလေးပေါ်မှာချပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာသေးတယ်တဲ့။
သူ့ယောက်ျားကို စံအိမ်ကြီးရှေ့ရိုင်းမှာ လုံးဝရှာမတွေ့တော့မှ
ထိတ်လန့်သွားပြီး အိမ်ထဲပြန်ပြေးဝင်၊ သူ့တူမနဲ့သားကို
အကြောင်းကြားပြီး လက်နှိပ်ခတ်မီးတွေ့ယူ၊ ခြံအနံ့လိုက်ရှာကြ
တယ်တဲ့ ...။

အဲဒီလိုလိုက်ရှာတော့ ခြံနောက်ပိုင်းက ကားရိုဒေါင်
ဟောင်းထဲမှာ ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးအသတ်ခံထားရတဲ့
ဦးအောင်သိန်းအလောင်းကို တွေ့ကြရတော့တယ်”

“အင်း ... သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို အပြုံးကြီးကြီး
နဲ့ကို သတ်သွားတာပါလား။ ဒေါ်သက်ထားကပြောတော့လည်း
သူ့ယောက်ျားနဲ့သားမှာ ရန်ဘက်မရှိဘူးဆိုပါလား ကိုကျော်စိုးရဲ့”

“အင်း ... ရန်ကုန်မှာတော့ ရန်ဖက်ရှိချင်မှရှိမှာပေါ့

အာစရီရယ်။ တကယ်တော့ ဦးအောင်သိန်းရဲ့သမိုင်းကြောင်း
ကလည်း သိပ်ကောင်းလှတာမဟုတ်ဘူး အာစရီရဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသမိုင်းကြောင်း မကောင်းတာ
လဲ”

“ဦးအောင်သိန်းကို သူ့ကြီးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။ သူက
လူရွှပ်လူပွေတစ်ဦးပဲ အာစရီရဲ့။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်
တော်တော်လေး ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီးပြီ။ ဦးအောင်သိန်းလို့ခေါ်တဲ့
သူ့ကြီးဟာ နယ်စပ်ဘက်မှာ လောင်းကစားဒိုင်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့
သူပျူ။ ဒေါ်သက်ထားတို့သားအခါကတော့ မန္တလေးမှာပဲနေတယ်။
ဦးအောင်သိန်းကတော့ နယ်စပ်ကနေ မန္တလေးကို ကူးချည်သန်း
လှည့်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ လောင်းကစားကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
နယ်စပ်ဘက်မှာ ရန်ကြော့ရန်စလည်းရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ အာစရီရယ်။
ဒါတွေကို ဒေါ်သက်ထားတို့လည်း သိချင်မှသိမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုကျော်စိုး၏စကားကို နားထောင်ရင်း
သက်ပြင်းကိုသာချမိတော့၏။ အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အို
ကျော်စိုး၏စကားကို နားထောင်ရင်း စိတ်ဝယ် ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်လျက်
ရှိလေသည်။

ယခု သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးတွင် ဖြစ်ပေးနေသည် လူသတ်မှု
များနှင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ဝယ်သို့ရောက်ရှိနေသော ပတ္တမြားကြီး
သုံးလုံးတို့ ဆက်စပ်မှု ရှိမရှိ သဲကွဲစွာ မှတွေးဆနိုင်သေးသဖြင့်
ယင်းကိစ္စကို အိုင်အိုကျော်စိုးအား ဖွင့်ပြောသင့်၊မသင့် ချီတံ့ချတံ့
ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ကဲ အာစရိ... ကျွန်တော် အမှုကိစ္စအတွက် အစီရင်
ခံစာ ရေးတင်ဖို့ စီအိုင်ဒီရုံးကို သွားရဦးမယ်။ အာစရိကို ပိုပြီးတာနဲ့
စာန်းသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက ထိုင်ရာမှထသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
သက်ပြင်းချကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ရတော့သည်။

ထို့နောက်မှာမူ အိုင်အိုကျော်စိုး၏ဖီးယက်ကားလေးဖြင့်
ဗားကရာချောက်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သတည်း။

အခန်း (၂)

ထူးဆန်းသောကြွေပန်းအိုးများ

ခြေချုပ်ခံရသူ

ဘရသေ့ကိုတွေ့သောနေ့

လူသတ်သမားကို ဖမ်းမိခြင်း

ထူးဆန်းသောကြွေပန်းအိုးများ

မောင်သောင်းထွန်း အသတ်ခံရပြီးနောက် ရက်နှစ်ဆယ် ခန့်အကြာတွင် အိုင်အိုကျော်စိုးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာ ပြန်ပါ၏။

“အိုင်ဆေး ကိုကျော်စိုးရေ ... တစ်ခုခုထူးပြီထင်ရဲ့”
အိုင်အိုကျော်စိုးက ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ကျွန်းဆက်တီခုံလေး တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းမှုတ်ထွတ် လိုက်လေသည်။

“ထူးလို့လာခဲ့တာပဲ အာစရီရယ်။ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးက

အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ကျွန်တော့ကိုနာမည်ပျက်ခဲ့ စိအိုင်ဒီ ကနေအထုတ်ခံရဖို့ တွန်းပို့နေပြီ အာစရိရဲ့”

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ အာစရိရယ်၊ သုနန္ဒာစံအိမ်က လူ နှစ်ယောက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရ တဲ့အပြင် ... ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အဲဒီစံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်အမွှေခံရလို့ ဗျ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ဝင်အမွှေခံရတာလဲ”

“မောင်သောင်းထွန်းရဲ့အသုဘကိစ္စ ရက်လည်ပြီးတဲ့ နောက် ငါးရက်အကြာမှာ ဒေါ်သက်ထားနဲ့ ခင်မေဆင့်တို့ဟာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အဖြစ် ကျွဲကံထီးရိုးဘုရားဖူးသွားခဲ့ကြတယ် အာစရိရဲ့။ အဲ ... ဘုရားဖူးကနေလည်း ပြန်လာရော စံအိမ်ကြီး ထဲက ဦးအောင်သိန်းတို့လင်မယားရဲ့အိပ်ခန်းရော ခင်မေဆင့်နဲ့ မောင်သောင်းထွန်းတို့ရဲ့အိပ်ခန်းတွေပါ ရစရာမရှိအောင် မွှေ ဖန်နက်ခံထားရတယ်တဲ့”

“ဟင် ... သူတို့က ခြံစောင့်တွေ ဘာတွေ မထားခဲ့ဘူး လား”

“ခြံစောင့်မထားခဲ့ဘူး။ တစ်အိမ်လုံး သော့ပိတ်ပြီး ဘုရား ဖူး ထွက်သွားခဲ့ကြတာတဲ့ဗျ”

“ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားသေးသတဲ့လဲ”

“အင်း ... ထူးထူးခြားခြား ဘာပစ္စည်းမှ မပါသွားဘူးတဲ့ အာစရိရဲ့။ ခင်မေဆင့်တို့က သူတို့ပိုင်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဝတ်သွားတဲ့အပြင် သူတို့ပိုင်ငွေငါးသိန်းကို မဲက္ကဆင့်ဘဏ်မှာ အပ်သွားခဲ့တာတဲ့ အာစရိရဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ ကွယ်”

“အဲ ... ထူးခြားတာက သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးရဲ့ မူလပိုင်ရှင် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို လှည့်လည် သွားရင်း အပြန်မှာ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ကြွေပန်းအိုးတွေ အားလုံးကို ရိုက်ခွဲသွားတာခံရဇာယ်တဲ့”

“ဟေ ... ကြွေပန်းအိုးတွေ ရိုက်ခွဲသွားတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် အာစရိရဲ့၊ ကြွေပန်းအိုး အကြီးအသေး စုစုပေါင်း ဆယ်ခုနစ်အိုးတောင်တဲ့ဗျ။ အဲ ... ထပ်ပြီး ထူးခြားတာ က ရိုက်ခွဲသွားတဲ့ ကြွေပန်းအိုးတွေအားလုံးမှာ လိပ်ပြာပုံတွေ

ရေးခြယ်ထားတယ်တဲ့။ တချို့အိုးတွေမှာ လိပ်ပြာပုံကို ဖောင်းကြွ လုပ်ပြီး ရောင်စုံရေးခြယ်ထားတယ်။ တချို့အိုးတွေကျတော့ သင်္ဘောဆေးနဲ့ ရိုးရိုးရေးခြယ်ထားတာတဲ့ဗျ။ ဒီပြင် ပန်းပုံ၊ ငှက်ပုံတွေ ရေးခြယ်ထားတဲ့ ကြော့ပန်းအိုးတွေကိုတော့ ရိုက်ခွဲမသွားဘူး။ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အခြားရေးဟောင်းပစ္စည်း အဖိုးတန်တာ တစ်ခုမှလည်း မယူသွားဘူးတဲ့ဗျ”

ကျွန်ုပ်က ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို တမျှင်းမျှင်းဖွာရင်း အတွေးကွန်ယက်ဖြန့်ကျက်လိုက်မိတော့သည်။

“အင်း ... တော်တော်တော့ ဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်မှုနှစ်မှု ဖြစ်ဖူးထားတာမကြာသေးတဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲ ဖောက်ထွင်းခံရပြီး မွေနှောက်ခံရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းခဲရပြီပေါ့။ အာစရိရယ် နဂိုကမှ လူသတ်မှုနှစ်မှုကို မဖော်ထုတ်နိုင်ရကောင်းလား ဆိုပြီး စုံထောက်မင်းကြီးဦးမျိုးတင့်က ကြိမ်းမောင်းနေရတဲ့ကြားထဲ ခုလို ထပ်ပြီးဖောက်ထွင်းခံရ၊ မွေနှောက်ခံရတယ်ဆိုတော့ ဒီမနက်မှာ စုံထောက်မင်းကြီးဦးမျိုးတင့်က ဆူလိုက်တာဗျာ၊ ရစရာကို မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ပြတ်စော်နံနေပါပြီ အာစရိရယ်”

အိုင်အိုကျော်စိုးမှာ ခေါင်းရှုပ်ကာ အတော်စိတ်ဓာတ်ကျ နေဟန်ရှိလေ၏။ သူသည် သူ့ လွန်စွာ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ရေခဲတောင် စီးကရက်ကိုပင် သောက်ရန် သတိမရဘဲ ကျွန်းဆက်တီခုံကိုကျောမှီထိုင်ရင်း သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချနေပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြားကို တမျှင်းမျှင်းဖွာနေရင်း အိုင်အိုကျော်စိုးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ဦးခေါင်းထဲသို့ အတွေးစဝင်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုကျော်စိုး ... သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးကို ဖောက်ထွင်းတဲ့ သူတွေဟာ အသတ်ခံရတဲ့ ဦးအောင်သိန်းတို့ သားအဖနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသလို အခွံခံရတဲ့ ကြော့ပန်းအိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်သူဖြစ်ရမယ်လို့ မော်စရင် မတွေ့မိဘူးလား”

“အာ ... အာစရိဆိုလိုတာက”

“ဪ ... ဒီလိုလေ၊ ကျုပ်အထင်တော့ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးကို ဖောက်ထွင်းတဲ့သူတွေဟာ ပထမအချက် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်တဲ့အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဖောက်ထွင်းပိဇ္ဇာတွေ ဖြစ်ရ

မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်သောင်းထွန်းကို သတ်တုန်းက အိမ်တံခါးတွေအားလုံး အတွင်းကနေ အခိုင်အမာ ချက်ထိုးပိတ်ထားတာတွေကို အိမ်သားတွေ မနိုးအောင် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် အတွင်းက လော့ခ်ချထားခဲ့တဲ့ မောင်သောင်းထွန်းရဲ့အခန်းကိုပါ။ အသားလေးဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒုလည်း သေသေချာချာ သော့ခတ်ပိတ်ထားတဲ့ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးထဲ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်

...!

ဒုတိယအချက်က အဲဒီလိုဖောက်ထွင်းမှု၊ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူတွေဟာ တစ်ယောက်မကဘူး။ အုပ်စုနဲ့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသတ်ခံရတဲ့ မောင်သောင်းထွန်းဟာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်းကြီးပဲ။ ပြီးတော့ ဦးအောင်သိန်းဟာ လေဖြန်းထားတယ်ဆိုပေမယ့် သူလည်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးပဲ။ စံအိမ်ညှော်ခန်းထဲမှာ ချိတ်အားတဲ့ သူတို့မိသားစုသုံးဦးရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကျုပ် သတ်ထားကြည့်မိခဲ့တယ်။ သူလည်း လူထွားကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူလို လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို မအော်နိုင်အောင်ချုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့

ကနေ အိမ်နောက်ဘက်ခြံအစွန်နားက ကားဂိုဒေါင်ဟောင်းဆို ဆွဲခေါ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ လူအုပ်စုတောင့်လိုပဲ ဖြစ်ရမယ်...။

နောက်တတိယအချက်က ဖောက်ထွင်းလူသတ်မှုတွေဟာ စံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်မွှေသွားပေမယ့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို မယူသွားဘဲ ကြွေပန်းအိုးတွေချည်း ရိုက်ခွဲသွားတယ်ဆိုတော့ သူတို့ဟာ ရန်ငြိုးကြောင့် လူသတ်တာထက် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို လိုချင်လို့ အိုးတွေကို ရိုက်ခွဲပြီး ရှာဖွေသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ရှာဖွေတဲ့ပစ္စည်းဟာ တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပြီး လိပ်ပြာပုံဆေးရေးထားတဲ့ ကြွေပန်းအိုးတစ်လုံးလုံးထဲမှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ရမယ် ...။

ဒါကြောင့် အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ သားအဖနဲ့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သူတွေဟာ ဆက်နွယ်မှု ရိုက်ရှိရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ရဲ့တွေးလုံးတွေဟာ ဖြစ်နိုင်သလား”

“အင်း ... အာစရိရဲ့တွေးလုံးနှစ်ချက်ကတော့ လုံးဝမှန်မယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးဗျ။ တစ်ချက်ကတော့ မှန်နိုင်ပါတယ်”

အိုင်အိုကျော်စိုး၏မှတ်ချက်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အံ့ချင်စိတ်ဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လိုက်မိတော့၏။

“အိုင်ဆေး ... ဘယ်အချက်တွေက မမှန်နိုင်တာလဲ ဗျ”

“ပြစ်မှုကျူးလွန်သူက ပစ္စည်းလိုချင်လို့ပဲဖြစ်တယ်။ ရန်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်နဲ့ ကျူးလွန်သူဟာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အုပ်စုလိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့အချက်တို့ဟာ ဖြစ်နိုင်ချေနည်းတယ် အာစရိရဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ အိုင်ဆေးရဲ့”

“ဒီလိုလေ... ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းရဖို့ ကျူးလွန်တာဖြစ်သလို ရန်ငြိုးလည်း ရှိပုံရတယ် အာစရိရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ခင်မေဆင့်ရဲ့မောင် ဝိုးဟတ်ဖြူလို့ ခေါ်တဲ့ သောင်းထွန်းကိုရော၊ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးအောင်သိန်း (ခေါ်) သူကြီးကိုရော သတ်တဲ့နေရာမှာ ဓားနဲ့အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့တာဗျ ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ ဥစ္စာပစ္စည်းကို လိုချင်လို့ လုယက်၊ ဓားပြတိုက်ရင်း လူသတ်မှုကျူးလွန်မိကြသူတွေဟာ ဓားနဲ့ပဲ ထိုးထိုးခုတ်ခုတ် သေနတ်နဲ့ပဲပစ်ပစ်၊ အလွန်ဆုံးသုံးလေးချက်ပဲ ထိုးကြ၊ ခုတ်ကြ ပစ်တတ်ကြတယ်ဗျ။ အဲ ... ရန်ငြိုး

ကြောင့် သတ်တဲ့လူသတ်မှုတွေကျတော့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးတတ် ခုတ်တတ် ပစ်တတ်ကြတယ် အာစရိရဲ့ ...။

အခုဟာက လူသတ်သမားဟာ သောင်းထွန်းကိုရော ဦးအောင်သိန်းကိုပါ အချက်ပေါင်းများစွာ ဓားနဲ့ထိုးပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့တာဗျ ...။

အလောင်းတွေကို ခွဲစိပ်စစ်ဆေးတဲ့ မှုခင်းဆရာကြီးရဲ့ ထွက်ချက်အရ ပထမသုံးလေးချက်နဲ့တင် အသက်သေဖို့ လုံလောက်ပါလျက်နဲ့ လူသတ်သမားဟာ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့တယ်တဲ့ အာစရိရဲ့”

“ကဲဗျာ ... ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပါတော့ အိုင်ဆေးရဲ့။ လူသတ်မှုကျူးလွန်သူဟာ အုပ်စုလိုက်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကရော မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုယူဆရတာလဲ”

“အင်း ... ဒါဆိုရင် အာစရိကို အရင်မေးချင်တယ်။ အဲဒီလူသတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်သူဟာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အုပ်စုလိုက်ဖြစ်ရမယ်လို့ အာစရိကရော ဘာဖြစ်လို့ ယူဆရတာလဲ”

“ဒါက အရှင်းလေးပါ အိုင်ဆေးရဲ့။ အသတ်ခံရတဲ့

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးဟာ လူညွှက်လေးတွေမဟုတ်ဘူး။
ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းတွေချည်းပဲ
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အာစရိ”

“အေး... အဲလိုလူတွေ ပြန်လည်ခုခံနေတဲ့ကြားက
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သတ်သွားနိုင်တာကိုကြည့်ရင်း လူသတ်မှုကျူးလွန်
သူဟာ အုပ်စုလိုက်ဖြစ်မယ်လို့ပဲ မှတ်ချက်ချရလိမ့်မယ် အိုင်
ဆေးရဲ့...။”

အထူးသဖြင့် သူကြီးလိုခေါ်တဲ့ ဦးအောင်သိန်းလို လူမျိုး
ကို အိမ်ရှေ့ခြံရှေ့ပိုင်းကနေ အိမ်ဘေးအတိုင်း ပတ်ပြီး အိမ်
နောက်ဘက်ကားဂိုဒေါင်ဟောင်းထဲအထိ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်
ခေါ်သွားနိုင်တာကိုကြည့်ရင် ကျူးလွန်သူတွေဟာ အုပ်စုလိုက်
အင်အားသုံးနိုင်ခဲ့တာ ထင်ရှားတယ်လေ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို အိုင်အိုကျော်စိုးက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူ
အရာဖြင့် နားထောင်နေပြီး စကားအဆုံး၌ ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း ယမ်းလေသည်။

“ကျွန်တော်က ဦးအောင်သိန်းကို မသတ်ခင် ခေါ်သွား”

တဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မြေပြင်အနေအထားတွေ စစ်ဆေး
ပြီးပြီ အာစရိရဲ့။ ခြံမြေက သဲဆန်တဲ့မြေဖြစ်တဲ့အတွက် အချို့
နေရာတွေမှာ ခြေရာတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရတယ်ဗျ။ အဲဒီ
မှာ ခြေရာတွေအများကြီး မတွေ့ရဘူး။ ဦးအောင်သိန်းရဲ့ခြေရာ
အပြင် အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ခြေရာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ
ခြေရာတွေဟာလည်း ဦးအောင်သိန်းရဲ့ခြေရာနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်
ရှိလွန်းတဲ့အတွက် ဦးအောင်သိန်းကို လူချင်းကပ်ဖမ်းချုပ်၊ ဓား
ထောက်ပြီးခေါ်သွားပုံရတယ် အာစရိရဲ့”

“ဒါဆို အဲဒီလူဟာ ဦးအောင်သိန်းလို ဗလကောင်း
ကောင်းနဲ့လူပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အာစရိ။ သူ့ရဲ့ခြေရာက တော်တော်ကြီး
တယ်။ ဦးအောင်သိန်းရဲ့ခြေရာထက်တောင် ကြီးချင်သေးတယ်။
စီးတာကတော့ ဦးအောင်သိန်းလို့ပဲ လွှာပါးဖိနပ်စီးထားတာပါပဲ။
လူက ကြံကြံခိုင်ခိုင် အတော်ရှိပုံရတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒါဆိုရင်တော့ မောင်ရင်ရဲ့တွေ့ဆ
ချက်က ပိုပြီးလက်ခံနိုင်စရာရှိပါတယ်”

“နောက်ပြီး... အဲဒီလူသတ်သမားဟာ တော်တော်

သွေးအေးတဲ့လူ အာစရိရဲ့”

“အင်း... ဘယ်အချက်ကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ ဆိုစမ်း ပါဦး အိုင်ဆေးရဲ့”

“လူသတ်သမားဟာ ဦးအောင်သိန်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြီးတဲ့နောက် ထွက်ခွာမသွားခင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တစ်ဝက်လောက်ကုန်တဲ့အထိ ဖိမ်ပြေနပြေသောက်သွားသေးတယ်ဗျာ...။”

သောင်းထွန်းကို မသတ်ခင်မှာလည်း စီးကရက် တစ်လိပ်လုံး ကုန်လုနီးနီးအထိ ဖိမ်ပြေနပြေ သောက်ပြီးမှ သတ်တာဗျာ။ အလောင်းတွေရဲ့အနားမှာ သူ့သောက်ပြီးထားခဲ့တဲ့ စီးကရက်အတိုတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် စလုံးဟာ ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်ဘူးဗျာ...။

ပြီးတော့ သုနန္ဒာစံအိမ် ဖောက်ထွင်းခံရတော့လည်း ကြွေပန်းအိုးကွဲတွေရဲ့အနားမှာ စီးကရက်အတိုသုံးလေးခု တွေ့ရတယ်အာစရိရဲ့။ အဲဒီလူသတ်သမားဟာ စီးကရက် တော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်”

“အေးဗျာ... အခွဲခံရတဲ့ ကြွေပန်းအိုးအစအနတွေကို”

ကျုပ် လိုက်ကြည့်ချင်လိုက်တာ။ မောင်ရင်ကလည်း အဲဒီအိမ်သွားစစ်ဆေးတုန်းက ကျုပ်ကို ဝင်မခေါ်ဘူး”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းတွေထူပူနေတော့ အာစရိကို ဝင်ခေါ်ဖို့ သတိရမလိုက်ဘူးလေ။ ဒါထက် ကြွေပန်းအိုးအစအနတွေကို အာစရိက ဘာဖြစ်လို့လိုက်ကြည့်ချင်ရတာလဲဗျာ”

“ပန်းအိုးတွေရဲ့အောက်ခြေဖင်ပိုင်းက ကြွေသားထူမထူ သိချင်လို့ပါ”

“အောက်ခြေဖင်ပိုင်းက ကြွေသား အတော်ထူတယ် အာစရိရဲ့”

“အင်း... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ”

ကျွန်ုပ်က ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို ခပ်မျှင်းမျှင်း ဖွာရှိုက်ရင်း လေးလေးမင်ပင် မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ အိုင်အိုကျော်စိုးက ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းအသဖွယ် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် သူက မှတ်ချက်စကားဆို၏။

“အင်း... ထူးတော့ တော်တော်ထူးတယ်ဗျာ”

“ဘာတုန်း အိုင်ဆေးရဲ့၊ ဘာထူးတာတုံး”

“သုနန္ဒာစံအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီအမှုတွေကို အာစရိ

စိတ်ဝင်စားပုံတွေက သာမန်ထက်ပိုနေသလိုပဲ။ သုနန္ဒာစံအိမ်မှာ ထူးခြားမှုရှိတဲ့အခါ ကျွန်တော် သတင်းစကားလာပါးတိုင်း အာစရိရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြတဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုတွေအပေါ် အာစရိရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက သာမန်ထက် ပိုနေလို့ ထူးတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးတံကို ပါးစောင်မှ ချွတ်ကာ မိမိရှေ့ စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိ ကြောဆေးလိပ်ခွက်ထဲ အသာထည့်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ကာပြကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး ကျွန်းလှေကားအတိုင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလိုက်၏။

ခဏအကြာမှာပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ပက်လက်ကုသားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှ ကတ္တီပါစနီညိုရောင် အထုပ်လေးကို စားပွဲပုလေးပေါ် အသာတင်လိုက်သည်။

“အဲဒီအထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကတ္တီပါစကိုဖြည့်သည်။

“ဟာ ... ပတ္တမြားတွေပါလား”

“အဲဒီပတ္တမြားတွေ ဘယ်လောက်တန်မယ် ထင်သလဲ။ ခန့်မှန်းကြည့်ပါဦး အိုင်ဆေးရဲ့”

သူက ပတ္တမြားတို့ကို တစ်လုံးချင်း အလင်းရောင်ဝယ် ထောင်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီပတ္တမြားတစ်လုံးကို အနည်းဆုံး နှစ်သိန်းအထက် တန်လိမ့်မယ် အာစရိရဲ့။ ဟောဒီ အကြီးဆုံးပတ္တမြားကြီးဆို ရတီပိုများပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့တောင် ခက်တယ်”

“အင်းလေ ... ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ကျပ်နှစ်ရာလောက် ရှိတဲ့ ဒီခေတ်မျိုးမှာ ဒီပတ္တမြားတွေဟာ အဲဒီလောက်တော့ တန်ဖိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပတ္တမြားတွေဟာ သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးနဲ့ တစ်နည်းနည်း ဆက်စပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျ။ သုနန္ဒာစံအိမ်က လူနှစ်ယောက် အသတ်ခံရတာဟာ ဒီပတ္တမြားတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ!”

အိုင်အိုကျော်စိုးသည် အံ့သြလှနိုးသဖြင့် ကူဇွေပျက်လောက်အောင်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုအာစရိရဲ့ ဒီပတ္တမြားတွေနဲ့ သုနန္ဒာ

ဃ ဝိဇ္ဇာအဂ္ဂ

စံအိမ်မှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုတွေဟာ ဆက်နွယ်နေနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အိုင်ဆေးရဲ့။ ကျုပ်တော့ အဲဒီလိုပဲ ယူဆတယ်”

“အာ ... အာစရိက ဒီပတ္တမြားတွေကို ဘယ် ... ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲဟင်”

“အင်း ... ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပတ္တမြားတွေ ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲရောက်လာပုံက တော်တော်ထူးတယ်ဗျ။ ဝိညာဉ် က ပေးခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားတွေပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ”

ကျွန်ုပ်က ပတ္တမြားသုံးလုံး။ ဗေဒင်ဆရာကိုတင်ဦး၏ လက်ထဲရောက်လာပုံမှစ၍ ကိုတင်ဦးမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ ရောက်လာပုံ၊ အဖြစ်သနစ်စုံကို ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်လေသည်။

ဖာတ်ရည်လည်သွားမှ အိုင်အိုကျော်စိုးက “ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့် အာစရိက သူနန္ဒာစံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ဆေးရဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြော

သင့်တဲ့အချိန်ကျရင် မောင်ရင်ကိုပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။
ဤကတော့ ကျိတ္တဆံဘုရားနားမှာ မြနင်းယဉ် အသက်ခံရ
တာဟာ သုနန္ဒာစံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အာစရိ။ ဒါထက် ဒီပတ္တမြားတွေကို
သေဆုံးသူ မြနင်းယဉ်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ဘကြီးရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒော
ကို ပေးအပ်မယ်ဆိုတော့ အဲဒီရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို အာစရိ
မြင်ဖူးလို့လား။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ရတနာတွေကို လူမှား
ပြီးပေးမိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သေသေချာချာ စုံစမ်းလေ့လာမေးမြန်းပြီးမှ ပေးမှာ
ပေါ့ အိုင်ဆေးရဲ့။ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောမှာ ထူးခြားတဲ့အမှတ်အသား
ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့ညာဘက်မေးဖျားမှာ မွဲနက်ကြီး
တစ်လုံးရှိနေတာပဲ။ လူလုံးလူဖန်ကလည်း ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းကြီးလို့ပြောတယ်”

“ဗျာ ... ညာဘက်မေးဖျားမှာ မွဲကြီးနဲ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ဆေးရဲ့ ပြီးတော့ သူက ရသေ့ဆို
တော့ လူတွေနဲ့ ရောရောထွေးထွေး မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ သိသိ
သာသာ ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့ ရှာရလွယ်မှာပါ”

“အေးဗျာ ... ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်လိုက်နေတဲ့
အမှုတွေအတွက်တော့ အထောက်အကူကောင်းကောင်းရပြီလို့
ထင်တာပဲ။ အဲဒီရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောကို တွေ့ရင်လည်း ကျွန်
တော်ကို အကြောင်းကြားဦးနော် အာစရိ။ တွေ့တွေ့ချင်းလည်း
ပတ္တမြားတွေ မပေးလိုက်နဲ့ဦး”

“မပေးပါဘူး။ မောင်ရင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ ပေးမှာပါ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် အိုင်အိုကျော်စိုးက ကျေနပ်စွာ
ပြုံးလိုက်ပါတော့၏။

သို့နှင့် အေးအေးလူလူ ပြန်လာသော ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ပြန်
ရောက်သည်တွင် အပူနှင့်တည့်တည့်တိုးပါတော့၏။

“ဆရာ ... ခုပဲ ကြေးနန်းတစ်စောင် လာသွားတယ်”

“ဟေ ... ဘယ်ကကြေးနန်းလဲဟ”

“သယ်နိုးကျွန်း ကြေးနန်းရုံးကပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ကြေးနန်းစာအား ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ
အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

ဆရာအဂ္ဂ မှာစရာရှိလို့ ကျွန်တော့်အသက်မီရန် အမြန်
လာပါ။

တင်ဦး

“ဟာ ... ကိုတင်ဦး အသည်းအသန်ဖြစ်နေရှာပြီ ထင်
ရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ခင်မင်ရသောမိတ်ဆွေကြီး ဗေဒင်ဆရာ
ကိုတင်ဦးအတွက် များစွာပူပန်သွားကာ သူ့ဆီသွားရန် ချက်ချင်း
ပြင်ဆင်ရတော့၏။

အိုင်အိုကျော်စိုးနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံပြီး သုံးလေးရက်
ခန့်အကြာ တစ်နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း နံနက်
စောစော ထလမ်းလျှောက်ရာမှအပြန် ကိုးထပ်ကြီးဘုရားသို့ ဝင်
ရောက်ဖူးမြော်ကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ၉ ပတ်စိပ်လေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားဝင်းအဝင်အဝ၏ မျက်စောင်းထိုး၌ရှိ
သော ကာကာဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်၊ ပဲနံပြား
တစ်ပွဲစားပြီးလျှင် မိမိ၏ အိမ်ဂေဟာရှိရာ ဗားကရာချောက်ဘက်
သို့ တုတ်ကောက်ကို ဟန်ပါပါထောက်လျက် ပြန်လာလေသည်။

သို့ဖြင့် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် တပည့်
လေး ဖင်မဲအား မှာစရာရှိသည်တို့မှာပြီးနောက် လမ်းထိပ်သို့
လျှောက်ခဲ့ကာ အငှားကားတစ်စီးငှားလျက် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း
ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သယ်န်းကျွန်းအပိုင်း လေးထောင့်ကန်ရွာ
ပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေဗေဒင်ဆရာ ကိုတင်ဦး၏အိမ်သို့ တစ်ကြိမ် နှစ်
ကြိမ်ခန့် ရောက်ဖူးသဖြင့် မီးရထားလမ်းနောက် ကျောက်ကပ်သူ၏
အိမ်လေးဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်ဦးသည်ကား အရိုးပေါ်
အရေစာင်မျှ ပိန်ချုံးလျက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခပ်ယဲ့ယဲ့သာရှိရာ
တော့သည်ကို စိမ့်ထိခိုက်ဖွယ် တွေ့ရလေသည်။

“ကိုတင်ဦးက ဆရာအဂ္ဂကို ခေါ်ပေးပါလို့ချည်း ပြော
နေလို့ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ရတာပါရှင်။ ဖုန်းဆက်ဖို့ကလည်း
မလွယ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ... လူကိုယ်တိုင် လိုက်လာဖို့ကလည်း
အိမ်မှာက ကျွန်မနဲ့ သမီးလေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ပါ”

ကိုတင်ဦး၏ဇနီးက ညှိုးလျလျမျက်နှာဖြင့် ပြောရှာ
သည်။

“အေးဗျာ ... ကျုပ်လည်း ကြေးနန်းရရချင်း လာခဲ့တာ
ပါပဲ။ ဒါထက် သူက ကျုပ်ကို ဘာမှာချင်လို့ပါလိမ့်”

ဤတွင် ကိုတင်ဦးက မိုန်းနေရာမှ မျက်လွှာကို အားယူ
ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကိုတင်ဦး ... ကျုပ်ရောက်ပြီလေ။ ခင်ဗျား ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ အားတင်းထားစမ်းပါ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သို့ပါတယ်ဗျာ။
ကျွန်၊ ကျွန်တော်မသေခင်မှာ မှာစရာရှိလို့”

သူက အားယူကာ လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောရာ
ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နားကပ်ကာ နားစိုက်ထောင်ရလေသည်။

“ဘာများမှာစရာရှိလို့လဲဗျ”

“ရ ... ရသေ့ကြီးကိုတွေ့ပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူးဗျ”

“ရ ... ရသေ့ကြီးကို ဟိုဥစ္စာတွေ မြန် ... မြန်မြန်ပေး
ပေးပါဗျာ။ မြ ... မြနှင်းယဉ် ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်”

“ဗျာ ... မြနှင်းယဉ် ခင်ဗျားဆီလာတယ် ဟုတ်လား
မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

သူက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး အားယူကာ ထပ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူလာတယ်။ ဟို ... ဟိုဟာတွေ သူ့ဘကြီး ရ၊ ရသေ့ကြီးကို အ၊ အမြန်ဆုံးပေးဖို့ လာပြောတာ” ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတော့၏။

“မြ ... မြနှင်းယဉ်က ခဏ ... ခဏ လာပြောနေနေတယ်။ အဲ ... အဲဒါတွေပေးပြီးမှ ကျွန် ... ကျွန်တော်လည်း အ ... အသေဖြောင့်မှာပါဗျာ။ ကူ ... ကူညီပါနော်”

ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ဘာမျှ နားလည်ပုံမရသည့် ကိုတင်ဦး၏နံနားနှင့် သမီးလေးနှစ်ယောက်က ကိုတင်ဦးကိုတစ်လှည့် ကျွန်ုပ်ကိုတစ်လှည့် စိုးရိမ်သောကမျက်နှာလေးများဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကဲပါဗျာ ... ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ ရသေ့ကြီးကို ကျုပ် မရရအောင်ရှာပြီး အမြန်ဆုံးပေးလိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျားသာ အမြန်ဆုံးကျန်းမာအောင်နေပါ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ မြ ... မြနှင်းယဉ်က

ကျွန်တော့်ကို ... လာ လာပြောပြောနေလို့ပါ”

“စိတ်ချဗျာ ... ရသေ့ကြီးကို အမြန်ဆုံးရှာပြီး ပေးလိုက်ပါမယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ယုံကြည်စိတ်ချဟန်တူ၏။ ကိုတင်ဦးသည် သက်ပြင်းကြီးချပြီးနောက် မိန်းမောသွားပြန်ပါတော့သည်။

“ဖေဖေက ညတိုင်း မြနှင်းယဉ် မြနှင်းယဉ်နဲ့ ယောင်နေတယ်ဦးရဲ့။ အဲဒီ မြနှင်းယဉ်က ဘယ်သူလဲဟင်။ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ... ဦး”

ကိုတင်ဦး၏သမီးအကြီးမလေးက မေးလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပတ္တမြားကိစ္စကို ပြောရန်မသင့်တော်သဖြင့် ပတ္တမြားကိစ္စကို ချန်ပြီး အဖြေပေးရတော့၏။

“မြနှင်းယဉ်ဆိုတာ ကျိုက္ကဆံဘုရားမှာ ကိုတင်ဦး ဗေဒင်ဟောတုန်းက ဗေဒင်လာမေးဖူးတဲ့ သူငယ်မလေးပါ။ ခုတော့ သူလည်း ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဪ”

“အဲဒီမြနှင်းယဉ်က လှူဖွယ်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရသေ့ကြီး

တစ်ပါးကြွလာရင် လှူဖို့ ကိုတင်ဦးကို ပေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက် အဲဒီကောင်မလေးက သေသွားတယ်”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ”

“ကိုတင်ဦးကလည်း နောက်ပိုင်းမကျန်းမာတော့ ဘုရား မှာ မထိုင်ဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်စား ရသေ့ကြီး ကို ပေးလှူဖို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို ဦးရဲ့လက်ထဲအပ်စာမယ်။ ဦးလည်း ကျိုက္ကဆံဘုရားဆီ မကြာခဏလခပြီး ရသေ့ကြီးကို ရှာတာပဲ။ ဒီပြင် ရွှေထိဂုံ၊ ငါးထပ်ကြီး၊ ခြောက်ထပ်ကြီး၊ ကိုးထပ်ကြီး၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ဆူးလေ အဲဒီဘုရားတွေမှာပါ ရှာတယ်။ ခုထိ တော့ မတွေ့သေးဘူး။ အဲဒါကို စိတ်စွဲလမ်းပြီး ကိုတင်ဦး အိပ်မက် မက်ယောင်တာဖြစ်မယ် သမီးရဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား။ သမီးတို့မသိပါဘူး။ ဖေဖေ ကလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝမပြောတော့ သမီးတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဖေါနဲ့ ဖြစ်နေကြရတာ”

ကျွန်ုပ်က ကိုတင်ဦး၏သွေးဆုတ်ဖျော့တော့လျက် ရှိ သော မျက်နှာပိန်ပိန်လေးကို စိတ်မချမ်းမသာစွာ ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ကိုတင်ဦးရဲ့အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”
ဟု မေးလိုက်မိသည်။

ကိုတင်ဦး၏ဇနီးက ခပ်တိုးတိုးဖြေရှာ၏။

“ဆရာဝန်ကတော့ မီးစာကုန်ဆီခန်းဖြစ်နေပြီလို့ ပြော တာပါမဲ ဆရာအဂ္ဂရယ်။ သူလည်း သူ့ပညာနဲ့ ယတြာတွေ ချေတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... သူ့ဓာ်က ဒီလောက်ပဲ ပါလာတယ် ထင်ပါ ရဲ့ရှင်”

ပြောရင်း ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်ငိုရှာသည်။

သမီးလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မျက်ရည်တွေတွေကျနေ ရှာကြ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါကျကာ ကိုတင်ဦး အတွက် ဓာတ်စာဖိုးငွေ သုံးဆယ်ကျပ်ကို အတင်းပေးပြီး နောက် ... သူ့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ယင်းသို့ ကိုတင်ဦးကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသော်လည်း ရသေ့ ကြီးဦးနန္ဒာကို ဘယ်မှာရှာ၍ ရှာရမှန်းမသိသဖြင့် အပြန်လမ်း တစ်လျှောက် စိတ်လေးလျက် ရှိတော့၏။

“အင်း... အဲဒီပတ္တမြားသုံးလုံး ငါတို့လက်ထဲ ရောက်
လာတာဟာ အပူမီးတွေရောက်လာသလိုပါလား။ အဲဒီအပူမီးဟာ
ကိုတင်ဦးတင်မက ငါ့ကိုပါ လောင်မြိုက်နေပြီ။ ရသေ့ကြီးကို
မြန်မြန်တွေ့ပြီး မြန်မြန်ပေးလိုက်မှ အေးမှာပါ ...ဟူး”

ခြေချုပ်ခံရသူ

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ချစ်လှစွာသော
မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်ဦး ကွယ်လွန်ကြောင်း သံတော်ဆင့် သတင်း
စာတွင် နာရေးကြော်ငြာပါလာမှ ကျွန်ုပ်သိရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် သူ၏
အသုဘကိုလိုက်ပို့ပြီးနောက် အပြန်လမ်းဝယ် သန့်ဌာန် ခိုင်ခိုင်
မာမာ ချလိုက်လေသည်။

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုမဖြစ်ဘူး။ ကိုတင်ဦးက အဖွဲ့
အလမ်းကြီးတယ်။ ဟိုပတ္တမြားတွေကို ရသေ့ကြီးဦးနှစ်နှာရဲ့

လက်ထဲ မထည့်မချင်း သူ့ဝိညာဉ် မကျွတ်မလွတ်ရင်ခုကျ။ ဒီတော့
ငါ ကသာက မင်းဝံတောင်ဘက်လိုက်သွားပြီး ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော
ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။ ရသေ့ကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ အဲဒီ
ပတ္တမြားတွေ ချက်ချင်းပေးလိုက်ပြီး ရသေ့ကြီးတည်တဲ့ဘုရားမှာ
ဌာပနာတဲ့အခါ ကွယ်လွန်သူတွေဖြစ်တဲ့ မြနင်းယဉ်အတွက်ရော၊
ကိုတင်ဦးအတွက်ပါ အမျှအတန်းပေးဝေခိုင်းရမယ်။ ဒါမှ သူတို့ရဲ့
ဝိညာဉ်တွေ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီတော့မှ
ငါလဲလည်း စိတ်ရှင်းပြီး ခေါင်းပေါ့သွားမှာ ...။

အင်း ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို သွား
ရှာပြီးပေးမယ့်အကြောင်း ကိုကျော်စိုးကို ပြောမှဖြစ်မယ်။ သူက
ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကိုတွေ့ရင်တောင် သူ့ကိုအကြောင်းကြားပြီးမှ
ပတ္တမြားတွေပေးပါလို့ ပြောထားတာ။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့
ရတနာတွေကိုလည်း ငါ့သဘောနဲ့ငါ မမြင်ကွယ်ရာမှာ ပေးတာ
ထက် ကိုကျော်စိုးလို ဥပဒေဘက်တော်သားရဲ့ရှေ့မှာ ပေးရတာ
က ပိုပြီးကောင်းတယ် ...။

နောင်ကို အဲဒီပတ္တမြားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရှုပ်အရှင်း
ကြုံလာရင်တောင် ကိုကျော်စိုးတစ်ယောက်လုံး သက်သေရှိတော့

ကောဇ်းတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုကျော်စိုးကို သက်သေပြုရန် စိတ်
အကြံဖြစ်ပေါ်ရာ ယင်းသည်ပင် ကျွန်ုပ်အတွက် ရှေ့နေဆောင်မှ
ထောင်လုံးလုံးကျ အဖြစ်မျိုးကြုံရမည်မှန်း ထိုစဉ်က မရိပ်စားမိ
ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်ထားချက်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေမှာ
ပင် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာရုံအနီးတွင် နေထိုင်သော ကျွန်ုပ်၏
မိတ်ဆွေကြီး ယစ်မျိုးဝန်ထောက် ဦးညွန့်ဆွေ၏အိမ်သို့သွားကာ
သူ့အိမ်မှ ဖုန်းဖြင့် မြို့ထဲတွင်နေထိုင်သည့် အိုင်အိုကျော်စိုးထံ
ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“ကိုကျော်စိုး ... ကျုပ်ပါ အဝူဝူပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အာစရိပြောပါ ဘာထူးလို့လဲ
ခင်ဗျ”

“အေး ... ထူးတယ်လို့ပြောရမှာပဲဗျ။ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ
ဗေဒင်ဆရာ ဦးတင်ဦးကတော့ တစ်နေ့ကပဲ ဆုံးသွားပြီဗျ။ ဒီနေ့ပဲ
သူ့ရဲ့အသုဘကို လိုက်ပို့လိုက်တယ် အိုင်ဆေးရေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သံတော်ဆင့်သတင်းစာမှာ

နာရေးကြော်ငြာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်”

“အေးဗျာ ... သူမသေခင်က သူနဲ့ဆုံသေးတယ်။ သူ မမာနေလို့ သတင်းသွားမေးတာပါ။ သူက ဟိုဟာတွေကို ရသေ့ ကြီးဦးနန္ဒောဆီ ပေးအပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒဇော ပြင်းထန်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သေသူရဲ့ဆန္ဒကို ကျုပ် အမြန်ဆုံး လိုက်လျောမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါ အာစရိ”

“ကျုပ် မနုတ်ဖြန်ဘဲ ကသာခရိုင်က မင်းဝံတောင်ဆီ လိုက်သွားပြီး ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖယ် ဗျာ။ သူ့ကို ရန်ကုန်မှာရှာမတွေ့တာဟာ မင်းဝံတောင်ဆီ သူ ပြန်ရောက်နေလို့ဖြစ်မယ်ဗျာ။ သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ အဲဒီဟာတွေ ပေး လိုက်ချင်ပြီဗျာ”

ဤတွင် အိုင်အိုကျော်စိုးဘက်မှ အသံတိတ်သွားပြီး ခဏအကြာတွင်မူ ထင်မှတ်မထားသည့် သူ၏လေသံမာမာကို ကြားရပါတော့၏။

“အာစရိ ... အာစရိ မင်းဝံတောင်ဆီ လိုက်မသွားပါနဲ့။ ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး။ လုံးဝလည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာ! ... ဘာပြောတယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူ၏လေသံမာမာဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် တင် တင်စီးစီးပြောလိုက်သည်ကို ကြားရရာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့အား သင့်သွားရသလို ဒေါသလည်း ထောင်းခနဲ ထွက်သွားတော့၏။

“ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ အာစရိအနေနဲ့ သုနန္ဒာစံအိမ်က လူသတ်မှုတွေနဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိနေတဲ့အတွက် ရန်ကုန်ဧရိယာက နေ ဘယ်မှမသွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အာစရိကို သတိပေးတာဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီလူသတ်မှု တွေကို တာဝန်ယူကိုင်တွယ်နေရတဲ့ အမှုစစ်အရာရှိအိုင်အို ဖြစ် နေလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော် အခု ဒီစကားပြောရတာဟာ အာစရိရဲ့ ညီလို့ တပည့်လို ရင်းနှီးတဲ့ ကျော်စိုးအနေနဲ့ပြောနေတာ မဟုတ် ပါဘူး။ လူသတ်မှုကြီးနှစ်ခုကို တာဝန်ယူထောက်လှမ်းစုံစမ်းနေရ တဲ့ အမှုစစ်အရာရှိ အိုင်အိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာပါ”

ကျွန်ုပ်မှာ ခံပြင်းဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသားဆတ် ဆတ် တုန်သွားရာ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းသည်ပင် တုန်ခါလျက်ရှိတော့၏။

“ဒီမှာမောင်ရင်က ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“အမိန့်ပေးတယ်ဆိုတာထက် တာဝန်အရ သတိပေးတာပါ အာစရိ”

“ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ အဲဒီလူသတ်မှုတွေနဲ့ လားလားမှ မဆိုင်မှန်း မောင်ရင်သိလျက်နဲ့ ကျုပ်ကို အဲဒီလူသတ်မှုစက်ဝန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထည့်ရတာလဲဟင်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုပါ ခြေချုပ်လုပ်တာတော့ တရားလွန်လွန်းတယ်”

“လိုအပ်လို့လုပ်ရတာပါ အာစရိ။ အခုဟာက လူသတ်ကောင်ဟာ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေတယ်။ သူဟာ အာစရိရဲ့ အနားမှာလည်း ရှိလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့အနားမှာလည်း ရှိလာနိုင်တယ်။ သူ့ကို မိဖိုလည်း သိပ်မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တော်တော်များများ ထောက်လှမ်းပြီးသွားပြီ။ ဆိုရရင်တော့ လူသတ်ကောင်ဟာ ရှပ်လုံး တော်တော်ပေါ်လာပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ အာစရိမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူသတ်ကောင် သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အာစရိရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေလို့ပဲ။ မယုံရင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ အာစရိရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေတယ်လို့ သတင်းစာတွေက နေ ကြေညာလိုက်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း အဲဒီလူသတ်ကောင်ဟာ

အာစရိကို လာသတ်လိမ့်မယ်”

အိုင်အိုကျော်စိုး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါ... ဒါဆို... အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားရင်ကော”

“ဘယ်သူလက်ထဲပဲရောက်ရောက် သူကတော့ အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ အာစရိ ကသာဘက်ထွက်သွားတာကို သူ သတင်းအနံ့ရသွားရင် အာစရိရဲ့နောက်က လိုက်လာပြီး ပစ္စည်းလု၊ လူသတ်မှုကျူးလွန်မှာအမှန်ပဲ”

“ဒါဆို ကျုပ်နဲ့အတူ မောင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ။ မောင်ရင်ရဲ့တပည့်တွေပါ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲမှာ ကြာကြာမထားချင်တော့ဘူး”

“ခဏလေး သည်းခံပါ အာစရိရဲ့။ ကျွန်တော် အခုလို သတိပေးတားမြစ်လျက်နဲ့ အာစရိ ကသာဘက်ထွက်သွားရင်တော့ တာဝန်အရ ကျွန်တော်က အရေးယူရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူတော်စင်ရဲ့လက်ထဲ မရောက်ဘဲ လမ်းမှာဖြတ်လုခံရရင် လူသတ်တရားခံလည်း လွတ်မြောက်သွား

မယ်၊ လူသတ်မှုတွေလည်း မပေါ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ပြုတ်မယ်။ အာစရိလည်း အသတ်ဆုံးရှုံးရမယ်။ အဲဒီ အဖြစ်မျိုး ကျွန်တော် လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ ... မောင်ရင် ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့လိုက်။ ကျုပ်အတွက် ရသေ့ကြီးနဲ့တွေ့ရဖို့က သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီ”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဲဒီရသေ့ကြီးက အရေး မကြီးဘူး။ လူသတ်ကောင် လွတ်မသွားဖို့၊ အာစရိရဲ့အသက် မသေဖို့ ကျွန်တော် အလုပ်မပြုတ်ဖို့ ဒါပဲအရေးကြီးတယ်။ ဒါ ကြောင့် ခုအချိန်မှာ တာဝန်ရှိသူဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စကားကို အာစရိ နားထောင်သင့်တယ်။ အကောင်းဆုံးက အာစရိ ငြိမ်ငြိမ် လေးနေပြီး နှုတ်လုံဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် နှုတ်မလုံဘဲ မောင်ရင်ကို ဖွင့်ပြော ပြစ်လို့ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်ဆိုတာကို ကျုပ်မှာ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ လာနွယ်နေရတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အချဉ်ပေါက်လှသဖြင့် အင်တိုင်းလိုက် ခံတော့၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... အာစရိကလည်း ဒေါသကြီးပဲကိုး ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ့ ဒီမှာ ... မောင်ရင် ရယ်မနေနဲ့။ ကျုပ် ခရီး မထွက်ဘဲ ဒီရန်ကုန်မှာပဲ။ ရသေ့ကြီးကို တွေ့ရင်ကော၊ ဟိုဟာ တွေ ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“အာစရိကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပကော။ ရသေ့ကြီးကို တွေ့ရင်လည်း မပေးနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး အကြောင်းကြား ပါလို့၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော့် ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အာစရိပေးမှ အာစရိအတွက် သက်သေခိုင်လုံ မှာပေါ့”

သူ၏စကားက ကျွန်ုပ်၏ဒေါသကို မီးလောင်ရာလေပင့် သည့်နယ်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပါ မောင်ရင် မဖော်ကားပါနဲ့။ အေး ... ကျုပ်ပေးရင်လည်း မောင်ရင်ရဲ့ရှေ့မှာ ပေးမှာပါ”

“အဲဒါ ... အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ အာစရိရဲ့။ ကွယ်ရာ မှာ ပေးတော့ အာစရိအပေါ် သူများတွေ သံသယပင်စရာ

ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“အေး...သူများတွေ သံသယဝင်တာထက် မောင်ရင်
တို့လို ပုလိပ်တွေ သံသယဝင်မှာကို ကျွန်က ပိုကြောက်စာယ်
သိလား။ ပုလိပ်ဆိုတဲ့အမျိုးဟာ အကြောင်းသိချင်းတောင်
သံသယစကားဆိုတဲ့ဟာတွေ ...တောက်”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ဒေါသ
တကြီး ဆောင့်ချလိုက်မိတော့၏။

သို့တိုင် ကျွန်ုပ်၏ဒေါသက မပြယ်သေးချေ။

“တောက် ... ပုလိပ်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာအဖြစ်
အပေါင်းအသင်းလုပ်မိတာကိုက ငါ့အမှာ။ ခုတော့ ငါ့မှာ ကိုယ့်
အတတ်နဲ့ ကိုယ်စူးပြီ ...တောက်”

ဘရသေ့ကိုတွေ့သောနေ့

ကျွန်ုပ်သည် ယခုစာလော စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေ
သဖြင့် စာကို ကောင်းစွာမရေးနိုင်ဘဲဖြစ်နေရာ စိတ်တည်ငြိမ်
စေရန်အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ထပ်စိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

“အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ပတ္တမြားသုံးလုံးနဲ့ ဆက်နွယ်
နေတဲ့ ကျိုက္ကဆံဘုရားမှာသွားပြီး ကိုးရက်လုံးလုံး ကိုးနဝင်း
အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်မယ်။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်တဲ့ရက်တိုင်း
လည်း ရရှိတဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ဘာကို ပတ္တမြားသုံးလုံးနဲ့ ယှက်နွယ်

၁၁၆ ○ စိတြအဂ္ဂ

နေတဲ့ မြနင်းယဉ်၊ ကိုတင်ဦးနဲ့ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောတို့ကို အမျှ အတန်း ပေးဝေရမယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မွေးနေ့မှစ၍ နံနက် (၉) နာရီမထိုးမီ ကျိုက္ကဆံဘုရားဆီ အငှားကားဖြင့် အရောက်သွားကာ ကိုးနဝင်း အမိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်လေတော့၏။

သယံနန်းကျွန်းအရပ်တွင် တည်ရှိတော်မူသည့် ကျိုက္ကဆံ စေတီတော်ကြီးကို မြတ်စွာဘုရား ရှစ်ဝါမြောက်တွင် ရသေ့ခေါက် အား ဆံတော်နှစ်ဆူ ချီးမြှင့်သည့်နှစ်၌ပင် သန်လျင် ကျိုက်ခေါက် စေတီနှင့် မရှေးမနှောင်းတည်သည်ဟု ကျမ်းများ၌ ဖော်ပြကြရာ ကျိုက္ကဆံစေတီကြီး၏ သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော် ပြီဖြစ်သဖြင့် ရှေးဟောင်းစေတီကြီးတစ်ဆူပင် ဖြစ်ချေ၏။

ရသေ့ခေါက်တည်သော ဘုရားမို့လားမသိ ရသေ့ဓာတ် စီးဝင်ကာ လူသူအိမ်ခြေနှင့်အလှမ်းဝေးရာ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်ဝန်းရံရာ ကျိုက္ကဆံ ဆံတော်ရှင်စေတီ မြတ်ကြီးတွင် ရသေ့တော်တော်များများ လာရောက် အမိဋ္ဌာန် ဝင်ကြလေ့ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမိဋ္ဌာန်အချိန်ဖြစ်သည့် နေ့စဉ် နံနက်

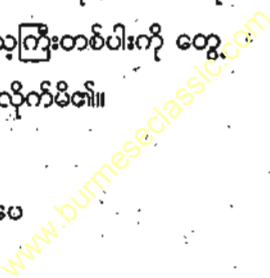
(၉) နာရီမှစတင်ကာ မိမိ၏မွေးနံ့ဤဟ်တိုင်၌ ကိုးနဝင်းပုတီးကို စိပ်ပြီးလျှင် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းကိစ္စများ ပြီးဆုံး ပါက ရင်ပြင်တော်ကို လက်ယာရစ် (၉) ပတ်ပတ်ကာ ပူဇော်ရင်း ရသေ့တို့အထဲမှ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို ဂရုပြုရှာဖွေခဲ့လေ၏။
ယနေ့သည်ကား ကိုးရက်မြောက် အမိဋ္ဌာန်ပြီးဆုံးပြီးဖြစ် ပါ၏။

အမိဋ္ဌာန်ပြီးမြောက်ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း အမျှအတန်း ပေးဝေလေသည်။

ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း စေတီကြီးကို လက်ယာရစ် ကိုး ပတ်ပတ်ကာ ပူဇော်လာခဲ့ရာမှ အထက်ပစ္စယံသို့တက်ကာ ဂုဏ် တော်ကိုးပါးပုတီးထပ်စိပ်ရန် စိတ်အကြံပေါ်လာသဖြင့် သံ လှေကားလေးအတိုင်း စေတီကြီး၏ အထက်ပစ္စယံသို့ တက်ခဲ့ လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပစ္စယံတွင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီး စိပ်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထမည်ပြုစဉ် ပုတီးစိပ်ရင်း စေတီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပတ်လျှောက်လာသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ လိုက်ရာ သူ၏မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်မိ၏။

ရ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

၁၁၈ ○ စိတြအစု

“ဟာ!”

ကျွန်ုပ်က လှိုက်ခနဲ ရင်ခုန်သွားပြီးလျှင် ပို၍ သေချာစေရန် ထိုင်ရာမှထကာ ရသေ့ကြီးကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရာ အသားညိုညို၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရသေ့ကြီးသည် အနီးသို့ရောက်လာသည်၌ သူ၏ လက်ယာဘက်မေးဖျားကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မဲ့အနက်ကြီးကား သူ၏လက်ယာဘက်မေးဖျားတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ထွင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘရသေ့ .. ဘရသေ့ဟာ ဦးနန္ဒောပါလား ခင်ဗျ”

ရသေ့ကြီး၏ လှမ်းလက်စခြေလှမ်း ရပ်သွားပြီး မျက်ခုံးမွှေးထူထူကြီးများအောက်မှ စူးလက်သောမျက်လုံးနက်နက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး ကူနေကြီးမားသည့် ရသေ့ကြီးက မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်ကို လေးလေးတွဲတွဲကြီး ပြန်မေးသည်။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲကွဲ့”

“ကျုပ်က စာရေးဆရာတစ်ဦးပါ။ ဦးနန္ဒောလို့ သွဲ့အမည်ရှိတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို လိုက်လံရှာဖွေနေသူပါ ဘရသေ့”

အသက် (၇၀) ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း အသက်ထက်စာလျှင် နုပျိုကြီးခိုင်ဟန်ရှိသော ရသေ့ကြီး၏ မျက်ဆန်နက်နက်တို့က ပို၍ စူးလက်သွားကြပြီး သူ၏ ဥပဓိရုပ်က ပိုမိုတည်ကြည်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေတာလဲကွဲ့”

ရသေ့ကြီး၏စကားအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ရှာဖွေလျက်ရှိသော ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာနေပြီမို့ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပါတော့၏။

“ဒါ ... ဒါဆို ... ဘရသေ့က ဦးနန္ဒောပေါ့ ဟုတ်လား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါသော်ကောကွယ်။ ကဲ ... မောင်ရင်က ကျုပ်ကို ဘာအတွက် လိုက်ရှာနေရလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဘရသေ့။ မြနင်းယဉ်ကို ဘာမသေ့

သိပါတယ်နော်”

မြနှင်းယဉ်ဟူသော အမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်၌ ဘရသေ့၏မျက်ဝန်းတို့သည် မှန်မှိုင်းသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှ အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်ကာ အဝေးဆီမှ သစ်ပင်၊ ထန်းပင်တို့၏ ထိပ်ဖျားတို့ဆီ ငေးမောကြည့်လိုက်လေသည်။

စေတီကြီး၏ ခေါင်းလောင်းတော်မှ ဆည်းလည်းသံတို့က တချွင်ချွင်မြည်လျက်ရှိကာ စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ပေါက်ရောက်နေသည့် ခရေပင်အုပ်အုပ်ကြီးပေါ် နားနေသောကျီးတို့၏ တအာအာ မြည်သံသည်သာ စေတီကြီး၏ဝန်းကျင်တွင် ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

အတန်ကြာမှ ရသေ့ကြီး ဦးနုနွေက ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“မြနှင်းယဉ်က သေလွန်သွားပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘရသေ့”

“မြနှင်းယဉ်နဲ့မောင်ရင် ဘယ်လိုများပတ်သက်လို့လဲ ကွဲ့”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် အမှန်အတိုင်းရှင်းပြနေရလျှင် ရှုပ်ထွေးရှည်လျားနေမည်စိုးသဖြင့် မုသားမပါ လက်မချော

ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မုသားသုံးလျက် စကားကို ချောအောင် ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ဒီလို ဘရသေ့ရဲ့ ... ကျုပ်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သလို ပေဒင်ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒီကျိုက္ကဆံစေတီကြီးရဲ့က တန်ဆောင်းတစ်ခုမှာ ပေဒင်လာလာဟောနေတဲ့ ကျုပ်ဆီကို မြနှင်းယဉ်က ပေဒင်လာမေးရင်း အတော်လေးရင်းနှီးသွားကြတယ် ဘရသေ့ရဲ့”

“အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့”

ကျွန်ုပ်က စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ ကျီးကန်းတောင်းမောက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ရာ စေတီကြီး၏ အထက်ပစ္စယံပေါ်၌ လူသူရှင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝန်းကျင်အခြေအနေ စိတ်ချရမှ ကျွန်ုပ်က ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောရလေ၏။

“တစ်နေ့မှာ မြနှင်းယဉ်က ကတ္တီပါနီညိုရောင်အစနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်လေးတစ်ထုပ် ပေးခဲ့တယ်ခင်ဗျ ...။

သူက ဒီကျိုက္ကဆံစေတီကြီးဆီ မကြာခဏမလာနိုင်တဲ့ အတွက် အဲဒီအထုပ်လေးကို ကျုပ်က လူထားပြီး ရသေ့ကြီး

ဦးနုနွေကို ပေးပေးပါလို့ မှာကြားတယ်ဗျ။ အဲဒီလို အထုပ်လေး ပေးပြီးတဲ့နောက်နေ့မှာပဲ မြနင်းယဉ်ဟာ ဒီဘုရားရဲ့ဝင်းအဝက ပေတစ်ရာလမ်းပေါ်မှာ ဓားထိုးခံရပြီး သေသွားရရှာတယ် ဘ ရသေ့ရဲ့ ...။

ကျုပ်လည်း စာအုပ်ရေးတဲ့ကိစ္စ အလုပ်ရှုပ်နေတာရယ်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလှတာရယ်တို့ကြောင့် ဒီဘုရားဆီ မရောက် ဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ မေဒင်အံဟောဆိုင်လည်း မထွက်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ နောက် မြနင်းယဉ်က ဘရသေ့ရဲ့လက်ထဲ သူပေးခဲ့တဲ့ အထုပ် လေးကို ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ပေးဖို့ အိပ်မက်ခဏာပင် ပေးလာ တယ် ခင်ဗျ ...။

ကသာဘက်က မင်းဝံတောင်တန်းမှာ ဘရသေ့ ဘုရား တည်တဲ့အခါ အဲဒီအထုပ်လေးထဲက ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ဌာမနာ ဖို့ လှူဒါန်းချင်တဲ့စိတ် ပြင်းပြနေတော့ ဘရသေ့ကိုရှာပြီး ပေးပေး ပါ။ ဘရသေ့ကိုရှာပြီး ပေးပေးပါနဲ့ မကြာခဏ အိပ်မက်ပေးတယ် ခင်ဗျ ...။

ဒါကြောင့် ကျုပ်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အဲဒီပတ္တမြားတွေ ကို ဘရသေ့ရဲ့လက်ထဲထည့်ပြီး လှူဒါန်းလိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို တည်ငြိမ်စွာနားထောင်နေသည့် ရသေ့ကြီးဦးနုနွေက စကားအဆုံးတွင်/ လက်ထဲမှ ပုတီးကို တချောက်ချောက်စိပ်ရင်း ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းညှိတ်လေ သည်။

“အိမ်း... ကုသိုလ်ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေများ အံ့ဖွယ်ပါပဲ ကွယ်။ ဘရသေ့လည်း ကြီးကိုးကြီးအဓိဋ္ဌာန်စေပြီမို့ ဒီနေ့ပဲ မင်းဝံတောင်ဆီ တည်လက်စဘုရားတွေ ဆက်တည်ဖို့ သွားမလို့ ကွဲ့။ ပဋ္ဌာန်းဆက် ဒါနပါရမီပါလေတော့ ဘရသေ့ရဲ့တူမလေး မြနင်းယဉ်ရဲ့ဒါနပါရမီဖြည့်ဆည်းမှု ပြည့်မြောက်စေဖို့ မောင်ရင်နဲ့ ဘရသေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံဆည်းရပြီပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘရသေ့”

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးဦးနုနွေက ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ‘ကုန္တေကြီးစွာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“အိမ်း... မင်းဝံတောင်တန်းမှာ ရတနာလိုက်ထိဂူဘုရား တည်ဖို့ အုတ်မြစ်ချပြီးပြီကွဲ့။ ဘရသေ့ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးဂန္ဓာရီခရီး တွေက ပြန်ရောက်မှ ဌာပနာပိတ်ပွဲကျင်းပမှာဆိုတော့ မြနင်းယဉ် အတွက် ကုသိုလ်ဆက်ဖို့ ကြံကြိုက်လာတာပေါ့ကွယ်။ ရတနာ

ရှိရာ ရတနာစုဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ရတနာလှိုင်းလှိုင်းများမှာ ပတ္တမြားရတနာတွေ ဌာပနာတော့ ရတနာဓာတ် ပိုမိသပေါ့ကွယ်။ ရတနာဓာတ်မိတော့ အလှူဒါယ်ကာမလေး မြနင်းယဉ် ရောက်ရာဘဝမှာ ရတနာစိန်ကျောက် ယေတောက်နိုင်လောက်အောင် ပေါကြွယ်မယ့် အကျိုးဖလ တစ်ဝကြီးခံစားစံစားရမှာ ကေနိပဲကွဲ့”

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်လည်း သွားရှာသူလေး မြနင်းယဉ်ကို ကုသိုလ်အကျိုးခံစားရစေချင်ပါတယ် ဘရသေ့ရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မြနင်းယဉ်အတွက် ကုသိုလ်ဒါနမြောက်အောင် လှူဖွယ်ပစ္စည်း၊ ဘရသေ့ကို ဆက်ကပ်ပေးရောကွယ်”

“အဲ ... အခုတော့ ဘရသေ့ကို ဆက်ကပ်လို့မရသေးဘူး ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောက မျက်ခုံးထူထူကြီးကို ပင့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်တုံးကွဲ့၊ ဘရသေ့မှာ သာသနာပြုဖို့ အရေး ဖင့်နေးလို့မဖြစ်ဘူးကွဲ့”

“ဒီလိုပါ ဘရသေ့၊ မနက်ဖြန်မှာတော့ အဲဒီလှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ဆက်ကပ်ပါမယ်။ တန်ဖိုးကြီးမားလှတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခုလို သွားလေရာမယူဆောင်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျ။ အိမ်မှာလုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းထားပါတယ် ခင်ဗျ။ မနက်ဖြန်က ဘရသေ့ကို ဘယ်မှာလာတွေ့ရမလဲ အမိန့်ရှိပါ”

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောက မျက်နှာကို အတန်မော့တာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေသည်။ ရသေ့ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဒေါက်ချာက မေးသိုင်းကြိုးဖြင့် သိုင်းထားသောကြောင့်သာ ကျွတ်မကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်း ... ပြင်ပမှာဆို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်ဖုံးသူတို့ နေ့နေညည ကျက်စားတတ်တာမို့ အန္တရာယ်ထူပြောလှသကဲ့။ ဒီတော့ ... ဒီလိုလုပ်ပါလေ၊ မောင်ရင်ရဲ့အိမ်ဂေဟာဆီပဲ ဘရသေ့ လာပြီးအလှူခံပါမယ်။ အဲဒီလို အလှူခံပြီးတာနဲ့ သာသနာပြုရာ မင်းဝံတောင်ဆီ ခရီးနှင်မှာမို့ မောင်ရင်လည်း သာသနာပြုလိုရင် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလားကွဲ့”

“လုပ်ငန်းတာဝန်တွေရှိသေးလို့ သာသနာပြုခရီးမှာ

တစ်ပါးတည်း မလိုက်ပါနိုင်သေးပါဘူး ဘာရသေ့ရယ်။ နောင်ကို စာစုရေးဖို့ရာ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှာမှီးရင်း ဘာရသေ့ရဲ့ သာသနာ့ နယ်မြေဆီ မရောက် ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါက ကျုပ်ရဲ့ လိပ်စာကတ်ပါ ဘာရသေ့။”

ကျွန်ုပ်က လိပ်စာကတ်လေးပေးလိုက်ရာ ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောက လိပ်စာကတ်ကို သေချာကြည့်ပြီးနောက် နီညိုရောင် ဘေးလွယ်အိတ်လေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“အိမ်း ... မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီတိတိမှာ ကျုပ် အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွယ်။ ခုတော့ ဒီနားက ကျောက်စာတိုင် စေတီတွေတက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး သွားစိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွဲ့။”

ရသေ့ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ ဖယ်ခွာ ကာ သံလှေကားလေးအတိုင်း အောက်ပစ္စယံဆီဆင်းသွားလေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ယခုမှ ပခုံးထက်ထမ်းထားရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ကျသွားသလို ခံစားရကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားရပါတော့သတည်း။

“ဗျာ ... ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောကို တွေ့ပြီ ဟုတ်လား အာစရိ”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အိုင်အိုကျော်စို့ကို စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသဖြင့် မနက်ပိုင်က ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောနှင့် ဆုံရပုံကို အတိုချုံးဖြောဖြ လိုက်လေသည်။

“အဲဒါပဲ ... အဲဒီတော့ မောင်ရင် မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်အိမ်ကို ကိုးနာရီအရောက်လာခဲ့ပါ။ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောက

ဝိဇ္ဇာလိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဘယ်အရာမဆို ကိုးနင်းကြ
လုပ်လိုတဲ့ သဘောရှိတယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီမှာ
မောင်ရင် ရောက်မလာရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ဝတ္ထုရားကုန်ပြီလို့သာ
မှတ်လိုက်”

“အာ... မိအောင်လာရမှာပေါ့ အာစရိရဲ့။ အဲဒီ တစ်
ဆင့်ခံအလှူပွဲကြီးမှာ ကျွန်တော်က သက်သေအဖြစ် ရှိနေမှ
ဖြစ်မှာ အာစရိရဲ့”

“အေး... ကျုပ်ကလည်း မောင်ရင်ကို ကတိပေးထားမိ
တဲ့အတွက် ခုလို အသိပေးခေါ်လိုက်ရတာပဲ။ ဘယ်နှယ်...
ကာယကံရှင်တွေက ယုံကြည်လို့ အဆင့်ဆင့်ကိုယ်စားပြုလှူခိုင်း
လို့ လှူရတာကိုပဲ မယုံသင်္ကာဖြစ်တဲ့ ဘေးလူတွေက ရှိသေး
အံ့ပါရဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က အင်္ဂါတူးပြောလိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းကို
ရက်ဆီဗာပေါ် ဆောင်ချလိုက်မိတော့၏။

“ဝွပ်”

လူသတ်သမားကိုဖမ်းမိခြင်း

နောက်နေ့မနက်တွင် အိုင်အိုကျော်စိုးက စောစောစီးစီး
မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော်လည်း သူ၏
ဖိယက်ကားနက်လေးဖြင့် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အငှားကားဖြင့်
လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ ... ဆရာကားရော”

“အင်ဂျင်ကျနေလို့ အင်ဂျင်ကိုင်ဖို့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရတယ်
ဖင်မဲရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့အာစရိရော”

“အိမ်ပေါ်ထပ်မှာရှိတယ် ဆရာ၊ ထိုင်ပါ ဆရာ”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ဧည့်ခန်းထဲမှ ကျွန်းဆက်တီခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဖင်မဲ ... ဒီနေ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဒီအိမ်ကိုကြွလာမှာကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးထိုင်ဖို့ ဒီခေါင်းရင်းက ခုံပေါ်မှာ ကတ္တီပါမိုးခင်းထားဖို့ ဆရာက မှာထားပါတယ်”

“ဘယ်ကွာ ... သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်သူတော်စင်ကြီးကို အလှူဒါနပြုတာ ဒီလိုဘုရားစင်မရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မသင့်တော်ပါဘူး။ အိမ်ပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းမှာမှ ကောင်းမှာပေါ့ကွ”

ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာစဉ် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးအရောက် အိုင်အိုကျော်စိုး၏စကားကြောင့် ကျွဲမြီးတိုသွားရတော့၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုကျော်စိုး ... မောင်ရင်ထို့ပုလိပ်တွေက ကျွပ်ကို ခြေချုပ်လုပ်တဲ့အပြင် ကျွပ်အိမ်မှာ ကျွပ်လှူတာတောင် ဘယ်နေရာမှာ မသင့်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာမှ

သင့်တယ်လို့ ဩဇာပေးဦးမလိုလား”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် လှမ်းမော့ကြည့်သည်။

“အာစရိကလဲဗျာ ... ခုတလော ကျွန်တော့်ဆို အကောင်းကိုမမြင်ပါလား။ အာစရိ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရသေ့ကြီးကြွရောက်လာတာနဲ့ ဘာသာရေးလေးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစင်ကို ဦးတိုက်မှာလေဗျာ။ ပြီးတော့ အာစရိတစ်ဆင့်ခံလှူတဲ့အလှူဒါနအတွက် ရေစက်သွန်းချ အံ့မျှအတန်းပေးဝေမှာလေဗျာ။ ဒီတော့ ဒီဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်အဆင်ပြေမှာလဲဗျာ။ အိမ်ပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းမှာမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုအရွဲတိုက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဘယ်နေရာလုပ်လုပ်ပေါ့ဟု ပြောချင်သော်လည်း သူပြောသည်မှာ သဘာဝကျပြီး ပိုမိုသင့်လျော်သဖြင့် သူ့အလိုအတိုင်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် အလျှော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့” ဖင်မဲ ... အိမ်ပေါ်ထပ်က ဘုရားစင်ရှေ့မှာပဲ ကော်ဇောခင်းလိုက်ကွာ။ ကော်ဇောဖျော်ဖို့လည်း အသင့်လုပ်ထား။

ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ်နဲ့ ရေစက်ခွက်ပါ ပြင်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အိုင်အိုကျော်စိုးကမူ ပြုံးတုံ့တွံဖြင့် ခြေထောက်ချင်းချိတ်
ကာဖြင့် ထိုင်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်
စီးကရက်ဘူးလေးထုတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ...

ရေခဲတောင်စီးကရက်ကိုထုတ်ကာ ရွှန်ဆန်မီးခြစ်ဖြင့်
မီးညှို့လိုက်ပြီး တစ်ရှိုက်နှစ်ရှိုက် ဖွာလိုက်လေ၏။

သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာက ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲဝယ်
အတော်ကို ထောင့်မကျိုးသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဪ... ဒါထက် အာစရိုကို မှာထားရဦးမယ်”

“ဘာများမှာချင်သေးတာလဲ။ မောင်ရင်က ကျုပ်ကို
အာစရို ... အာစရိုနဲ့ခေါ်ပြီး ဆရာလုပ်လုပ်နေတာတော့ သိပ်
နေရာမကျတော့ဘူးနော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အာစရိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို နည်း
နည်းပါးပါး အကောင်းမြင်စမ်းပါဗျာ။ အာစရိုနဲ့ကျွန်တော် ပေါင်း
လုပ်ရင် ဘယ်အလုပ် မအောင်မြင်တာ ရှိဖူးလို့လဲ။ ခုလည်း

အာစရိုရဲ့တစ်ဆင့်ခံကိုယ်စား ဒါနပြုပွဲလေးအောင်မြင်စေဖို့
ပံ့ပိုးရအောင် ကျွန်တော်လာတာပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“ကဲပါ ... အဖို့တွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ကျုပ်ကို ဘာ
မှာစရာရှိသေးသလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ရသေ့ကြီးကြွလာရင် ကျွန်တော်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ ပွဲစားတစ်ယောက်အဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးပါ
ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ပုလိပ်အရာရှိလို့ မသိစေချင်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ နိဗ္ဗာန်လမ်း
မြန်းရမယ့် အလှူပွဲမှာ ငရဲလမ်းမြန်းရမယ့် ငိုစား၊ ရယ်စား
ပုလိပ်တစ်ယောက်က သက်သေအဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘုရင့်
ဘိသိက်ပွဲ လင်းတ ဝဲသလို ဘယ်သင့်လျော်ပါ့မလဲ ... ဟင်း
ဟင်း ဟင်း”

ကျွန်ုပ်လည်း ခွင်ဝင်လာသဖြင့် အပိုင်နိပ်ကွပ် ထည့်
လိုက်တော့၏။

ဖင်မဲကမူ အိုင်အိုကျော်စိုးကို အားနာဟန်ဖြင့် လှည့်
ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ကျွန်းလှေကားကြီးမှနေ၍ အိမ်ပေါ်
ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြုံသံတချွင်ချွင်ဖြင့် မြည်းလှည်းတစ်စီး
သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ
ဒေါက်ချာဆောင်းထားသည့် ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒော ဆင်းသက်လာ
ပါတော့၏။

“ဟော . . . ရသေ့ကြီး ကြွလာပြီ”

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောသည်
အိုင်အိုကျော်စိုးပြောသည့်အတိုင်း ဦးစွာ ဘုရားကျောင်းဆောင်မှ
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ပျဝပ်စွာကန်တော့လေ
သည်။

ပြီးလျှင် ကော်စောပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်နှာပြုလျက်
ဣန္ဒြေကြီးစွာ ထိုင်လေ၏။

ယောဂီရောင် သင်္ကန်းစကို သေသပ်စွာ ဝတ်ရုံထားပြီး
ဦးခေါင်းထက်တွင် ဒေါက်ချာဆောင်းကာ သစ်ကနက်ပုတ်ကြီး

လည်ပင်း၌ဆွဲထားသော ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော၏ ဥပဓိရုပ်အဆင်းက
ညိုညိုသန့်သန့်နှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

“ဘရသေ့ ... သူက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ သစ်ပွဲစားပါ။
နာမည်က ကိုကျော်စိုးတဲ့။ သူကလည်း ဘရသေ့ကို ကြည်ညိုချင်
လို့လာခဲ့တာပါ”

ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒာက အိုင်အိုကျော်စိုးကို တစ်ချက်စေ့
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်လေးက သစ်ပွဲစားလား။ အိမ်း ... ဥပဓိရုပ်
ကြည့်ရတာ အတော်ထက်မြက်မယ့်ပုံပဲကွဲ့။ အစိုးရအရာထမ်း
လုပ်ရင် ပိုပြီးအောင်မြင်မယ်ကွယ်”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ဘာမျှ ခွန်းတုံ့မဆိုဘဲ ပြုံးလျက်နေ
လေသည်။ ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောအား ကော်ဖီပူပူလေးကပ်ပြီး
နောက် ...

ကျွန်ုပ်လည်း ပတ္တမြားသုံးလုံးထည့်ထားသည့် နီညို
ရောင် ကတ္တီပါအထုပ်လေးကို ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော၏ရှေ့ရှိ ပန်းကန်
ပြားလေးထဲ အသာထည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

“ရိုက် ... ရိုက်”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“အား”

“အမယ်လေးဗျ”

“ချကွာ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဟာ ... ရန်ဖြစ်တာနဲ့တူတယ်”

ကျွန်ုပ်က ထိုင်ရာမှထပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ လမ်းမ
ပေါ်သို့ ကဲကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့တွင် လူငယ်အုပ်စုနှစ်စုတို့ ရုတ်ရုတ်သဲ
သဲဖြင့် အပြန်အလှန် ရိုက်နှက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခဏချင်းမှာပင် လူငယ်သုံးယောက်အုပ်စုက ရထား
လမ်းဘက် ထွက်ပြေးသွားပြီး လေးယောက်အုပ်စုက နောက်မှ
ညာသံပေးကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ကလေးတွေပဲ”

ကျွန်ုပ်က မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ဝရန်တာမှ ခွာကာ
မူလနေရာ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ် ရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောရော အိုင်အို
ကျော်စိုးပါ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

နေသားတကျ ပြန်ထိုင်ပြီးကြသည်နှင့် အိုင်အိုကျော်စိုးက သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်စီးကရက်ဘူးလေးကို ထုတ်ကာ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောအား စီးကရက် တည်လေ၏။

“ဘရသေ့ ... သောက်ပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သောက်ခွင့်ပြုပါနော်။ ခံတွင်းချဉ်လို့”

ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောက ပြီးလျက် အိုင်အိုကျော်စိုး ကမ်းပေးသည့် ရေခဲတောင်စီးကရက်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းဝယ်တော့လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ကော်ဖီတို့ လက်ဖက်ရည်တို့ သောက်ပြီးရင် ခွံတွင်းချဉ်တတ်တယ်။ အဘအောင်မင်းခေါင် ဓာတ်ယူပြီး စီးကရက်လေး ခဲလိုက်ရမှ”

“ဟာ ... ဟုတ်လိုက်လေ ဘရသေ့ရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်အဖွဲ့ဂေါ်ထာ ရှင်မထီး၊ ဘားမဲ့ဆရာတော်၊ ဘားမြိုက်ဆရာတော်၊ ဘားထီးဆရာတော်၊ ဘိုးဘိုးအောင်တို့ပြီးရင် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေထဲမှာ အဘဘိုးမင်းခေါင်ကို လွှတ်ကြည့်ညှိအားကျတာ ဘရသေ့ရဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း

အဘဓာတ်ယူပြီး စီးကရက်လေးခဲရမှ နေရာကျတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးတံတို့ ဘာတို့ကျတော့ အဘဓာတ်မဟပ်လှဘူးနော်”

“ဟင် ... အဘအောင်မင်းခေါင် ဆေးပြင်လိပ်ခဲတယ်၊ စီးကရက်ခဲတယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ဆေးတံခဲတယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဘယ်ခဲမှာလဲ ဘရသေ့ရဲ့။ ဆေးတံတို့ ဘာတို့ဆိုတာ အဘဓာတ်မဟုတ်ဘူး၊ အကျဓာတ်လေဗျာ”

မဆီမဆိုင် ဆေးတံသမားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို စောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်နေသည့် အိုင်အိုကျော်စိုးကို ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှ အံကြိတ်ကာ သည်းခံနေရလေသည်။

ယခု ပွဲပြီးပါက သူနှင့်ကျွန်ုပ် ခင်မင်မှုသံယောဇဉ် တစ်ခန်းရပ်မှာပို့ ပွဲကို မြန်မြန်ပြီးစေချင်သည်။

ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောနှင့် သူကတော့ စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာရင်း လေပေးဖြောင့်နေလေ၏။

“အဟမ်း အဟမ်း ... ဒါနဲ့ ဘရသေ့ ... မြနင်းယဉ်းပေးအပ်ခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံး၊ အဲ ... ပတ္တမြားသုံးပွင့်ကို လက်ခံတော်မူပါ ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်က ပွဲမြန်မြန်ပြီးစေရန် မှတ္တမြားထုပ်ကို ဆက်ကပ်
လိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောလည်း ကျွန်ုပ် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ရိုသေစွာ ကမ်းပေးသည့် ပန်းကန်ပြားလေးပေါ်မှ နီညိုရောင်
ကတ္တီပါထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ...

“အိမ်း ... ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်း
လေစွ။ ဒါနအမှု ပြီးမြောက်ပါစေကွယ်။ ကျန်းမာ ချမ်းသာ
လန်းဖြာကြပါစေကွယ်”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ဆုပေးရင်း စီးကရက်ခဲလျက်
မှ ကတ္တီပါစကိုဖြည့်၏။

ပြီးလျှင် ပတ္တမြားတစ်ပွင့်ချင်းကို အလင်းရောင်ဝယ်
ထောင်ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရသေ့ကြီးကို ဝိတိဝေဖြာစွာပြုံးလျက်ကြည့်
၏။

ပတ္တမြားပွင့်များကို အပြန်ဖြန်အလှန်လှန်ကြည့်ရင်း
ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော၏မျက်နှာမှ အပြုံးသည် တဖြည်းဖြည်း
လွင့်ပျောက်စပြု၏။

ညိုနုနု သူ့ရှုပ်သွင်သည် သွေးရောင်လွမ်းကာ ညိုပုတ်
ပုတ်ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက်မှာမူ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညိုရာမှ
မည်းလေသတည်း။

“ဟင်! ... ဒါ ပတ္တမြားအတုတွေပဲ။ မင်း ... မင်းတို့
ပတ္တမြားအစစ်တွေကို လဲယူထားလိုက်ကြတယ် ဟုတ်လား”

ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒော၏အသံဝါဝါကြီးက ကျားဟိန်းသံနယ်
ရှုတ်တရက် ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိုးကြိုးအပစ်ခံ
ရသည့်နယ် လန့်ဖျပ်တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

“ဗျာ ... ဘယ် ... ဘယ်လို”

“ဘာ ... ဘယ်လိုရမလဲ။ ဒါ ... ပတ္တမြားအတုတွေပဲ။
ဘယ်မှာလဲ ပတ္တမြားအစစ်တွေ”

“ဟ ... ဘရသေ့ ... ဒါ ပတ္တမြားအစစ်တွေပါ။ သေ
သေချာချာလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲရောက်ကတည်း
က ကျုပ် သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာပါ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့
မကြိုးစားကြနဲ့။ ပတ္တမြားတွေကို ငါ့တို့ယ်တိုင် ပတ္တမြားမျက်ရှင်က
ဖြုတ်လာတာ။ အဲဒီပတ္တမြားတွေအတွက် ငါ လူနှစ်ယောက်ကို

လည်း သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခု လူထပ်သတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးနော်”
ဦးနန္ဒောက ပြောရင်းဆိုရင်း သူ၏ခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်း
ထားသည့် ဒေါက်ချာကြီးကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်ချာ
အတွင်းသို့ လက်ယာဘက်လက်ကို နှိုက်လိုက်လေသည်။

သူ့လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သည်တွင် လက်ထဲ၌ ပွိုင့်တီ
အိတ်လျှူဂါပစ္စတီတစ်လက် ပါလာလေ၏။

သူက သေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို
ထိုးချိန်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာက ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်ကာ ညို
ပုပ်မည်းမှောင်လျက် ရှိတော့၏။ တည်ငြိမ်နူးညံ့ဟန်ရှိခဲ့သည့်
သူ၏မျက်ဝန်းတို့တွင် ဒေါသမီးတို့ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိ၏။

“ဘယ်မှာလဲ... ပတ္တမြားအစစ်တွေ၊ ဘယ်မှာလဲ...
ပြောစမ်း”

ကျွန်ုပ်က မယုံနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ဦးနန္ဒောအား ငေး
ကြောင်ကြည့်နေစဉ် အိုင်အိုကျော်စိုးက ...

“ပတ္တမြားအစစ်တွေက ဒီမှာပါ”

ဟု... လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောရင်း သူ၏ကုတ်အင်္ကျီ

အောက်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သည်
တွင် ကတ္တီပါစနီညိုရောင်အထုပ်လေး ပါလာလေ၏။

သူက ယင်းကတ္တီပါစအထုပ်လေးကို ဦးနန္ဒော၏ ရှေ့သို့
ပစ်ချပေးလိုက်လေသည်။

“ဘုတ်”

ဦးနန္ဒောက လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကတ္တီပါစကို လျင်မြန်စွာ
ဖြည့်လိုက်၏။

ကတ္တီပါစပြေသွားသည်တွင် အတွင်းမှ ရဲရဲတောက်
နီစွေးသော ပတ္တမြားတို့ ပေါ်လာကြသည်။

ထိုစဉ်အခိုက် ဦးနန္ဒော၏အာရုံက ပတ္တမြားတို့သိ လုံးဝ
ကျရောက်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အာရုံလျော့သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ကို ချိန်ထားသည့် သေနတ်ပြောင်းပင် အောက်သို့
ခပ်ငိုက်ငိုက် ဖြစ်သွားလေသည်။

သည်တွင် အိုင်အိုကျော်စိုးက တင်ယူဥစ္စာထိုင်နေရာမှ
သူ၏ခြေထောက်ကို လျင်မြန်စွာဆန်ထုတ်ကာ ခြေများဖြင့် ပစ္စတီ
ကိုင်လက်ကို ခတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဖောင်း”

“ဒိုင်း”

ဦးနန္ဒောက သေနတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သော်လည်း
က်သွားသည်ကျည်ဆန်က အိမ်ခေါင်မိုးကိုသာ ဖောက်ထွက်
ှားတော့သည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်းတို့ သေဖို့သာပြင်”

ဦးနန္ဒောက ဒေါသတကြီးကြိမ်းဝါးကာ သေနတ်ဖြင့်
ထပ်ပစ်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သလို
အိုင်အိုကျော်စိုးကလည်း သူ၏သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဖမ်းချုပ်
ကာ လိန်ချိုးလိုက်၏။

သို့တိုင် အသက်နှင့်မမျှအောင် ကြံ့ခိုင်လှသော ဦးနန္ဒော
က အားကုန်ရုန်းထရန်ကြိုးစားရင်း ခူးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဝကို
ပင့်တိုက်လိုက်လေသည်။

“အင့်”

ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ဘတ်အောင့်သွားပြီး အသက်ရှူရပ်သလို
ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ် ဆက်ဖိထားစဉ်မှာပင် ...

“ချောက်”

“ချောက်”

ဟူသောအသံတို့နှင့်အတူ အိုင်အိုကျော်စိုးက ဦးနန္ဒော၏
လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လိန်ချိုးကာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါ
တော့သည်။

ထိုစဉ် လှေကားမှ တဝုန်းဝုန်းအသံတို့နှင့်အတူ ပုလိပ်
သားတစ်ခု ပြေးတက်လာကြတော့၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် တွန်းလှဲကာ ကျွန်ုပ်က ကိုယ်လုံးဖြင့်
ဖိထားသလို အိုင်အိုကျော်စိုးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်
ခတ်ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ဦးနန္ဒောက ကျားနာကြီး တစ်
ကောင်နယ် တဖောင်းဟင်း မာန်ဖီလျက်ရှိလေ၏။

အိုင်အိုကျော်စိုးက ဦးနန္ဒောကို အပိုင်ချုပ်ထားသည့်ကြား
မှ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အာစရိရေ ... လူသတ်သမား ဖောက်ထွင်းပိဇ္ဇာ
ဖမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ဝင်းကြည်ကို ဖမ်းမိပြီဗျ”

“အာစရိ... ကျွန်တော်ဘက်က ပြောမှားဆိုမှားရှိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် အာစရိကို မချစ်ခင်မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်ကောင် လွတ်သွားမှာစိုးလို့ အာစရိကို မပြောချင်ဘဲ တမင်လျှောက်ပြောရတာပါ”

လူသတ်သမား ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဖရီး (ခေါ်) ဝင်းကြည် ကို ဘားလမ်းအချုပ်ခန်းသို့ပို့ပြီးနောက် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် ဒါဗဟိုဖိလမ်းထောင့်ရှိ ဘုံဘောရက်စတောရင့်တွင် နေ့လယ်စာ အေးအေးလူလူစားရင်း အိုင်အိုကျော်စိုးက တောင်းပန်ရှင်းပြခြင်း

ပြုလေသည်။

“ကျွန်တော်က ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို စပြီး မသကာ ဖြစ်မိတာက သူ့ရဲ့ညာဘက်မေးဖျားမှာ မွဲနက်ကြီးရှိကြောင်း သိလိုက်ရတဲ့အချိန်ကတည်းကပဲ အာစရိရဲ့...။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ရာဇဝင်လူဆိုး ဟောင်းကြီးတွေရဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခုမှာ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖရီး (ခေါ်) ဝင်းကြည်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတယ်...။

အဲဒီဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖရီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ် လောက်မှာ မန္တလေးက ကြင်စိန်ရဲ့ရွှေဆိုင်ဖောက်ထွင်းပြီးက တည်းက ဒုစရိုက်လောက၊ ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတာဗျ။ ရော့ဝတီဖြစ်ထဲမှာ မော်တော်မှောက်ပြီး သေသွားသလိုလို သတင်းဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဝင်းကြည်ရဲ့သတင်း ဘာမှမကြားရ တော့ဘူး...။

အခု သုနန္ဒာစံအိမ်က လူသတ်မှုတွေဖြစ်မှု ဖောက် ထွင်းတဲ့နေရာမှာ ပိရိတာရယ်၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့နေရာမှာ တွေ့ရ တဲ့ စီးကရက်တိုတွေရယ်၊ လက်ယာဘက်မေးဖျားမှာ မွဲနက်ကြီး ထစ်လုံးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ် ပေါင်းစုလိုက်တော့ ဆယ်နှစ်

၁၄၈ ○ ပိတြအဂ္ဂ

လောက် ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖရီး (ခေါ်) ဝင်းကြည်ကို သွားအမှတ်ရလိုက်တယ်လေ ...။

အဲဒီဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဝင်းကြည်ဟာ ဖောက်ထွင်းတဲ့နေရာမှာ ပိရိသေသပ်သလောက် သွေးအေးသူဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့အခါတိုင်း သူ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ရေခဲထောင်စီးကရက်ကို ဖိပ်ပြေနေပြေသောက်လေ့ရှိပြီး ဆေးလိပ်ကုန်ခါနီးတိုင်း ဖင်စီခံကို နာနာဖိကိုက်ပြီးမှ လွှင့်ပစ်လေ့ရှိကြောင်း သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းပိုင်မှာ ဖတ်ထားရဖူးတယ်ဗျာ ...။

ရာဇဝတ်သားအချို့မှာ ထူးခြားတဲ့အမူအကျင့်တွေ ရှိတတ်တယ် အာစ်ရိရဲ့။ ဥပမာ ... အချို့ဆို ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးရင် အဲဒီပြစ်မှုကျူးလွန်ရာနေရာ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ အမှတ်အသား သင်္ကေတတစ်ခုခု အကွရာစာလုံးတစ်ခုခု ရေးခြစ်သွားတတ်တယ်။ အချို့ကျ မီးခြစ်ဆံကိုခြစ်ပြီး ထက်ပိုင်းချိုးချထားသွားကြတယ်။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဝင်းကြည်ကတော့ စီးကရက်သောက်ပြီးရင် ဖင်စီခံကို သွားနဲ့နာနာဖိကိုက်ပြီးမှ လွှင့်ပစ်ခဲ့လေ့ရှိတယ် ...။

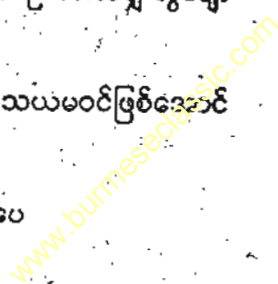
သူ့ကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးခါနီးမှ ပိုသေချာအောင် သူ

ကြိုက်တဲ့ ရေခဲထောင်စီးကရက်ကို ထည့်ပြီး စောင့်ကြည့်အတိုင်း ခတ်တော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်ခါနီးတိုင်း ဖင်စီခံကိုကိုက်ပြီးမှ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထည့်တာကို တွေ့ရတယ်လေ ...။

အဲဒီလိုရသေ့ကြီး ဦးနန္ဒောဆိုတာကို မသင်္ကာဖြစ်မိတော့ ကျွန်တော့်တပည့်တွေကို သူ့ဘုရားတည်တယ်ဆိုတဲ့ ကသာခရိုင်က မင်းဝံတောင်ဆီလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီမင်းဝံတောင်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောရဲ့အမည်ရဲ့ကြားတောင်မကြားဖူးကြဘူး။ ဒါကြောင့် အာစရိ ရေလို့က်လွဲမှာ စိုးလို့ မင်းဝံတောင်ဆီ မသွားဖို့ တားမြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့ ဗျူဟာတွေ အာစရိကို ဖွင့်မပြောရတာကတော့ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရာမှာ အရှိန်အဟုန် ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ အာစရိက အနုပညာသမားပီပီ ခံစားလွယ်သူဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်လို ရသေ့ကြီးဦးနန္ဒောကို မသင်္ကာဖြစ်သွားရင် အာစရိဘက်က အရှိန်အဟုန်ပျက်သွားမယ်။ အဲဒါကို ဦးနန္ဒောဆိုသူက ရိပ်မိသွားရင် ကျွန်တော်စီစဉ်ထားသမျှ လွဲချော်ကုန်မယ် ...။

ဒါကြောင့် ဦးနန္ဒောအပေါ် သံသယမဝင်ဖြစ်အောင်

အာစရိရဲ့အာရုံကို ကျွန်တော်ဘက် လှည့်နေအောင် မခံချင်အောင် ဒေါသထွက်အောင်တွေ တမင်လျှောက်ပြောနေခဲ့တာပါ အာစရိ ရယ် ...။

အာစရိက ပတ္တမြားတွေ သူ့လက်ထဲအပ်ခါနီးမှာ ဖြစ် ပွားခဲ့တဲ့ အာစရိတို့အိမ်ရှေ့က ရန်ပွဲဟာလည်း အာစရိရော ဦး နုနွော့ပါ အာရုံပြောင်းသွားအောင် ကျွန်တော်ရဲ့တပည့်တွေကို အရပ်ဝတ်ဝတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ဟန်ဆောင်ခိုင်းခဲ့တာပါ ...။

ရန်ဖြစ်တဲ့ဆီ အာစရိရော၊ ဦးနုနွော့ပါ အာရုံရှေ့ရောက် သွားတုန်း ပတ္တမြားအစစ်နဲ့ အတုတွေကို ကျွန်တော် လဲခဲ့တာပါ ...။

ကောင်းပါလေ့ဗျာ ... မောင်ရင်ရဲ့မဟာဗျူဟာက ပြောင်မြောက်ပါပေရဲ့။ တကယ်ကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်။ မောင်ရင်သာ ဝင်မကယ်ရင် ပတ္တမြားတွေ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့ လက်ထဲပါသွားမှာဗျာ၊ ကျုပ် မောင်ရင် အပေါ် အထင်လွှဲစိတ်ဆိုးမိတာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ခုတော့ အိုင်အိုကျော်စိုးနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ ချစ်ခင်ရင်းနှီး နွေးထွေးစွာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ကြပြီဖြစ်ပါ၏။

ရာဇဝင်လူဆိုး ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာလူသတ်သမားကြီး ဖမ်း (ခေါ်) ဝင်းကြည်က သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝန်ခံချက်ပေးခဲ့ရာ သူ၏လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဝန်ခံချက်ကို ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအသွင်ဖြင့် တင်ဆက်ပေးလိုက်ပါ သည်။

သူ ဘာကြောင့် လူနှစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့ရတာလဲ၊ မြနင်းယဉ်ကရော ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရတာ လဲ၊ ပတ္တမြားတွေ ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ၊ အခွဲခံကြေပန်းအိုးများနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သလဲ၊ ဆိုတာတို့ကို ဆက်လက်ရှုစားကြပါ ကုန်။

အခန်း (၃)

တစ်ပွဲစားထင်ကြီး

တော၏မှာယာ

သွေးစိန်ဝနေ

ပတ္တမြားလိပ်ပြာ

တစ်ပွဲစားထင်ကြီး

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ...

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖရီး (ခေါ်) ဝင်းကြည်သည် မန္တလေးမြို့ကြီးမှ 'ကြင်စိန်' ရွှေဆိုင်ကို အောင်မြင်စွာဖောက်ထွင်းပြီး ရွှေထည်မြောက်များစွာကို ခိုးယူရရှိခဲ့သော်လည်း သူ့အား ဥပဒေဘက်တော်သား ပုလိပ်စုံထောက်များက ခြေရာခံကာ တောနင်းလိုက်နေသဖြင့် မြို့ကြီးပြုကြီးတို့အနီးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မစံရဲတော့ရာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ လျှို့ဝှက်စွာထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ လားရှိုး၌ အမည်သစ် ဘဝသစ်ဖြင့် အခြေချရန် ကြံရွယ်သေးသော်လည်း လားရှိုးသည် ခရိုင်ဝန်ရုံးစိုက်ရာမြို့ ဖြစ်လာသည့်အခါ ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်များ၊ ပုလိပ်အရာရှိစုံထောက်များ တစ်စတစ် ရောက် ရှိလာသဖြင့် ဆက်လက်မနေဝံ့တော့ဘဲ ကွတ်ခိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် ကွတ်ခိုင်မှနေ၍ နယ်စပ်မြို့လေး ပန်ခမ်းသို့ ခြေဆန်ခဲ့ပြီး နယ်စပ်မှကုန်သည်များ ဝင်ထွက်သွားလာသဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသော ပန်ခမ်းတွင် နှစ်နှစ်ခန့်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

လောင်းကစားပိုင်းပေါလှသော နယ်စပ်မြို့လေးတွင် သောက်သောက်စားစား လောင်းကစားရင်း ရွှေထည်များ ရောင်း ချရန် ရရှိထားသော ငွေတော်တော်များများကုန်သွားမှ ပန်ခမ်းမှ ထွက်ခွာကာ ဗန်းမော်ဒေသသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းရုံးစိုက်ရာ ဗန်း မော်သို့ မတက်ဝံ့သဖြင့် ဗန်းမော်နှင့် (၁၂) မိုင်ကွာဝေးသော ကောင်းတုံရွာကြီးတွင် အိမ်ပိုင်းလေးတစ်ပိုင်းဝယ်ကာ ဗျောကြီး ဟူသောအမည်သစ်ဖြင့် ဖရီး (ခေါ်) ဝင်းကြည်အမည်ဖျောက်ကာ

အခြေချနေခဲ့လေသည်။

ဗျောကြီးဟု အမည်ပြောင်းထားသော ဝင်းကြည်သည် ကောင်းတုံသူလေး မဝါနှစ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး မဝါနှစ်၏ ဦးလေးတော်သူ ဒေသခံမုဆိုးကြီးဦးသောင်းမြင့်နှင့်အတူ အမဲလိုက် ရာမှ တောပျော်မုဆိုးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ လျှို့ဝှက်စုဆောင်းထားသည့် ငွေတို့ကို တစ်စတစ်စ ထုတ်သုံး ရင်း ပိုလျှံသည့် အချိန်တို့ကို အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးစေခဲ့ လေသည်။

ကောင်းတုံရွာကြီးအနီးရှိ ရွှေသမင်တောင်တန်းကြီး၏ တောင်ခြေတောအုပ်ကြီးသည်ကား ဗျောကြီးတို့ ဦးသောင်းမြင့်တို့ လို တောပျော်မုဆိုးကြီးတို့၏ပျော်ရာ စားကျက်မြေပင် ဖြစ်ဘိ၏။

ကောင်းတုံတွင် အခြေချကာ ပျော်ရွှင်နေသည့် ဗျောကြီး အတွက် ကြံမ္မာဆိုးစဉ်လာရသည်က အိမ်ထောင်သက်ဆယ်နှစ် အကြာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မဝါနှစ်မှာ မီးယပ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် သွားခဲ့ရလေသည်။

မုဆိုးကြီးဦးသောင်းမြင့်သည်လည်း အသက်အရွယ်

ထောက်လာပြီးဖြစ်သဖြင့် တောနက်နက်ထဲ မလိုက်နိုင်တော့ရာ ဗျောကြီးမှာ တောလိုက်ဝါသနာပါသည့် ဒေသခံလူငယ် ကိဝိ ကိုသာ အဖော်ပြုလျက် မုဆိုးဘဝတွင် ဖျော်မွေ့နေရလေသည်။

ဗျောကြီးတွင် မဝါနှစ်နှင့်ရသည့် သမီးလေးတုံတုံရှိပြီး သမီးလေး (၈) နှစ်သမီးအရောက်တွင် မဝါနှစ်ကွယ်လွန်သွားရာ သမီးလေးကို ကောင်းတုံရွာသူကြီးဦးခင်ဖော်၏အကူအညီဖြင့် ဗန်းမော်မြို့သို့ပို့ပြီး ခရစ်ယာန်သီလရှင်ကြီးတို့၏ ကွန်ဗင့်ကျောင်း တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားခဲ့လေ၏။

“ငါ့သမီးလေးကို တောအရပ်မှာမထားဘူး။ မြို့ပေါ်ပို့ပြီး မြို့သူကြီး လုပ်ခိုင်းရမယ်။ ငါကတော့ အတိတ်သမိုင်းကြောင်း မကောင်းခဲ့တော့ ဒီလိုတောအရပ်မှာ မထင်မရှားနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ သမီးလေး ပညာတတ် မြို့သူကြီးဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

တုံတုံကို လွန်စွာချစ်ခင်သည့် ခရစ်ယာန်သီလရှင်မာသာ ကြီး စစ္စတာရှယ်လီ မန္တလေးသို့ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အခါ တုံတုံကို မွေးစားလိုကြောင်း ကောင်းတုံရွာသူကြီး၏ ဆွေမျိုးများမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားခဲ့ရာ သမီးလေး၏ရှေ့ရေးကို ငွဲကွက်ပြီး ဗျောကြီး

ခွင့်ပြုခဲ့ရလေ၏။

သို့ဖြင့် ... တုံတုံသည် မန္တလေးသို့လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဗျောကြီးသည်လည်း တောတောင်ထဲတွင် ကျင်လည် ရင်း တစ်ပွဲစားမုဆိုးကြီး ဖြစ်လာရလေသည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးကို ဒီပြင်မုဆိုးတွေက တစ်ပွဲ စားလို့ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်ကြတာလဲဟင်”

ကောင်းတုံရွာသားလူငယ်အချို့က မေးလာကြရာ ဗျော ကြီးက ဂုဏ်ယူစွာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြေလေ့ရှိလေသည်။

“ကျုပ်က ရွှေသမင်တောင်တန်းတစ်လျှောက်က တော အုပ်ကြီးတွေထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့တော့ တော အင်မတန်ကျွမ်းလာတယ်လေကွာ ...။

ငါက အမဲပစ်ထွက်ရင် တောထဲတောင်ထဲရောက်တာ နဲ့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ရုက္ခစိုး၊ ဘုံမွှမ်းတွေကို ပါလာတဲ့ ထမင်းထုပ်ထဲက စားဦးစားဖျားနဲ့ ပူဇော်ပသတယ်ကွာ ခေါင်ရည်ဆိုလည်း ဦးဦးဖျားဖျား ဆက်တာပဲ ...။

ဒါကြောင့်မို့လားမသိဘူး ... ငါ တောထဲဝင်တိုင်း တော

ကောင်မရတဲ့နေ့မရှိဘူး။ အကောင်ကြီးတာနဲ့ သေးတာပဲ ကွာ
တယ် ...။

ခုတော့ အသက်ကြီးလာပြီမို့ ငါ တောလည်မထွက်
တော့ဘူး။ အဲ ... တောလည်ထွက်မယ်မှဆိုတော့ တောလည်
ထွက်ခါနီး ငါ့ဆီ အကြံဉာဏ်လာတောင်းရင် ဘယ်တော့ ဘယ်
ချောင်မှာ ဘာသားကောင်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်စောင်စောင်း
ကူ ဘယ်အပင်မှာ ပျားအုံရှိတယ်၊ ဘယ်ချိုင့် ဘယ်လျှိုထဲမှာ
မို့တွေ ပွင့်နေပြီ၊ ဘယ်တောတောင်အရပ် မသွားနဲ့၊ ဆင်ရိုင်းတွေ
မုန်ကျနေတယ်၊ တောဝက်တွေ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ ကျားသစ်
တွေ ဝံတွေကုတ်လိမ့်မယ် ... စတာတွေကို အကြံဉာဏ်ရော
သတိရော ပေးနေရတယ်ကွ ...။

အဲဒီမုဆိုးတွေ တောလည်ထွက်ရင် ငါကြိုပြောတဲ့
အတိုင်း ကြိုရတာချည်းပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်းတုံတစ်ဝိုက်က
မုဆိုးလောကမှာ တစ်ပွဲစားမုဆိုးကျော်ကြီး၊ မုဆိုးကျော်ကြီးဆိုပြီး
နာမည်ဂုဏ်သတင်းကျော်စောနေတာပေါ့ကွ ... ဟား ဟား
ဟား”

တစ်နေ့တွင် ကောင်းတုံရွာသူကြီးခေါ်သည်ဆို၍ ဗျော
ကြီးဟု အမည်ပြောင်းထားသော ဝင်းကြည်သည် သူကြီး၏အိမ်
သို့သွားရာ ဥပစိရုပ်ခံခံ သားသားနားနားနှင့် မြို့သားဖြစ်ဟန်တူ
သော အသက် (၅၀) ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်
(၅၀) နီးပါးခန့် ရုပ်ကြမ်းကြမ်းလူတစ်ဦးတို့ကို သူကြီး၏ညွှန်ပြ
များအဖြစ် တွေ့ရလေသည်။

“လာ လာ ... ဗျောကြီး ... ထိုင်”

သူကြီးက လူခံခံအား ဗျောကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ
သည်။

“ကဲ ဒေါက်တာကြီးရေ... ဒါ ကျုပ်ပြောတဲ့ မုဆိုးကျော် တစ်ပွဲစားပျော့ကြီးဆိုတာပဲဗျ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ နာမည် ကျော်ပေါ့။ ဒေါက်တာကြီး အားထားရမယ့်သူပါပဲ”

“ကဲ ပျော့ကြီး... ဒီဒေါက်တာကြီးဟာ ရန်ကုန်က လာတဲ့ သုတေသနပညာရှင်ကြီးပဲဗျ။ နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ နေလာပြီးမှ မြန်မာပြည် ပြန်လာပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ် မှာ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူ သုတေသနပြုနေသူပဲဗျ။ အခု ကျုပ်တို့ ဒေသက သမိုင်းဝင် ကောင်းတဲ့ခံတပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာ သုတေသနပြုဖို့ ရောက်ရှိလာတာတဲ့ဗျ။ ဒေါက်တာကြီးရဲ့ နာမည်က ဒေါက်တာမေမောင်ထွန်းတဲ့”

ဒေါက်တာမေမောင်ထွန်းက သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

ပျော့ကြီးက သူ့ကြီးကို နားမလည်စွာကြည့်၏။

“သူကြီး... ကျုပ်ကိုခေါ်တဲ့ကိစ္စက”

“ဪ... ဒီလိုဗျာ ဒီက ဒေါက်တာကြီးနဲ့သူတပည့်က ကောင်းတဲ့ခံတပ်ကိုသွားပြီး သေသေချာချာ လေ့လာချင်တယ်တဲ့ ဗျ။ ကောင်းတဲ့ခံတပ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ... ဘာမှအကောင်အထည် ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ တောကြီး

မျက်မည်းထဲမှာ ရှိနေတာဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ချုံတွေ့ခွယ်တွေဖုံးပြီး အုတ်ပုံတွေပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဒါတောင် ခံတပ်အဆောက်အဦဆိုတာ မရှိတော့ ပါဘူး။ စေတီဖောင်းအုတ်ပုံတွေလောက်ပဲ ရှိတော့တာပါ”

“အင်း!... အဲဒီ အုတ်ပုံနေရာတွေကိုပဲ ဒီဒေါက်တာကြီး တို့က လေ့လာကြည့်ရှု သုတေသနပြုချင်ကြတာတဲ့ဗျ။ အဲဒီတော့ အဲဒီလိုတော့ကြီးမျက်မည်းထဲကို လမ်းပြလိုက်ပို့ဖို့ တောကျွမ်းတဲ့ သူလိုတယ်လေ။ ဒေါက်တာကြီးတို့က အဲဒီလို တောကျွမ်းတဲ့ လမ်းပြကို ငှားချင်လို့တဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီအလုပ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံး က ဒီရွာမှာ ခင်ဗျားပဲ ရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားရဲ့တစ်ပွဲစားစွမ်းရည် တွေ ပြောပြတော့လည်း ဒေါက်တာကြီးက သဘောကျတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် တစ်ပွဲစားကြီး၊ ကျွန်တော့်အတွက် အား ကိုးရမယ့်လူ လိုတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာပြည်အနှံ့က တောတောင်တွေ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတိ ဆိုတာကို တစ်တောနဲ့တစ်တော ဓလေ့ထုံးစံချင်း သားရဲတော ကောင်တွေရဲ့အနေအထားချင်း မတူဘူးလေ။ ဒီတော့ ဒီတောင် ကို ကျွမ်းတဲ့ ခင်ဗျားကို အားကိုးပါရစေ၊ လမ်းပြစောင့်ရှောက်ခ

လည်း ခင်ဗျား တောင်းသလောက်ပေးမှာပါ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ပြုံးရွှင်ချိုသာစွာပြောရင်း သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲမှ ရေခဲတောင်စီးကရက်ဘူးသစ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

ရေခဲတောင်စီးကရက်မှာ ဗျော့ကြီး အကြိုက်ဆုံး စီးကရက်ဖြစ်၏။ မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ဝေးကတည်းက ရေခဲတောင်စီးကရက်ကို နှစ်မှန်အောင် မသောက်ခဲ့ရချေ။ သူ့ကြီးဦးခင်ဇော်၊ ဗန်းမော် မြစ်ကြီးနားတို့သို့တက်မှ လမ်းကြိုမှာပြီး သောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူ ရေခဲတောင်စီးကရက်ကြိုက်ကြောင်း သူ့ကြီးက ကြိုပြောထားသဖြင့် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက သိထားရာ ယင်းစီးကရက်ဘူးဖြင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းလည်းမည်ပေ၏။

“ရပါတယ်... ကျုပ် လမ်းပြပေးပါ့မယ်။ သင့်သလိုသာ ကြည့်ပေးပါ။ သားရဲတောကောင်တွေရဲ့ရန်ကလည်း အတတ် နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့တပည့်လေး ကီဝီကိုပါ ခေါ်ခဲ့မယ်။ ဒါထက် ... ဒီက ဒေါက်တာကြီးက ဆရာဝန်လားခင်ဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး တပွဲစားကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က သူတေ သနပညာရပ်ဆိုင်ရာပညာရှင် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို အင်အားစွာ ယူလာသူပါ။ ဆရာဝန် ဒေါက်တာဘွဲ့မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပါရဂူဘွဲ့ ပါ”

“ဪ”

“ကဲ... ကိုဗျော့ကြီးက လမ်းပြအလုပ်ကို လက်ခံလိုက် ပြီဆိုတော့ ဒေါက်တာကြီးတို့ ခရီးစလို့ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်မနက်ပဲ ခရီး စထွက်ချင်ပါတယ်။ စားနပ်ရိက္ခာ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် ဆေးဝါးက အစ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ။ တပွဲစားကြီးဘက်ကရော မနက် ဖြန် ခရီးစလို့ ဖြစ်မလားခင်ဗျ”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကျုပ်က တစ်ကိုယ်ရေတကာယ သမားပဲဥစ္စာ”

“အေးဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်။ သူကြီးပြောပြထားလို့ ကိုတပွဲစားကြီးရဲ့အကြောင်းလည်း သိထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး။ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့တပည့် လှမျိုးမြင့်လို့ခေါ်တဲ့ တောကျီးကန်းကလည်း လူပျိုကြီးပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လူလွတ်သုံးယောက် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ခရီးနှင်လို့ ရပြီပေါ့ဗျာ ...ဟား ဟား ဟား”

ထို့နောက် ဒေါက်တာမေမောင်ထွန်းက တစ်ပတ် ဆယ် ရက်ခန့်ကြာမည့် သုတေသနခရီးစဉ်အတွက် လမ်းပြစောင့်ရှောက်ခကို နှစ်ထောင်သတ်မှတ်ကာ စရန်တစ်ထောင်ပေးလေသည်။

တောဇာမာယာ *

“တကယ်တော့ ဒီကောင်းတုံခံတပ်ဆိုတာ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်လို့မသင့်တဲ့ ခံတပ်ကြီးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၆၅-၁၉၆၆၊ ၁၉၆၇-၁၉၆၉ တို့မှာ လေးကြိမ်တိတိ ကျူးကျော်နယ်ချဲ့လာတဲ့ မန်ချူးဂေကရား ချင်းလုံလို့ခေါ်တဲ့ တရုတ်ဥတည်ဘွားရဲ့ ဧရာမမန်ချူးတရုတ်တပ်တွေကို မြန်မာ့သူရဲကောင်းစစ်ကြီးတွေ တပ်မှူးကြီးတွေ ဦးဆောင်တဲ့ မြန်မာ့စစ်သည်ရဲမက်တွေက ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ ခုခံအောင်ပွဲဆင်ခဲ့တဲ့ အောင်မြေခံတပ်ကြီးဗျ”

ကောင်းတုံရွာကြီးမှထွက်ပြီး ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောအုပ်ကြီးထဲ တောတိုးဝင်လာကြစဉ် သုတေသနပညာရှင် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ရှင်းပြလာလေသည်။

“အေးဗျာ . . . ကျုပ်လည်း ဒီကောင်းတုံမှာ နေလာတာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမကတော့ပါဘူး။ ကောင်းတုံခံတပ်အကြောင်း သိပ်မသိလှဘူးဗျ။ ဒေါက်တာကြီးတို့ကတော့ စာတတ်ပေတတ်ဆိုတော့ သမိုင်းစာတွေဖတ်ပြီးသိမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ တောသဘာဝအလေ့အထတို့ပဲ သိတယ်ဗျီ။”

“သိရမယ်လေ၊ အဲလိုသိလို့လည်း ခင်ဗျားကို အားကိုးပြီးခေါ်လာရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား . . . တစ်ပွဲစားကြီးရဲ့ . . . ဟား ဟား ဟား”

တောထဲတောင်ထဲဝယ် ပထမဦးဆုံး နေ့လယ်စာစားကြတော့ ရွာမှ ထည့်လာသည့် ထမင်းထုပ်ကိုဖြည့်ပြီး စားဦးစားဖျားနှင့် ခေါင်ရည်တို့ကို တောစောင့်တောင်စောင့်နတ်များ၊ ရုက္ခဦးဘုမ္မစိုးများကို မုဆိုးကျော်တပွဲစားကြီးက ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တင်မြှောက်လေ၏။

ပြီးမှ သူတို့သုံးဦးက စခန်းခေတ္တချရာ စမ်းချောင်းလေး

နံဘေးဝယ် နေ့လယ်စာကို မောမောနှင့်အားရပါးရစားကြလေသည်။

နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းနှင့် ဗျော့ကြီးတို့က ရေခဲတောင်စီးကရက်များ ကိုယ်စီခဲကာ ထမင်းလုံးစီနေသလို ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း၏တပည့်တောကုန်းကန်း (ခေါ်) လှမျိုးမြင့်နှင့် ဗျော့ကြီး၏တပည့် မုဆိုးလေး ကီဝီတို့ကမူ ကွမ်းငုံလျက် ရှိကြလေသည်။

ဗျော့ကြီးက စီးကရက်ဘူးထဲမှ ရေခဲတောင်စီးကရက်တစ်လိမ်ပြီးတစ်လိပ် နှစ်ခြိုက်စွာဖွာနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ပြုံးလျက် မှတ်ချက်ပြုလိုက်၏။

“တပွဲစားကြီးက ရေခဲတောင်စီးကရက်ကို တော်တော် ကြိုက်တယ်နော်။ ကျွန်တော်ထက်တောင် ကြိုက်သေးတယ်”

ဗျော့ကြီးက အစိခံနားကပ်နေသည့် စီးကရက်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အားရပါးရ ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ဖင်စိခံကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ပြီးမှ စမ်းချောင်းစပ်သံပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

သူက အာခံတွင်းထဲမှ မီးခိုးငွေ့တို့ကို အားပမ်းတာရ

အဆုတ်ထဲဝင်သည်အထိ ရှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဒေါက်တာရဲ့။ ကျုပ် ဝျှန်ပလေးယား တို့၊ ကပ္ပိတန်တို့လည်း သောက်ဖူးပါတယ်။ တယ်... အာမထိ လှဘူးဗျာ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ပျော့ကြီးတဖြစ်လဲ ဝင်း ကြည်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခင်ဗျားက ရန်ကုန်လို့ မန္တလေးလို့ မြို့ကြီးတွေမှာသာ ရနိုင်တဲ့ ဝျှန်ပလေးယားတို့၊ ကပ္ပိတန်တို့တောင် သောက်ဖူးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ခေလို့လဲဗျ။ ကေန္တ မြို့ကြီးတွေမှာ နေဖူးတယ်ထင်တယ်”

“အသက်သုံးဆယ်လောက်တုန်းက မန္တလေးကို ဆယ် နှစ်ပွဲဈေးသည်တွေနဲ့ ခရီးကြို အလည်လိုက်သွားဖူးတယ်ဗျ။ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးဖူးရင်း ဆိုပါတော့”

“ဪ”

ထိုနောက် သူတို့သည် ညိုညိုရှိုင်းလျက် နေပျောက်ပင် မထိုးသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲ ဆက်လက်တိုးဝင်ခဲ့ကြလေ သည်။

“တပွဲစားကြီးရေ ... ကျွန်တော် အစကထင်တာ ကောင်းတုံခံတပ်ကြီးဟာ ကောင်းတုံရွာနားမှာ ရှိတယ်လို့ ထင် ထားတာဗျ။ အခုဟာ ခံတပ်က တောထဲမှာ သီးသန့်ကြီး တည် နေခဲ့တာနဲ့ တူတယ်ဗျ”

“အင်း... ကျုပ်သိသလောက်တော့ ကောင်းတုံရွာကြီး ဟာ ဟိုးအရင်က အတော်စည်ကားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့လို့ သိ ထားတယ်ဗျ။ ဒီနေရာဒေသတစ်ဝိုက်ကတော့ စစ်မြေပြင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ အရင်ကတော့ ဒီလောက် တောမထူ ခဲ့ဘူးနဲ့ တူမိရဲ့ဗျာ”

“ဒီလိုဗျ ... ကောင်းတုံဟာ ဟိုးရှေးပုဂံခေတ် အနော် ရုထာမင်းဇောလက်ထက်ကတည်းက တည်ခဲ့တဲ့ ကင်းမြို့ဗျ။ ပြီးတော့ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ အင်းဝဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားလက်ထက်မှာ ခံတပ်မြို့ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီနောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်အကြာ အခုခေတ်မှာတော့ ကောင်းတုံဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ်သာ ရှိတော့တာဗျ။ အဲဒီလို ကောင်းတုံဟာ ခံတပ်မြို့ကြီးဆိုတော့ ခံတပ်နဲ့မြို့ ထပ်တူလို့ ကျွန်တော်က ထင်ထားတာဗျ။ ခုတော့ ခံတပ်ဟောင်းကြီးက

တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေတာကိုး”

သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲရောက်လာရာ
ဈေးကြီးက ကိဝီကို သတိပေးရ၏။

“ကိဝီရေ ... နည်းနည်း တောနက်လာပြီ သတိထား
တော့”

သူတို့လူစုတွင် ဈေးကြီးက အမဲပစ် (၁၂) ဘို့နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်ကို ကိုင်စွဲပြီး သန်ဂျာက (၂၂) မဂ္ဂနယ်သေနတ်ကို
စွဲကိုင်လေသည်။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ပွိုင့် ၃၈ ပစ္စတိုသေနတ်ကို
ကိုင်ဆွဲပြီး သူ၏တပည့် တောကျီးကန်း (ခေါ်) လှမျိုးမြင့်ကမူ
သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ ခါး၌ အမဲလိုက်စားမြှောင်ကိုသာ
ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

တောနက်ထဲရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်း၊ ပျဉ်း
ကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ ယင်းမာ၊ ယမနေ၊ ရုံး စသော အဖိုးတန်
သစ်များက နေပြောက်မထိုးအောင် ပေါက်ရောက်နေကြလေ
သည်။

ဝါးဝိုးမျက်ဆန်ကျယ်၊ ကြသောင်းဝါး၊ ဝါးယား၊ ဝါးနက်၊

ဝါးဖြူ၊ တင်၊ ဝါးတို့လို ဝါးရုံတောကြီးများကလည်း ဟီးထလို့
နေသည်။

တောနက်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်တီတူးမောင်နှံ၏
“တစ်တီတူး တစ်တီတူး” ဟူသော အော်မြည်ကြွေးသံ၊ တောလုံ
ငှက်ငယ်၏ “ဥံ ဖွဖ ဥံ ဖွဖ” ဟူသော အော်မြည်သံ၊ ဘုတ်အီ
သံတို့ကို ကြားလာရလေသည်။

“နေကြဦး ... သတိထားသွားကြ။ ရှေ့က ငှက်ပျော
တောထဲမှာ တောဝက်တွေ ရောက်နေတယ်”

ဈေးကြီးက လက်ဝါးထောင်ပြကာ အားလုံးကိုရပ်တန့်
စေလိုက်၏။ ငှက်ပျောတောဘက်မှ တောဝက်တို့၏ တခုခုအသံ
ကို ကြားလာရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ တပွဲစားကြီး”

“တောဝက်အုပ်နဲ့ တွေ့ရင် ရှောင်သွားတာအကောင်း
ဆုံးပဲ ဒေါက်တာရဲ့။ ကျုပ်တို့က အမဲပစ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး
လေ။ ကျုပ်ကလည်း တောစောင့်တောင်စောင့်နတ်တွေကို အမဲ
ပစ်ပါဘူးလို့ ကတိခံပြီးမှ အခုလို တောထဲဝင်လာတာဗျ။ ဒီ
တောက တောကြမ်းတယ်။ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဂျပံလို

မဖြစ်ဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟော့ဟို ဘယ်ဘက်ချောက်အစပ်က ပတ်သွားမှ ဖြစ်မယ်ဗျ။ ဒီဘက်က လေတင်ဖြစ်နေတယ်။ လူနဲ့ရရင် အဲဒီကောင်တွေ ရန်ပြုလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ”

သူတို့ နေရာရွေ့ရန် ကြိုလိုက်စဉ်မှာပင် ငှက်ပျောတော နောက်ဘက်ရှိ ဝက်လှူးအိုင်တွင် ရွှံ့လှူးနေကြသည့် ဝက်သိုးကြီးနှင့် ဝက်မနစ်ကောင်တို့က တချူးချူး နှာမှုတ်သံများပြုလျက် တောင်စောင်းပေါ်တက်လာကြ၏။

သူတို့က လေတင်မှာမို့ သူတို့၏လူနဲ့ကို တောဝက်သိုးကြီး ရသွားဟန်ဖြင့် ရွာကို ဒေါသတကြီး ယက်သည်။

သူတို့နှင့် ဝက်သိုးကြီးကြားတွင် မည်သည့်အကာအကွယ်မျှ မရှိချေ။

“အားလုံး ပင်စည်ကြီးကြီးနဲ့ ကွယ်နေကြ”

ဗျော့ကြီးက အော်ဟစ်သထိပေးလိုက်စဉ်မှာပင် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာမှာရှိသည့် တောဝက်သိုးကြီးက မီးရထားစက်ခေါင်းကြီးပမာ တစ်ဟုန်ထိုး ကဆုန်ချပြေးလာတော့၏။

ကညင်၊ ဘန့်ပွေး၊ တောင်ဒဟတ်ပင်တို့၏နောက်သို့ ရောက်နေကြသည့် ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းတို့သုံးယောက်က တောဝက်သိုးကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေသော ဗျော့ကြီးကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်လိုက်ကြ၏။

တောဝက်ကြီး၏ ပြေးချလာသောအရှိန်က မြန်လှသဖြင့် ဗျော့ကြီးမှာ သေနတ်မောင်းကိုတင်ရန် အချိန်မရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူက ခါးတွင် သားရေခားအိမ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော တောလိုက်စားမြှောင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ တောဝက်ကြီးကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

တစ်ရှိန်ထိုးပြေးချလာသည့် တောဝက်ကြီးက ဗျော့ကြီးကို အစွယ်ဖြင့် ဒေါသတကြီး ထိုကော်ပက်ထည့်လိုက်တော့သည်။

တောဝက်ကြီး သူ့ရှေ့သို့ လှစ်ခနဲရောက်လာသည်နှင့် ဗျော့ကြီးသည် ဝဲဘက်သို့ ရုတ်ခနဲရှောင်လိုက်ပြီး တောဝက်သိုးကြီး၏ လက်ယာဘက် လက်ပတ်နောက်ရှိ နှလုံးသားနေရာကို တောလိုက်စားမြှောင်ဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

ယင်းသို့ ထိုးပြီးသည်နှင့် သူက ဝဲဘက်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး လှိမ့်ရှောင်လိုက်တော့သည်။

“အစ် ဂူး ခူး ခူး ခူး”

တောဝက်သိုးကြီးမှာ နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီးသည် နှင့် မြေပြင်ပေါ် စုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွားပါတော့၏။

ယင်းအချိန်တွင် ကိဝိက ငှက်ပျောတောဘေးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် ဝက်မနှစ်ကောင်ဘက်သို့ (၂၂) မဂ္ဂနှစ် သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ဝက်မတစ်ကောင်ကို ကျည်ထိ သွားသဖြင့် ဘေးသို့ပစ်လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ကောင်း မထိသဖြင့် ချက်ချင်း လူးလဲထကာ တောင်စောင်းအောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားပါတော့၏။

“ဟေ့ကောင်ကိဝိ ... ဘာဖြစ်လို့ ဝက်မတွေကို ပစ် လိုက်ရတာလဲကွ။ တယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွာ”

“ကျုပ် ကျုပ်က ခြောက်ပစ် ပစ်လိုက်တာပါဗျ”

“အေး ... မင်း ခြောက်ပစ်လိုက်တာက ဟိုမှာ မှန်သွား ပြီကွ။ မင်းကို ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အခုဟာက တောပစ်ထွက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့။ ကိုယ့်ကို ရန်မပြုဘဲ ပစ်လို့မရဘူးကွ။ ခက်တာပဲကွာ”

ပျော့ကြီးက သူ့တပည့်ကိဝိကို ဆူလည်းဆူ၊ ငြီးလည်း

ငြီးတွားလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ဝက်ကို ဖျက်မလား ဆရာ”

“မဖျက်နဲ့။ ဒီတော့အကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲ။ တစ်ခါ မှားကနေ နှစ်ခါမှားဖြစ်ရင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ လာ ... ဟောဟိုက ချုံအောက်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ထားခဲ့ကြမယ်”

ဆရာတပည့်နှစ်ဦးက ဝက်သိုးကြီး၏ ခြေထောက်တို့မှ ဆွဲကာ ဗီးစပ်ချအောက်သို့ ဆွဲသွားကြပြီး ချုံနွယ်တို့ဖြင့် တတ် နိုင်သမျှ ဖုံးအုပ်ရန် ချုံတို့ထက်မှ နွယ်တို့ကို ဆွဲချကြလေသည်။

“မြန်မြန်လုပ် ... မြန်မြန်လုပ်”

ပျော့ကြီးက ချုံနွယ်တို့ကို အလောတကြီး ဆွဲချနေရာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းနှင့် တောကျီးကန်းတို့က နားမလည်နိုင် စွာ ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

“ဆရာကလည်းပျာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ဝက်ကြီးက သေ နေပြီပဲဟာ”

“ဟေ့ကောင် ကိဝိ ... မင်းရဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်။ ဝက်တစ်ကောင်လုံး ဖုံးမိသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဤတွင် တောကျီးကန်းက မနေသာဘဲ ချုံနွယ်တို့ကို ဝင်ရောက်ကူညီဆွဲချပေးရင်း မှတ်ချက်စကားပြောလိုက်မိလေ သည်။

“ဟုတ်သားပဲ တစ်ပွဲစားကြီးရဲ့။ ဝက်ကြီးက သေနေမှ ပဲဟာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ရှင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်!”

ဈေးကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် တောကျီးကန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

သေနေသောဝက်သိုးကြီးသည် ဝှန်းခနဲ လူးလဲထကာ တောစောင်း၏တစ်ဖက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားပါတော့ ၏။

“ဟာ”

“အလိုလေးလေး”

တောကျီးကန်းရော ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းပါ မိမိတို့ ၏မျက်လုံးကို မိမိတို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။

ဈေးကြီးကမူ ဝူဝူကြီးရပ်ကာ ဦးခေါင်းကြီးကိုသာ တွင် တွင် ခါယမ်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ တစ်ပွဲစားကြီး”

“ပြောမှားဆိုမှားတွေဖြစ်တော့ တောခြောက်ပြီပေါ့ဗျာ။ မကြာခင် တောမှောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ ကဲ ... ဒီနေရာ ကနေ မြန်မြန်ထွက်ကြမယ် ဒေါက်တာ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလာ ကြပါတော့၏။

သူတို့သည် တောင်လက်မောင်းတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သည့်အခါမှာမူ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ လွန်စွာရှုပ်ထွေးသည့်နေရာ သို့ ရောက်ရှိလာရာ အိမ်လိုက်စားတို့ဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ ခရီးဆက်ရလေသည်။

သစ်ပင်မြင့်ကြီးများထက်မှ အခွေလိုက်အခွေလိုက်ကျနေ သည့် နွယ်ကြီးများကို ဖယ်ရှားရင်း ချုံနွယ်တို့ကိုလည်း ရှင်းကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ရှေ့ဆီဝယ် ကြီးမားသည့် အုတ်ပုံ ကြီးကို တွေ့ရတော့၏။

“အဲဒါ ဒီကောင်းတဲ့ဒေသရဲ့ အောင်မြေစေတီပါပဲ ဒေါက်တာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

၁၈၀ ○ စိတြအူ

ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းက ပေနစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သည့် အုတ်ပုံကြီးကို တအံ့တဩကြည့်လျက် ရှိရာမှ အနီးဆုံး အုတ်ပြားချပ်ကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေရာ ထိုအုတ်ချပ်မှာ ကြေမွသွားပါတော့၏။

“ဟာ ... တော်တော်ဆွေးမြေ့နေပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ။ ရေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကြောင့်ရော အုတ်သားက စံမီဘူးပြောရမလား မသိဘူး။ ဒီတော့ကြီးထဲက စေတီတွေ အဆောက်အဦတွေ တော်တော်များများဟာ ဆွေးမြေ့ကုန်တာများတယ်ဗျ”

“အင်း... နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်တဲ့အပြင် အုတ်သားညှို့လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ရှေးဟောင်းနာမည်ကျော်ခံတပ်ကြီးဟာ အဲဒါကြောင့် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားရတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျ။ နုမြောစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ရှေ့မှာ လေးမျက်နှာဘုရားလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီသွားကြရအောင်ဗျာ”

“အခု အတော်မှောင်လာပြီ၊ တောက အံ့ကောင်းတော့ ညနေဘက် မှောင်တာမြန်တယ် ဒေါက်တာ”

ရ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ၉၀

“အေးဗျာ ... ဒါဆိုလည်း ဒီနားမှာပဲ စခန်းချနားကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ စခန်းချနားရင်တော့ လင့်ထိုးပြီးနားတာ ပိုပြီး လုံခြုံတယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တပွဲစားကြီးရဲ့”

“အဲဒါ နောက်ထော့ပြောပြပါရစေ။ ခုတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လင့်ထိုးဖို့ပြင်ကြပါစို့”

“အေးဗျာ ... ဒီတော့ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားက ဆရာပါပဲ။ ခင်ဗျားပဲ ဦးဆောင်လုပ်ပါဗျာ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးရှုံတောမှ ဝါးများကို ခုတ်ပြီး ပိုင်းဖြတ်ကာ သင်ဂဒူပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် နွယ်ကြိုးများဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်လျက် လင့်ထိုးကြလေသည်။

သူတို့လင့်ထိုးပြီးသည်နှင့် တောထဲတွင် ညဉ့်အမှောင်ထုထဲ ဖုံးလွှမ်းစပြုလာပါတော့၏။

“ဝူး အူ အူ အူ”

အဝေးဆီမှ မွေးအူသံရှည်ထွက်ပေါ်လာရာ ဗျော့ကြီးက ဆက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ရ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ၉၀

“ဟူး... ဒီညတော့ တော်တော်သတိထားပြီးနေမှ ဖြစ်မယ် ဒေါက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက လင့်လက်ရုန်းကို ကျောမှို ထိုင်လျက် စီးကရက်ဖွာနေရာမှ နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက် လေသည်။

“တောခွေးတွေက ညမရောက်သေးဘူး။ စောစောစီးစီး အူနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီတောကြီးထဲမှာ အမှားရှိထား တယ်။ ဒီတော့ ဒီညအဖို့ တောခြောက်တာတွေ တောမှောက်တာ တွေဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာစဉ်းစားမိရဲ့လား။ ဒီနေရာဒေသမှာ လူတွေအများကြီး သေထားခဲ့တယ်လေ”

“ဗျာ... လူတွေအများကြီး သေခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေါက်တာရဲ့။ ဒီနေရာဟာ ဟိုးတစ် ရှိန်တုန်းက စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်တုန်းက တရုတ်မန်ချူးစစ်သည်တော်တွေ ငါးသိန်း ချီတက်လာတာဗျ။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာစစ်ကဲကြီးတွေ

တပ်မှူးကြီးတွေက စစ်သည်အင်အား အများကြီးနဲ့ ပြန်တိုက် ခဲ့တာဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ လူတွေအများကြီး သေဆုံးခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ။ အဲဒီလူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တော် တော်များများဟာ မကျွတ်လွတ်ဘဲ ဒီတောကြီးထဲမှာရှိနေသေး တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီတောဟာ ကြမ်းတယ်။ အမှားမခံဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

သူတို့က သင့်ပေါ်တွင် တစ်ညတာခိုနားခြင်းသာဖြစ်ပြီး လင့်စောင့်ခြင်းမဟုတ်သည့်အတွက် ညစာစားပြီး လုံးဝမှောင်လာ သည့်အခါမှာ စီးကရက် တစ်ရံဖွာရင်း စကားစမြည်ပြောနေခဲ့ကြ တ်။

တပို့တွဲလ၏ လဆန်းလက ကောင်းကင်ယံထက်တွင် ထိန်ထိန်သာနေသဖြင့် သစ်ရွက်အကြိုအကြားမှ လရောင် ပြောက်ဆီ ပြောက်ကျားထိုးကျနေရာ တောသည် အတန်လင်း လျက် ရှိချေသည်။

“ပူး အူ အူ အူ”

ပုရစ်သံ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံ မြေဝပ်ငှက်တို့၏ အသံ

တကြားထပ်ပုံသံ တစ်ရိန်း တစ်ရိန်းဟူ၍ အဝေးသီမှလွင့်လာသည့် ဆတ်တစ်သံတို့ကို တောခွေးအူသံတို့က ချောက်ချားဖွယ် လွှမ်းမိုးသွားတော့၏။

ယင်းသို့ အူလိုက်သည်းလို့က် တောခွေးအူသံတို့ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာမီမှာပင် ဖိနပ်သံများကို ကြားလာရတော့၏။

“ဟာ ... တောထဲ ဘယ်သူတွေ ညကြီးမင်းကြီး ဝင်လာသလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေသံတွေက ပြင်းလိုက်တာ။ ခုတော်တော်များတယ်ထင်တယ်”

တောကျီးကန်းက ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ကာ ဟိုသည်ထိုးကြည့်ရာ ဗျောကြီးက အတင်းလုယူလိုက်ပြီး မီးကိုပိတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူက တောကျီးကန်းကို ဒေါသသံဖြင့် မာန်မဲတော့သည်။

“ဒီမှာ အဲဒါတော့ခြောက်နေတာသိရဲ့လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ပိတ်ပြီး လက်တွေ့ ခြေတွေပါ ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ခင်ဗျား တစ်ခါမှားပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါထပ်မှားလို့ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့

လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးပစ်လိုက်မယ်သိလား”

ဗျောကြီးက ကြိမ်းဝါးဟိန်းဟောက်လိုက်မှ တောကျီးကန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ငြိမ်သွားတော့၏။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟာ ... ခြေသံတွေက ပြင်းလှချေလား။ တောထဲ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဝင်လာတဲ့အတိုင်းပါလား”

ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းထံမှပါ မှတ်ချက်စကားထွက်လာ၏။

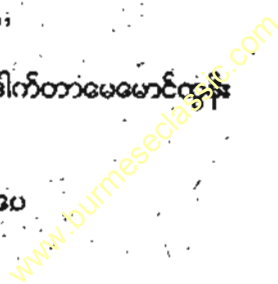
“ဒေါက်တာ ... စကားလုံးဝမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေဗျာ။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ တောခြောက်တာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဪ ... အေးပါ အေးပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားရဲ့စကားကို နားထောင်ပါမယ်”

ခြေသံများက ပြင်းသည်ထက်ပြင်းလာပြီး စစ်ဓရာမှတ်သံများပါ ကြားလာရသည်။

“တော် တီး တီး တော် တော်”

တစ်တောလုံး ဆူညံနေသဖြင့် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း

တောကျီးကန်းနှင့် ကီဝီတို့မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထလျက် ရှိကြလေသည်။

ခဏအကြာမှာပင် ခြေသံတို့သည် သူတို့ လင့်ထိုးထားရာ သင်္ဂဇူပင်ကြီး၏အောက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဝံ့ကြည့်လိုက်ကြရာ ရှေးခေတ် တရုတ်စစ်သည် အဝတ်အစားနှင့် ဓားလှံကိုင်စစ်သည်များ၊ လေးသည်တော်များမှာ သင်္ဂဇူပင်ကြီး၏အောက်မှ ဖြတ်သန်းချီတက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

တံဖိုးခရာသံ၊ ခြေသံ၊ သံကိုယ်ချစ်တို့၏ ထိခတ်သံတို့ ညံ့စို့လျက် စစ်သည်တို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်မှာ မပြီးဆုံးတော့ချေ။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းတို့လည်း ကြောက်စိတ်အတန် ပြေသွားကာ အိမ်မက်မက်သူနယ် တရုတ်မန်ချူးစစ်သည်တို့ကို ငေးလျက်သာ ကြည့်နေမိကြတော့၏။

အတန်ကြာတော့ နောက်ဆုံးမှတစ်ဖွဲ့က ဖြတ်သန်းသွားကာ ခဏအကြာတွင် ခြေသံများပါ ပျောက်သွားပြီး တစ်တောလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပါတော့၏။

တရုတ်စစ်သည်တို့ ချီတက်မလာမီကအတိုင်း ပုရစ်သံ၊

ပုစဉ်းရင်ကွဲသံ၊ ညဉ့်ငှက်ဆို့၏အသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခဏအကြာတွင်မူ တစ်တောလုံး တဝန်းဝန်း အသံတို့ မြည်ဟီးလာပြီးလျှင် သွေးသံရဲရဲနှင့် မန်ချူးတရုတ်စစ်သည်တို့သည် ဖရိုဖရဲ ကသောင်းကန်းဖြစ်ကာ ပြေးလွှားဆုတ်ခွာလာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့သည် တရုတ်လို အော်ဟစ်ပြီးတွားလျက် သင်္ဂဇူပင်ကြီးအောက်မှ တပေါဝေါဖြင့် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြပါတော့၏။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းတို့ကား အထူးတန်းမှနေ၍ ပြဇာတ်ကြည့်ရသည့်နယ် ခံစားရလေတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် တောသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီး မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် တောစပ်ဘက်မှ မီးတုတ်မီးရောင်တို့ကို မြင်လာရကာ သူတို့၏နာမည်အော်ခေါ်သံတို့ကို ကြားလာရတော့သည်။

“ဗျို... ဒေါက်တာကြီး ဒေါက်တာကြီး”

“ဗျို... တောကျီးကန်းတို့၊ ကီဝီတို့”

“ဟာ ... ကျွန်တော်တို့နာမည် ခေါ်လာပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကောင်းတဲ့ရွာသူကြီးရဲ့အသံပဲ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းတို့မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ သို့သော် ဗျော့ကြီးက ချက်ချင်း သတိပေးဟန့်တားလိုက်တော့၏။

“ဒီမှာ အဲဒါ တကယ်လူတွေရဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး။ နာနာဘာဝတွေရဲ့အသံပဲ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်မှမထူးမိစေနဲ့နော်။ ဘာစကားမှလည်း မပြောနဲ့ တိတ်တိတ်သာနေ ခင်ဗျားတို့ ထူးလိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် စကားတစ်ခွန်လောက် လှမ်းပြောလိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနာနာဘာဝကောင်တွေ ဒီလင့်စင်ပေါ်တက်လာလိမ့်မယ် နားလည်ကြလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပီ”

ခဏချင်းမှာပင် သူတို့၏ နာမည်ခေါ်သံတို့က ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာပြီး မီးတုတ်မီးတို့က လင်းသည်ထက်လင်းလာတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ခေါင်းမှာ သဘက်ကြီးပေါင်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်က မီးတုတ်ကိုင်မြှောက်ထားသည့် ကောင်းတဲ့

ရွာသူကြီးဦးခင်ဇော် ဦးဆောင်သော ရွာသားလေးငါးယောက်သည် မီးတုတ်မီးတထိန်ထိန်ဖြင့် သစ်ဂဒုပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ရွာသူကြီးဦးခင်ဇော်က အပင်ပေါ်မော့ကြည့်ကာ အော်ခေါ်သည်။

“ဗျို၊ ဒေါက်တာကြီး ... ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း ... အောက်ကို ဆင်းခဲ့တော့ဗျို။ ဒီတောထဲမှာ အန္တရာယ်များတယ်ဗျ။ လာ လာ ... ကျုပ်တို့ရွာ ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဆင်းခဲ့ကြဗျို။ ခင်ဗျားတို့ကို စိတ်မချလို့ ကျုပ်တို့ လိုက်လာကြတာဗျ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆင်းခဲ့ကြဗျား။ ဆင်းခဲ့ကြ”
အောက်မှအော်သံများကြောင့် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့၏။

သူက ဗျော့ကြီးကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဟာ ... ရွာသူကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ခေါ်တာဗျ။ အားနာဖို့ကောင်းတယ် တစ်ပွဲစားကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်သွားမှပဲ”

သို့သော် ဗျောကြီးက လေသံတိုးတိုးအသံမာမာဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အဲဒါတော့ခြောက်နေတာပါလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြီးပြီနော်။ ခင်ဗျားတို့လိုက်သွားရင် အားလုံး မသားပေါ်ကုန် မယ် သိရဲ့လား။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ ဘာမှပြန်မပြောနဲ့”

ဗျောကြီးက အံ့ကြိတ်သံဖြင့်ပြောလိုက်ပြီးနောက် တော ထဲမှာ စီးကရက်ကုန်လျှင် သောက်ရန်ဆောင်လာသော ဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးကို မီးညှိလိုက်လေသည်။

အောက်မှအော်ခေါ်နေသူတို့၏အသံကလည်း စိတ် မရှည်သံပေါက်လာပြီး ...

“ဗျို ဒေါက်တာကြီး ... ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း ဒီတောထဲမှာဆက်နေရင် ခင်ဗျားတို့မှာ အန္တရာယ်များလို့ ကျုပ်တို့ တကူးတက လာခေါ်ရတာဗျ”

“ကျုပ်တို့ကိုလည်း အားနာပါဦး။ အခုထိ မဆင်းလာ ကြသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဆင်းခဲ့ကြလေဗျာ။ စေတနာနဲ့လာခေါ်တာ နဲ့ အားမနာကြဘူးလား”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းတို့မှာ အသံပင်မထွက်ရဲ တုတ် တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ကြဘဲ သစ်ပင်အောက်သို့သာ ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။

ရွာသူကြီးဦးခင်ဇော်တစ်ယောက် ဒေါက်တာသွားချေပြီး “ခင်ဗျားတို့ ဆင်းမလာဘူးလား။ အေး ... ဒီလောက် အော်ခေါ်တာတောင် ဆင်းမလာရင် အပင်ပေါ်တက်ပြီး ‘ခေါ်ရ သေးတာပေါ့ဗျာ’”

ကချင်ရိုးရာဘောင်းဘီအနက်ကြီးဝတ်ထားသည့် သူကြီး ဦးခင်ဇော်က ဒေါသတကြီးအော်ပြောပြီး သင်ဂဒူပင်ကြီးပေါ် ကျွမ်းကျင်စွာဖက်တက်လာတော့၏။

“ဟာ ... တက်လာနေပြီ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ပြော လိုက်စဉ် ဗျောကြီးက လင့်စင်၏အစွန်းနားသို့ တိုးသွားပြီးလျှင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားပါးတရဖွာလိုက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်မီးများ ကို သူကြီးဦးခင်ဇော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ခြွေချတော့၏။

ဆေးလိပ်မီးရဲရဲတို့ကား သူကြီးဦးခင်ဇော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တဖွားဖွားကျလာပါတော့သည်။

“အား ... အမယ်လေး ပူတယ် ... ပူတယ်”

၁၉၂ ○ စိကြအုဂ္ဂ

သူကြီးဦးခင်ဇော်သည် အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ကာ သစ်ပင်အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး အမှောင်ထုထဲ ပြေးဝင်သွားရာ သူ၏နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ပါ ပြေးလိုက်သွားပါတော့၏။

တောသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီး ခဏအကြာ၌ ညဉ့်နက်လေးတို့၏ အော်မြည်သံ တစ်စီပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပါတော့သတည်း။

သွေးစွန်းဝနေ

နောက်နေ့နံနက်တွင် ...

သူတို့လူစုသည် နွယ်ခွေကို လှင့်စင်၏အောက်သို့ချကာ နွယ်ကိုခိုလျက် သင်ဂဒူပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို ခြေကန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

“လာ လာ ... ဒီဘက်က လျှိုအောက်မှာ စမ်းချောင်းလေး ရှိတယ်”

သူတို့က ဝါးရုံပင်တို့ဘေးမှ ပတ်ဆင်းကာ စမ်းချောင်းလေးတွင် မျက်နှာအစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြ၏။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြီးလျှင် ကိဝိက သစ်ကိုင်းခြောက်များစုကာ မီးပွေးတော့သည်။

ယင်းမီးဖိုတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သုံး ဟန်းကော်ချိုင့်ဟောင်းဖြင့် ရေခွေးကျိုကာ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ကော်ဖီနှင့် ကိတ်ခြောက်တို့ကို အဆာပြေအဖြစ် စားလိုက်ကြလေသည်။

ယင်းသို့အဆာပြေစားပြီး စမ်းချောင်းဘေးမှ သဲပြင်ပေါ်ထိုင်ကာ စီးကရက်ဖွာနေကြစဉ် ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းက ကျေးဇူးစကားဆိုသည်။

“စာပွဲစားကြီး ... မနေ့ညတုန်းက ခင်ဗျားကယ်ပေလို့ ကျွန်တော်တို့ နာနာဘာဝတွေရဲ့ လက်စာမိတာဗျ။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကလည်း ကျုပ်ရဲ့တပည့်ရော ဒေါက်တာကြီးရဲ့တပည့်ပါ အမှားထွေဆုတ်ပြီး ပြောမိလို့တော့ တောင်ထဲက နာနာဘာဝတွေက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး တောအကြီးအကျယ်ခြောက်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုတော့နက်ရင် မာယာများတတ်စမြဲပဲဗျ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာဟာ အလောင်းချင်းထပ်ခဲ့တဲ့နေရာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ ကဲ ... လေးမျက်နှာဘုရားဘက်

သွားကြရအောင်”

သူတို့လူစုက သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေသည့် နွယ်တို့ကို အားပြုဆွဲခိုကာ လျှိုထဲမှပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။

အောက်ပေါင်းခန္ဓယ်ပင်တို့ ရှုပ်ထွေးနေသမျှကို တောလိုက်စားတို့ဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ အရှေ့စူးစူးအရပ်ဆီ နာရီအတော်ကြာ တောတိုးခဲ့ပြီးမှ ရှေးဟောင်းလေးမျက်နှာဘုရားသို့ ရောက်ရှိသွားကြပါတော့သည်။

လေးမျက်နှာဘုရားသည်ကား ဘွဲ့အမည်နှင့်လိုက်အောင် မှန်လေးမှန် မျက်နှာလေးဘက်ရှိလေ၏။

မှန်ပေါက်တို့မှာ လူတစ်ယောက် ငုံ့ဝင်နိုင်ပြီး အကျယ်လေးပေခန့်ရှိ၏။ မှန်ဝအချို့၏ ရှေ့ပိုင်းမှာသာ အင်္ဂတေရှိပြီး ကနုတ်ပန်းတို့ ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းအင်္ဂတေတို့မှာလည်း ထိလိုက်သည်နှင့် မြေမြေကြေသွားကြတော့၏။

မှန်လေးမှန်တွင် အရှေ့နှင့်အနောက်ဘက်မှန်တို့မှာ လုံးဝ ပြိုကျနေပြီဖြစ်၏။

အုတ်ချပ်ကြီးများမှာ အလျား ၁၄ လက်မ၊ အနံ ၈

လက်မခန့်ရှိသော ရောမအုတ်ပြားကြီးများဖြစ်ပြီး ဆွေးမြည့်လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီစေတီရဲ့ မူလဘွဲ့အမည်က ‘ရတနာမုနိ’ စေတီတဲ့ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ မုဆိုးကျော်ကြီးဦးသောင်းမြင့် မသေခင်က ပြော သွားဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီတောတောင်ထဲက တစ်ဝဂ္ဂတစ်လို့ထင် တစ်ခုထဲမှာ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျ။ အဲဒီဘုရားကိုတော့ ဒီတော့ ဒီတောင်ကို ထုံးလိုမျှ ရေလိုနောက် နိုင်တဲ့ ဦးသောင်းမြင့်တောင် ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိဘူးတဲ့ဗျ”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက လေးမျက်နှာဘုရားကို သေ သေချာချာလေ့လာသည်။ စက္ကူဖြင့် ပုံကြမ်းတွေ ရေးခြစ်လိုက် မှန်ဦးတို့ကို ပေကြိုးဖြင့် တိုင်းထွာလိုက်လုပ်နေတော့၏။

နေ့ဝက်ကျိုးသည်အထိ လေ့လာမှတ်သားပြီးမှ မြက် ခြောက်ပင်များအပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ မှတ်ချက် စကားဆိုသည်။

“အေးဗျာ... ဒီနေရာဒေသမှာ ရှေးဟောင်းစေတီတွေ တော့ တွေ့ရပြီး သမိုင်းဝင်ကောင်းတံခံတပ်ကြီး လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားတာကတော့ အင်မတန်မှ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ သမိုင်း

တန်ဖိုး အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးပါပဲဗျာ”

သူတို့ နေ့လယ်စာစားကာ ခေတ္တအနားယူနေစဉ် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက တောင်းဆိုမှုပြု၏။

“တပွဲစားကြီးရေ... ဒီဒေသမှာ ဒီထက်လေ့လာစရာ မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်ဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား စောစောကပြောတဲ့ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကိုပဲ ရှာဖွေကြည့်ရအောင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာကြီးရဲ့သဘောပါပဲ။ ကျုပ်က တော့ အဲဒီဘုရား ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိဘူးဗျ”

“အင်းလေ... မသိတာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုပဲ ရှာရမှာပေါ့။ ဒါထက် အဲဒီ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရား အကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိထားသလဲ။ သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

ဗျော့ကြီးက ကုန်လုဆဲဆဲ ရေခဲတောင်စီးကရက်၏ ဖင်စိမ်ကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်ပြီးမှ စမ်းချောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ် လိုက်၏။

ကီဝီနှင့် တောကျီးကန်း (ခေါ်) လှမျိုးမြင့်တို့က စမ်း ချောင်းထဲ ကူးခတ်လျက်ရှိကြသည်။

ဗျော့ကြီးက နောက်ထပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ထပ်ထုတ်ရန် ဘူးကိုဖွင့်လိုက်ရာ စီးကရက်ကုန်နေသဖြင့် ဘူးခွံကို လက်ထဲမှာ ချိုးချေပြီး စမ်းချောင်းထဲသို့ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်၏။

ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး သူ၏ ကျော ပိုးအိတ်ထဲမှ ရေခဲတောင် စီးကရက်ဘူးသစ်တစ်ဘူး ထုတ်ပေး၏။

ဗျော့ကြီးက ဘူးကိုဖွင့်ဖောက်ကာ စီးကရက်အသစ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ဦးသောင်းမြင့်ကို ရှေးမီ နောက်မီ သူ့ရဲ့ အဘိုး ပြောပြခဲ့တာကတော့ ဒီလိုပဲဗျ။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၆၉-ခုနှစ်မှာ မန်ချူးတရုတ်တွေရဲ့ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် နောက်ဆုံး ကျူးကျော်စစ်ကြီးကို အောင်မြင်အောင် ဦးဆောင်တွန်းလှန် ဆင်နွှဲခဲ့တဲ့ မြန်မာစစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရဟာ တရုတ်မန်ချူးစစ်သူကြီး ဖူဟိန်ရဲ့စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ ကမ်းလှမ်းတာကိုလက်ခံပြီးတဲ့နောက် စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြတယ်တဲ့ဗျ။ ...။

အဲဒီလို စစ်ပြေငြိမ်းပြီးတဲ့နောက် စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရဟာ အင်းဝနေပြည်တော်ကို မပြန်ခင် အောင်မြေစေတီကို ရော လေးမျက်နှာဘုရားတို့ကိုပါ တည်ခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ ...။

အဲဒါအပြင် တရုတ်စစ်သူကြီးတွေက အဲဒီ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကျူးကျော်စစ်ရဲ့အစပိုင်းမှာ ဗန်းမော်ကို သိမ်းယူ တုန်းက ဗန်းမော်ဘက်က ဘုရားဌာပနာတစ်ခုကို ဖောက်ရာမှာ ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ရခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ သူတို့ ဗန်းမော်ကနေ ဆုတ်ခွာရတော့ မြို့ကို မီးတင်ရှို့ ဖျက်ဆီးခဲ့သလို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေပါ ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီဘုရားကတော့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ ...။

အဲဒီနောက် စစ်ပြေငြိမ်းတဲ့အခါ တရုတ်မန်ချူးစစ်သူကြီးတွေက မြန်မာတို့ရဲ့ ပတ္တမြားကြီးသုံးလုံးကို စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရရဲ့ လက်ထဲ ပြန်ထည့်ခဲ့တယ်ဗျ။ ...။

အဲဒီမှာပင် စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရဟာ သေဖော်သေဖက် စစ်သူကြီး နေမျိုးသီဟသူရ၊ လက်ဝဲဝင်းမျိုး နေမျိုး စည်သူတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဟောဒီဒေသက ကျောက်တောင်တစ်ခုရဲ့ ကျောက်လှိုဏ်ဂူတစ်လုံးထဲမှာ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကို တည်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ...။

ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားဆိုတဲ့စကားနဲ့အညီ ပတ္တမြားကြီးသုံးလုံးကို အဲဒီဘုရားရဲ့မျက်နှာတော်မှာ မြှုပ်နှံပြီးတည်ခဲ့

တယ်ဆိုပဲဗျ။ ကျုပ် သိသလောက်ကတော့ ဒါပဲ။

“အင်း... တော်တော်မိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီဗျ။ ဒီတော့ အဲဒီ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာကြရအောင် ဗျာ”

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာကြီးရဲ့သဘောပါပဲ”

ထို့နောက် သူတို့သည် တောထဲဝယ် သုံးရက်လုံးလုံး ဟိုနေရာပြောင်း သည်နေရာပြောင်းဖြင့် ပြောင်းရွှေ့စခန်းချကာ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရား ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြလေသည်။

သို့ဖြင့် တတိယနေ့သို့ ရောက်လာသည်တွင် သူတို့ လူစုသည် ကောင်းတုံတောကြီး၏အရှေ့ဘက်ရှိ ကျောက်တောင် များဆီ ရောက်ရှိသွားကြပါတော့၏။

ယင်း ကျောက်တောင်များ၏ကြားထဲမှ စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုက စီးဆင်းလျက်ရှိရာ သူတို့က ယင်းစမ်းချောင်းလေး၏ နံဘေး သဲသောင်ပြင်တွင် စခန်းချကာ နေ့လယ်စာချက်ပြုတ်ကြ တော့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကီဝီနှင့် တောကျီးကန်းတို့က

ဆတ်သားခြောက်များကို ဖုတ်ကြရာ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်သည့် ရနံ့မှာ ဝန်းကျင်အနှံ့ သင်းပျံ့လျက် ရှိတော့သည်။

သူတို့သည် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဆီရွှဲရွဲဆမ်းပြီး နေ့လယ်စာကို ဖြစ်သလို စားလိုက်ကြ၏။

ထိုသို့စားနေစဉ်မှာပင် အဝေးတစ်နေရာမှ ကျားဟိန်းသံ ကြားရရာ ပျော့ကြီးက အားလုံးကို သတိပေးရသည်။

“ဒီကျောက်တောင်တွေကြားမှာ တောကောင်ကြီးတွေ ရှိပုံရတယ်ဗျ။ ဒီတော့ အားလုံး သတိရှိရမယ်။ ဝေးဝေးလံလံ မသွားကြနဲ့။ စောစောက လေတိုက်တာကလည်း ပြင်းတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ဆတ်သားဖုတ်တဲ့အနံ့က လေနဲ့အတူ ကျောက်တောင် တွေကြားလွင့်မျောသွားပုံရတယ်။ အဲသားနံ့က တောကောင်ကြီး တွေကို ဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်သွားပြီထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုစု စည်းစည်းရှိမှ ဖြစ်မယ်။ ဝေးဝေးလံလံ မသွားကြနဲ့”

ထို့နောက် ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကို ဆက်လက်ရှာ ဖွေရန် စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ သဲပြင်တွင် အမဲလိုက်ဓားဖြောင်၏ ဓားဦးဖြင့်ခြစ်ကာ ပျော့ကြီးက မြေပုံဆွဲပြီး ဒေါက်တာဖေဖေ၏ ထွန်းနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြစဉ် ...

ကီဝီနှင့်တောကရီးကန်းတို့က ဘောင်းဘီတိုလေးများဖြင့် စမ်းချောင်းထဲ အစုန်အဆန် ကူးခတ်နေကြတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်းသို့ ကူးခတ်ရင်း စမ်းချောင်း၏အဖျားဘက် အနည်းငယ်ရောက်သွားစဉ် မိန်းကလေးအချို့၏ ရယ်သံလွင်လွင်လေးတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရရာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားကြတော့၏။

“ဟာ ... မိန်းကလေးတွေရဲ့အသံပါလား ကီဝီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ဘယ်နယ် လူသူမနီးတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ရောက်နေရတယ်လို့”

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတို့၏ ရယ်သံလွင်လွင်လေးကို ထပ်မံကြားလိုက်ကြရပါ၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟာ ... ကိုတောရေ ... ဟောဟိုကျောက်တောင်ရဲ့ နောက်ဘက်က ထွက်လာတဲ့အသံဗျ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ လာ ... သွားကြည့်ကြရအောင်ကွာ”

ဆွဲငင်အားပြင်းထန်လှသော မိန်းကလေးတို့၏အသံကြောင့် သူတို့ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်ကြဘဲ ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသော ရေထဲ လမ်းလျှောက်ကာ ကျောက်တောင်အကွယ်မှ စမ်းချောင်းလေးတွေ့ထွက်လာရာဆီသို့ ရေသံမကြားရအောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လှမ်းသွားကြလေသည်။

ထိုစဉ် ဗျော့ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားသည်ကို သတိမူမိသွား၏။

“ဟင်! ... ဟိုကောင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ကလည်း မြေပုံဆီ အာရုံရောက်နေကြတာကိုးဗျ”

“မဖြစ်ဘူးဗျ ... လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်”

ဗျော့ကြီး ကျောပိုးအိတ်ကောက်လွယ်ပြီး သူ၏ လက်စွဲတော် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ဆွဲကိုင်ကာ စမ်းချောင်းလေး၏ နံဘေး သဲပြင်စာစ်လျှောက် ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့်လှမ်းကာ ချောင်းဖျားဘက်သို့လာခဲ့ရာ သူ၏နောက်မှ ဒေါက်တာ ဖေမောင် ထွန်းက လိုက်ပါလာပါတော့၏။

ကျောက်တောင်ကို ကွေ့ပုတ်လိုက်သည်နှင့် နေ့ကိုက်

ငါးဆယ်လောက်မှ စမ်းချောင်းအလယ်နှင့် စမ်းချောင်းနံဘေးဆီရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်တွင် ထင်ရှားလှပေလှပေ ဖြင့် ထိုင်နေကြသော မိန်းမပျိုလေးသုံးဦးကိုတွေ့လိုက်ရရာ ကီဝီ ရော၊ တောကရီးကန်းပါ၊ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ခစ် ခစ် ခစ်”

မိန်းကလေးတို့က ကိုယ်လေးများလှုပ်ကာ ရယ်နေရာမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ ... အချောအလှလေးတွေပဲကွ ... ဟီး”

လူသူကင်းဝေးရာအရပ်၌ မိန်းမပျိုချောချောလေးများကို တွေ့လိုက်ရရာ တောကရီးကန်း (ခေါ်) လှမျိုးမြင့်မှာ သဘော အကျကြီး ကျသွားပါတော့၏။

ကီဝီ (ခ) ဖော်ဝင်းထင်သည်လည်း သွားကြီးဖြိုးလျက် မိန်းမပျိုလေးများ ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ ပေါင်လယ်ခန့်သာရှိသည့် ရေပြင်ထဲမှ လှမ်းလျှောက်လာနေကြ သည့် ပုရိသယောက်ျားနှစ်ဦးမှာ ဘောင်းဘီတိုလေးများသာ ဝတ် ထားသော်လည်း အနီမိန်းကလေးတို့က ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း ကင်းသောမျက်နှာများဖြင့် ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်နေကြချေ၏။

“ဟီး ဟီး ... စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ဖျားစွဲပြီ ထင်တယ် ... ဟီး ဟီး”

ရေစိုနေသော ထင်ရှားလှပေလှပေများကို ရင်လျားကာ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတို့၏အလှက ကီဝီနှင့်စောကရီးကန်း အား လောကကို မေ့လျော့သွားစေသည်။

“ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကား ပြည့်စုံစေမှု သိ ကြားထုသို့”

ဆိုသည့် ... လက်အတိုင်း အနီ မိန်းမပျိုလေးသုံးဦး ၏ကူထွိယာပီသည် အလှတို့သည်ကား ဆွဲငင်အားကြီးမားပါ ပေ။

“လှလိုက်တာ လှရက်လိုက်ကြတာ ... ဟီး ဟီး”

ထိုစဉ် စမ်းချောင်းအကွေ့အကောက်အတိုင်း လိုက်ပါ လာသည့် ဗျောကြီးသည် စမ်းချောင်းလေး ကွေ့ဂိုက်စီးဆင်းသွား သော ကျောက်တောင်ပေါ် ဖြတ်တက်လိုက်သည်တွင် ရှေ့ဆီမှ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရပါ တော့၏။

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

သူ့ရှေ့ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်တွင်ရှိသော စမ်းချောင်းအလယ်
နှင့် စမ်းချောင်း၏နံဘေးမှ ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်များပေါ်တွင်
ကျားမသုံးကောင်ကိုတွေ့လိုက်ပြီ။ ...

ထိုင်ဝပ်လျက် တစ်မျိုး။ ထလျက်တစ်ဖုံ တွေမြင်ရသော
အဝါခံပေါ် အနက်ရောင်အစင်းစင်းတွေနှင့် လွန်စွာ ကျောရှင်း
လှပသည့် ကျားမသုံးကောင်ဆီသို့ သူ၏ထပည့် ကီဝီနှင့် တောကုန်း
ကန်းတို့က မကြောက်မရွံ့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားနေသည်
ပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရှေ့ကိုဆက်
မသွားနဲ့ ... မသွားနဲ့”

ဗျော့ကြီး၏ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်တားမြစ်သံက
ကျောက်တောင်များကြားတွင် ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

သည်စဉ်ကြိုက်မှာပင် ကျားမသုံးကောင်သည် ကျယ်
လောင်စွာ ဟိန်းလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

ကီဝီနှင့်တောကုန်းကန်းတို့ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပါတော့၏။

“ဝေါင်း”

ထိုအခါမှ ကီဝီနှင့်တောကုန်းကန်းတို့မှာ သူတို့ကို ခုန်
အုပ်လိုက်ကြသူများမှာ မနုဿသမီးပျိုလေးများမဟုတ်ဘဲ တော
ကောင်ကျားပျိုမများဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိတော့၏။

သို့သော် အရာရာက များစွာနောက်ကျသွားချေပြီ
တည်း။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

ကျားမနှစ်ကောင်က ကီဝီနှင့်တောကုန်းကန်းတို့၏ ကုတ်
ကိုခဲလျက် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲခါလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်တုံး
များပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်သွားကြတော့၏။

ဗျော့ကြီးလည်း ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်သွားပြီးလျှင်
ကျားမများဆီ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ကာ ဆက်တိုက်
ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

သို့သော် ကျားမနှစ်ကောင်က သားကောင်တို့ကို အပိုင်
ကိုက်ချီလျက် ကျောက်တောင်တို့ကြားသို့ တလွှားလွှား ခုန်ကာ
ချက်ချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး တတိယမြောက်
ဈေးမက ဗျော့ကြီးကိုပင် ပြန်ဟိန်းခြိမ်းခြောက်နေပြီးမှ ကျောက်

တောင်များကြားသို့ နောက်ကျွမ်းပစ်ထွက်သွားပါတော့၏။

“တောက် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ငါ သေချာမှာထားလျက်နဲ့”

ဗျောကြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေစဉ် အနီးသို့ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း ရောက်ရှိလာပါတော့၏။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် အားလုံးမြင်တယ်။ ဒုက္ခတွေတော့ များပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ တပွဲစားကြီး”

“သူတို့ရဲ့နောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ရုံရှိတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ရဲ့အသက်ကို ကယ်လို့ ရလိုရငြားပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလိုက်ကြမယ်ဗျာ”

ထို့နောက် ဗျောကြီးနှင့် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းတို့မှာ ကျောက်တောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး သွေးစက်များကိုခြေရာခံလျက် ကျောက်တောင်တို့၏အကြားသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်တိုးဝင်လိုက်ကြတော့၏။

“အန္တရာယ်တော့အရမ်းများတယ် သတိထား ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် သတိထားပါတယ်”

“သွေးတွေက တော်တော်ထွက်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လူတွေ အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား တပွဲစားကြီး”

“ဒါတော့ ပြောလို့မရဘူး ဒေါက်တာ။ ဒါပေမဲ့ တောကောင်တို့မည်သည် သားကောင်ကို ချက်ချင်းစားလေ့မရှိဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် အခုနေတွေ့ရင် အသက်ကို ကယ်ကောင်းကယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သူတို့က ကျောက်တောင်များကြားမှ ဆူးချုံများ၊ သစ်ပင်အုပ်များကို တိုးဝင်ကာ သွေးစက်ခြေရာတိုင်း သတိကြီးစွာထားလျက် ခပ်သွက်သွက်လိုက်လာကြစဉ် အတန်ငယ်ကျယ်သော မြေကွက်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

“ဟာ ... တော တောကောင်တွေ အများကြီးပါလား”

သူတို့ပတ်လည်မှ ကျောက်တောင်များပေါ်တွင် အပါခံပေါ် အနက်အစင်းကျားနှင့် တောကောင်လေးငါးခြောက်ကောင်က ဝိုင်းလျက်ရှိကာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး မာန်ဖီလျက်ရှိလေ၏။

“ပစ် ပစ် ... ခြောက်ပြီး ပစ်ပေတော့”

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

ကော်ဒိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံများ ဝန်းကျင်ဝယ် ပြင်းထန်စွာထွက်ပေါ်သွားပြီး ယမ်းငွေ့တို့ ထောင်းထောင်းထသွား တော့၏။

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းကလည်း ပွိုင့် ၃၈ ပစ္စတိုဖြင့် ကျောက်တောင်များဆီ ပစ်လည်လှည့်ပစ်၏။

ထိုအခါ တောကောင်များမှာ ထိတ်လန့်ပြီး နောက်ကျွမ်း ပစ်ကာ ခုန်ထွက်သွားကြပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ တော့သည်။

“လာ လာ ... ဒီဘက်က သွားကြမယ်” ၊

ပျော့ကြီးက ဝဲဘက်မှ အတန်ငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားလမ်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့ရာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း လည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာ၏။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

တောကောင်ကြီးများကား သူတို့၏နောက်သို့ သဲကြီး မဲကြီးလိုက်လာလျက်ရှိချေပြီ။

“ဒိုင်း ဒိုင်း”

သူတို့က နောက်ဘက်သို့လှည့်လှည့်ပြီး မြောက်ပစ်ပစ် ရင်း ထောင်ကြားလမ်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးကာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့ကြရာ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် အသက်လှပြေးခဲ့ကြသည် တွင် ကျောက်တောင်ခြေတစ်ခုမှ ကြီးမားလှသော ဆူးချုံကြီး၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသည့် ကျားဟိန်းသံကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားကြရ၏။

“ဒီ ... ဒီချုံကြီးရဲ့နောက်က ထွက်လာတဲ့အသံဗျ”

ထိုစဉ် ချုံကြီးက လှုပ်ယမ်းဆွားပြီး အလျားရှည်လှသည့် အဝါခံပေါ် အနက်အစင်းကြားနှင့် တောကောင်ကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖိဟိန်းဟောက်လျက် ထွက်လာတော့၏။

“ဝေါင်း ဝေါင်း”

သူတို့အနေဖြင့် ယင်းတောကောင်ကြီးကို ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်

ရုံသာရှိတော့သည်။ ထွက်ပြေးလို့လည်း လွတ်တော့မည်မဟုတ်။

တောကောင်ကြီးက ချွဲကို သူ့ရှေ့လက်ကြီးဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာပုတ်ခတ်ဖယ်ထုတ်ပြီး ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လိုက်ရာ ဗျောကြီးတို့၏ရှေ့လေးငါးကိုက်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာပါတော့၏။

“ဖြောင်း”

ဗျောကြီးက နှစ်လုံးပြူးကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး တောကောင်ကြီးကို ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဝေါင်း”

တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် ကိုးတောင်ခန့်ရှိသည့် တောကောင်ကြီးက ဟိန်းလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဗျောကြီးကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်တော့၏။

“ဒိုင်း”

ဗျောကြီးက မြေပြင်ဝယ် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လေထဲပဲယုံလာသည့် တောကောင်ကြီး၏ရင်ဝကို လျှင်မြန်စွာ ချိန်ပစ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဝဲဘက်သို့ ကိုယ်ကို လှိုင့်ချလိုက်၏။

“ဝေါင်း”

တောကောင်ကြီးသည် နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ ဘုံးခနဲပစ်ကျလာတော့သည်။

မေါင်ချိန်သုံးလေးရာခန့်ရှိသော တောကောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပစ်ကျသံက ဟိန်းဟိန်းညံ့သွားချေသည်။

“ဝေါင်း ဝေါင်း”

ရင်ပွင့်သွားသည့်တိုင် တောကောင်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ကုန်းထဲရန် ကြိုးစားရင်း မြေကြီးကို ရှေ့လက်ဖြင့် သွေးရွှားသွေးတန်း ရိုက်ပုတ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

“ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”

ဗျောကြီးက မတ်တတ်ရစ်လိုက်ပြီး နှစ်လုံးပြူးဖြင့် တောကောင်ကြီး၏ရှေ့ လက်ပတ်နောက်နားရှိ နှလုံးနေရာကို သွေးအေးအေးဖြင့် ချိန်ရင်း သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ချကာ ကိုးတောင်ကျားကြီး၏ဘဝဇာတ်ကို သိမ်းပေးလိုက်ပါတော့၏။

“ဒိုင်း”

“ကဲ ဒေါက်တာ ... ကျုပ်တို့လည်း ပြေးလွှားလာရတာ မောလှပြီ။ ဒီချုံကြီးနောက်မှာ ဂူတစ်ဂူရှိပုံရတယ်။ အဲဒီဂူထဲက ဒီတောကောင်ကြီးထွက်လာတာပဲ။ ကျုပ်တို့ အဲဒီဂူထဲဝင်ပြီး အောင်းရင်း အနားယူမှဖြစ်မယ်။ ဟိုတောကောင်တွေကတော့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လာကြဦးမှာပဲဗျ”

သို့ဖြင့် ... သူတို့နှစ်ဦးသည် တောကောင်ကြီး ထွက်လာ သည့်နေရာမှ ဆူးချုံတို့ကို တောလိုက်ခားဖြင့် ခုတ်ဖယ်ပြီး တိုးဝင်သွားရာ လူတစ်ဦး ငုံ့ဝင်နိုင်သည့် ဂူလှိုဏ်ပေါက်ကို

တွေ့ရလေသည်။

သူတို့က ဂူထဲဝင်လိုက်ကြပြီး ဂူအဝကို ဆူးချုံ၏ အကိုင်းအခက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပိတ်ဆီးလိုက်ကြ၏။

ဂူထဲဝယ် အတန်ငယ်အလင်းရောင်ရှိသဖြင့် နောက်ထပ် အန္တရာယ် ရှိမရှိ သေချာစွာ စစ်ဆေးရသေးသည်။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထုတ်လိုက်ပြီး အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်းသည့် ဂူလှိုဏ်ကြီးအနှံ့ ဟိုထိုးသည်ထိုးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

“အထဲကိုဝင်တဲ့ ဂူလှိုဏ် ရှိတာပဲဗျ”

“လာဗျာ ... ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဗျောကြီးက နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားပြီး ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းက မီးထိုးပြသည်။

သူတို့က ကွေ့ကွေ့ကောက်ကျောက် ဂူလှိုဏ်အတိုင်း ဝင်ရောက်လာကြရာ ဂူလှိုဏ်လမ်းနှစ်ဆစ်ချိုးပြီးသည်နှင့် ရှေ့ဆီမှာ ပိတ်ဆီးထားသော ကျောက်သားနှံရံ၏ရှေ့ရှိ ကျောက်သားပလ္လင်ထက်တွင် ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရတော်၏။

“ဟာ ... ဒီမှာ ဘုရားတစ်ဆူပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ဒါ ဒါ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားလား မသိဘူး”

သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဘုရားဆင်းတုတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြပြီး အနီးကပ်ဖူးလိုက်ရာ ...

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ နဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညာဘက်မေးဖျားမှာလည်း ပတ္တမြားတစ်လုံးဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့မေးဖျားက မွဲကြီးလိုပဲဗျ တပွဲစားကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ဒီဝဲဘက်ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း စံပယ်တစ်မဲ့အဖြစ် ပတ္တမြားတစ်လုံးဗျို့၊ ပတ္တမြားတွေက ဖျပ်ဖျပ်လက်တောက်နေတာပါလား”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရပြီဗျို့”

ထို့နောက် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ဆင်းတုတော်၏ နဖူးသင်းကျစ်တော်မှ ပတ္တမြားကြီးအား လက်ညှိုးထိပ်ဖြင့် ထိတွေ့ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... ပတ္တမြားကြီးက အထဲဝင်သွားပါလား”

သူက လန့်သလိုဖြစ်သွားပြီး အထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားသည့် ပတ္တမြားကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့် ကော်ဆုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ရာ...

“ဟာ”

“အို”

ထိလိုက်သည်နှင့် ဆင်းတုတော်၏နဖူးပြင်သည် ကြွေကျသွားပြီး ဦးခေါင်းတော်ပါ ပြိုဆင်းလာတော့၏။

“ဟာ ... သွားပါပြီဗျာ၊ ဆင်းတုတော်တော့ ပျက်စီးပါပြီ”

သူတို့ ထိတ်လန့်နမြောလှစွာ ဇေးကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရုပ်တုတော်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ပြိုဆင်းလာပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာတော်ပါ ပဲ့ကျလာတော့သည်။

“တော်တော် ဆွေးမြေ့နေတာပဲဗျ။ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ ပတ္တမြားတွေကိုသာ ထုတ်ယူလိုက်ပါတော့”

သို့ဖြင့် ... ပြိုကျပျက်စီးသွားသည့် ကျောက်မှုန်အင်္ဂလေတို့ဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်မှ ပတ္တမြားလုံးကို

အင်္ဂတေအမှုန့်များ အစအနများကြားမှ ရွေးထုတ်လိုက်ရပါ
တော့၏။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက သူ့၏လက်ယာဘက်
လက်ဝါးပြင်ပေါ် ပတ္တမြားသုံးလုံးကိုတင်လိုက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် သေချာထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားတို့သည်ကား လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်တွင်
အရည်လဲလျက် ... စွေးစွေးနီနေပြီး ဖျပ်ဖျပ်လက်နေကြတော့
၏။

“အတော်အရည်ကောင်းပြီး တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးမယ်
ဗျ။ ကျွန်တော် ဒီပတ္တမြားတွေကိုသိမ်းထားပြီး သင့်တော်တဲ့နေရာ
မှာ မွဲရှင်တော်ဘုရား ပြန်တည်ပေးမယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ တစ်
စုံတစ်ရာသတိရလန်ဖြင့် ဗျော့ကြီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်
သည်။

ပြီး ... ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်ပါတော့၏။

“ဒီပတ္တမြားတွေက သိပ်ကိုတန်ဖိုးကြီးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့
ဘုရားပစ္စည်းမို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် မယူသုံးပါဘူး။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဆင်းတုတော်ပြန်တည်ပေးဖို့ သိမ်းထားမှာပါ။ ခင်ဗျားအတွက်
တော့ ထိုက်သင့်တဲ့ငွေကြေး ကျွန်တော့်ဘက်ကနေ ထုတ်ပေးပါ
မယ် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ရပါတယ် ... ဒေါက်တာကြီးရဲ့သဘောပါပဲ”

“အိုကေ”

ပတ္တမြားလိပ်ပြာ

“အဲဒီပတ္တမြားတွေကို ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ရယူသွားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အိုင်အိုကျော်စိုးက ပြောလိုက်ပေးနေသည့် ဗျောကြီးဟု အမည်ပြောင်းထားသော ဝင်းကြည် (ခေါ်) ဖရီးဇာဇကားအဆုံးတွင် ထောက်မေး မေးလိုက်လေသည်။

ဝင်းကြည်က အိုင်အိုကျော်စိုးတည်ခင်းသည့် ရေခဲတောင်စီးကရက်ကို အားရပါးရ သုံးလေးဖွာ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးမှဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပတ္တမြားတွေကို သူယူသွားတယ်။”

ကျုပ်တို့ ကောင်းတုံရွာကြီးကိုပြန်ရောက်တော့ သူကြီးဦးခင်ဇော်ကို ပတ္တမြားကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တာတွေပြောပြလိုက်ပြီး ကျားကိုက် သေဆုံးသွားရတဲ့ ကိရိအတွက် သူ့ရဲ့မိသားစုကို လျော်ကြေးငွေ ကျပ်တစ်သောင်း ပေးလျော်ခဲ့တယ်ဗျာ ...။

ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလည်း သူ့မှာပါတဲ့ ငွေတစ်သိန်းနဲ့ သူဝတ်ထားတဲ့ ကျပ်နှစ်သောင်းလောက်တန်တဲ့ စိန်လက်စွပ်ကို ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားတယ်ဗျာ ...။

အဲဒီနောက် သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်း တကယ်ပဲ အဲဒီပတ္တမြားတွေကို မြှုပ်နှံပြီး ရုပ်ပွား တော် ပြန်တည်ရဲ့လား။ မတည်ဘဲ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံး သလားဆိုတာ သိချင်လာတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ကျုပ် ဆင်းလိုက် သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဆင်းလိုက်သွားတဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့အတိတ်က အရိပ်မည်းကြောင့် ဒီအတိုင်း စည်းမလိုက်သွားရဲပဲ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲသဘော ရသေ့ဦးနန္ဒောဝတ်ပုံစံနဲ့ ဆင်းလိုက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ် ...။

မောင်ရင်တို့ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စလုံး ပတ္တမြားတွေကို တစ်ပြိုင်နက်ရရှိခဲ့တာဖြစ်လို့ အဲဒီပတ္တမြား

တွေကနေ ရရှိမယ့်အကျိုးကို ကျုပ်လည်း တစ်ဝက်ရသင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ... သူက ကျုပ်ကို ပတ္တမြားတွေရဲ့တန်ဖိုး အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံလောက်ပဲ ပေးခဲ့တာဗျာ ...။

ကျုပ်ဟာ ဖောက်ထွင်းမိုးယူမှုတွေ အကြိမ်ကြိမ် ကျူး လွန်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဘုရားပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို မခိုးယူခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူက အဲဒီပတ္တမြားတွေကို သူက ရုပ်ပွားတော် ပြန်တည်မယ်ဆိုလို့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပေးလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူသာ ရုပ်ပွားတော်ပြန်မတည်ဘူးဆိုရင် ပတ္တမြားတွေနဲ့ ဖတ် သက်ပြီး ကျုပ် ရသင့်တဲ့ ထက်ဝန်တန်ဖိုး ရယူမယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန် ဆင်းလာခဲ့တာပဲဗျာ ...။

ရန်ကုန်ကို တကယ်ရောက်တော့ ဒေါက်တာဖေမောင် ထွန်းရဲ့နေအိမ်လိပ်စာကို မသိတဲ့အတွက် ရသေ့ဦးနန္ဒောပုံစံနဲ့ပဲ တစ်လည်လည် လိုက်စုံစမ်းရှာဖွေနေခဲ့တယ်ဗျာ။ အဲဒီလိုရှာဖွေရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးတုံတုံကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျာ ...။

ကျုပ်နဲ့ပြန်တွေ့ချိန်မှာ သမီးလေးတုံတုံဟာ မြနင်းယဉ် ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းရဲ့အိမ်မှာနေပြီး လက်နှိပ် စက်စာရေးမလေးအဖြစ် အမှုထမ်းနေမှန်း သိခဲ့ရတယ်ဗျာ ...။

ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ဆုံခင်ကတည်းက သမီးလေးတုံတုံ (မြနင်းယဉ်) တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်ခွင့်ရစွဲရာက ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံးကိစ္စကို သိသွားခဲ့တယ်ဗျ ...။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ သူ့ တစ်သက်လုံး လေ့လာစူးစမ်း သုတေသနပြုထားသမျှတွေကို ကျမ်းအတွဲအဖြစ် ရေးသားထုတ်ဝေဖို့အတွက် သူ့က နှုတ်ခဲ့ပြောပြပြီး သမီးလေးတုံတုံ (မြနင်းယဉ်) က လက်နှိပ်စက်လိုက်ရိုက်ပေးရတယ်လေ ...။

အဲဒီလိုအလုပ်ချိန်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ သူ့စံအိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ အလုပ်ရုံသေးသေးလေးဆောက်ပြီး အရွယ်တူ ကြွေပန်းအိုးတွေကို ကြွေရည်လောင်းတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်သေးတယ်ဗျ ...။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ကြွေပန်းအိုးတွေလုပ်ရသလဲဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့သမီးသာမက သူ့ရဲ့မိသားစုတောင် မသိဘူး ...။

အဲ ... သူ့မိသားစုဆိုတာက ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း တရားမဝင်ယူထားတဲ့ မိန်းမ ခင်မေဆင့်နဲ့ ခင်မေဆင့်ရဲ့ဦးလေး

သူ့ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ကိုအောင်သိန်းရယ်၊ အဲဒီကိုအောင်သိန်းရဲ့မိန်းမ မသက်ထားရယ်၊ သူတို့လင်မယားရဲ့သား ဖိုးဟပ်ဖြူလို့ခေါ်တဲ့ သောင်းထွန်းတို့ပါပဲ ...။

သမီးလေးတုံတုံ (မြနင်းယဉ်) ဟာ ပတ္တမြားတွေကိစ္စကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဖတ်ရတဲ့အတွက် သိရှိပေမယ့် အဲဒီပတ္တမြားတွေ ဘယ်မှာထားမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။ ပတ္တမြားတွေကို ဘယ်မှာ သိမ်းထားတယ်လို့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းက ရေးမှတ်မထားဘူးတဲ့ ...။

အဲ ... တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့သမီးတုံတုံဟာ သူ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲက ပန်းအိုးကို မတော်တဆ တိုက်မိရာက အဲဒီကြွေပန်းအိုးက လဲကျပြီး ကွဲသွားတယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒီလို ပန်းအိုးကွဲသွားတော့ ပန်းအိုးရဲ့အစအနတွေထဲက ပတ္တမြားသုံးလုံး ထွက်လာတာကို တွေ့သွားပါတော့တယ် ...။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့နုနွာစံအိမ်ကြီးမှာ ဒေါက်တာ ဖေမောင်ထွန်းတို့မိသားစု မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသွားနေကြလို့ မရှိကြဘူး ...။

ကျုပ်ရဲ့သမီးလည်း ပတ္တမြားတွေ တွေ့လိုက်ရတော့

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေရာက ပတ္တမြားတွေကို ယူထားလိုက်ပြီး
စံအိမ်ကြီးရဲ့အောက်ထပ် ခြံထဲကိုဆင်း အိမ်နောက်ဘက်က
အလုပ်ရုံထဲဝင်ပြီး ကြွေပန်းအိုးအသစ်တစ်လုံးကိုယူ၊ အဲဒီကြွေ
ပန်းအိုးအသစ်ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာပြန်ထား။ မူလကကွဲနေတဲ့
ပန်းအိုးအစအနတွေကို ရှင်းလင်းထားလိုက်တယ်တဲ့ဗျ ...။

ကျုပ်ရဲ့သမီးဟာ ပတ္တမြားတွေရပြီးတဲ့နောက် အလုပ်
က ချက်ချင်းထွက်ပြီး သူ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းကောင်မလေး
တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ သွားနေခဲ့တယ်ဗျ ...။

ဖြစ်ချင်တော့ လက်နှိပ်စက်သင်တန်းတက်တုန်းက
သူ့ခင်မင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်းမလေးဟာ တာမွေက ပုလိပ်
အင်စပက်တော်ရဲ့သမီး ဖြစ်နေတယ်လေ ...။

ဒါကြောင့် မွေးနေ့မှာ ကျိုက္ကဆံဘုရားဆီ ယတြာလာ
ခဲ့တဲ့ သမီးလေးဟာ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြ
ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ပတ္တမြားတွေကို ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲ ထည့်ဖို့ ကျုပ်ကို
သူတည်းခိုရာအိမ်ဆီခေါ်ပေမယ့် ပုလိပ်အင်စပက်တော်ရဲ့အိမ်နဲ့
ကျုပ် မလိုက်ရဲဘူးဗျ ...။

ဒါနဲ့ အိမ်ဆီမလိုက်ပါရစေနဲ့ဆိုတော့ ဒါဆို လာမယ့်

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ကျိုက္ကဆံဘုရားမှာ အဖေ လာစောင့်
နေပါ။ သမီး ပတ္တမြားတွေယူလာပြီး ပေးပါမယ်လို့ ပြောဆိုမှာ
ကြားသွားတယ်ဗျ ...။

ကျုပ်တို့သားအဖရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပတ္တမြား
တွေကို ကျုပ်က ရယူပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်က ထုခွဲမယ်။ အဲဒီလို
ထုခွဲပြီးလို့ ငွေလုံးငွေရင်းရလာတဲ့အခါကျမှ သမီးကိုခေါ်ပြီး
အထက်မြန်မာပြည် တက်မယ်။ ပြီးရင် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ သားအဖ
နှစ်ယောက် ချမ်းချမ်းသာသာ နေကြမယ်လို့ပေါ့ဗျာ ...။

အဲဒီလို သားအဖနှစ်ယောက် ချိန်းဆိုပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြ
တယ်။ ကျုပ်က ရန်ကုန်မြို့လယ်နားက သရက်တောကျောင်း
တိုက်မှာတည်းခိုနေတာဆိုတော့ သရက်တောကျောင်းတိုက်ဆီ
ပြန်ခဲ့တယ်ဗျ ...။

နောက် ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကျုပ်ဟာ သက်န်းကျွန်းဘက်
က ကျိုက္ကဆံဘုရားဆီသွားဖို့ သရက်တောကျောင်းဝင်းထဲက
ထွက် လမ်းကူးပြီး ကားငှားဖို့အလုပ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးရဲ့ အတိုက်ခံလိုက်ရတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ ကျုပ် လမ်းပေါ်လဲ
ကျပြီး သတိလုံးစလစ်သွားရတယ်ဗျ ...။

ကျုပ်သတိရလာတော့ ကျုပ်ဟာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက စုတင်တစ်လုံးပေါ် ရောက်နေတာ သိရတယ်။ ကျုပ် သတိလစ် နေတာ ငါးရက်တောင်ရှိပြီတဲ့ ...။

ကျုပ် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်သမီးရဲ့ သတင်းစုံစမ်းကြည့်တော့မှ ကျုပ်ရဲ့သမီး အသတ်ခံရမှန်း သိ တော့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့သမီးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သူတွေဟာ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းရဲ့လူတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့ သင်းတို့ကို လက်စားချေဖို့ ကျုပ် ကြံရွယ်ခဲ့တယ် ...။

ကျုပ်ဟာ သူတို့မိသားစုကို ပြန်လည်သတ်ဖြတ်ဖို့ကြံ တဲ့အခါမှာ ရသေ့ဝတ်ကိုချွတ်ပြီး လူဝတ်နဲ့ ရုပ်ဖျက်လှုပ်ရှားခဲ့ တယ် ...။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ သူ့ရဲ့ပတ္တမြားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိသွားတော့ စိတ္တစ ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့ပုံရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း သူ့မိသား စုကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပုံရတယ်။ ဒီမှာတင် သူ့မိန်းမရဲ့ဦးလေး ကိုအောင် သိန်းနဲ့ ကိုအောင်သိန်းရဲ့သား သောင်းထွန်းတို့ဟာ သောင်းထွန်း ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးတုံတုံကို

မြေလှန်ရှာရာက ကျိုက္ကဆံဘုရားနားမှာ သွားအတွေ့ ဖမ်းခေါ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့မိသားစုက ပတ္တမြားတွေ တုံတုံနိုးသွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလို့ ဖမ်းဆီးကြတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ သမီးလေးတုံတုံ က အတင်းရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပေးဖို့ကြိုးစားတော့ ဓားနဲ့ ထိုး သတ်လိုက်တော့တာပါပဲ ...။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးအတွက် လက် စားချေဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားတော့တာပါပဲ ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ နှလုံး ထိခိုက်ပြီး ရုတ်တရက်သေသွားခဲ့တယ် ...။

တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စတွေကို နောက်မှ ကျုပ်သိခဲ့ရ တာပါ။ ကျုပ် ဆေးရုံကဆင်းတော့ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေး အသတ်ခံ ရတယ်။ အဲဒီလို သမီးလေးကို သတ်တဲ့နေ့ကပဲ သမီးလေးရဲ့ ဆီက ပတ္တမြားတွေကို သူတို့ ရသွားတယ်လို့ ကျုပ်က ထင်ခဲ့တယ် လေ ...။

ဒါကြောင့် ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်း ဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက် ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို သတ်သွားတဲ့ သူကြီးလို့ခေါ်တဲ့ အောင်သိန်းကိုရော အောင်သိန်းရဲ့သား မိုးဟပ်ဖြူလို့ခေါ်တဲ့

သောင်းထွန်းကိုပါ သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ မသတ်ခင် ပတ္တမြားတွေ ဘယ်မှာထားလဲလို့ မေးခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုမှမေးလို့မရတာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တယ် ...။

နောက် သုနန္ဒာစံအိမ်ကြီးထဲ ခိုးဝင်ပြီး လိပ်ပြာပုံပါတဲ့ ကြွေပန်းအိုးတွေကို ရိုက်ခွဲပြီး ပတ္တမြားတွေကို ကျုပ် ရှာဖွေခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာဖေမောင်ထွန်းဟာ ပတ္တမြားတွေကို ကျုပ်ရဲ့ သမီးဆီက ပြန်ရသွားပြီးတဲ့နောက် ကြွေရည်ပြန်လောင်းပြီး ကြွေပန်းအိုးထဲ ပြန်ထည့်ဝှက်ထားခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ထင်လို့ ကြွေပန်းအိုးတွေကို ဆုချေခွဲပြီး ရှာဖွေခဲ့တာပါပဲဗျာ ...။

အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ရော ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးတို့တုံ (မြနင်းယဉ်) ပါ ဘုရားရဲ့ဥစ္စာရတနာ ပတ္တမြားသုံးလုံးကို မသမာလောအနဲ့ ရယူဖို့ မကြံကောင်းမစည်ရာ ကြံစည်မိတဲ့အတွက် ဘုရားရိုက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးတို့ဟာ ချွတ်စပ်ပါးရဲ့အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း လောဘ ဒေါသတွေ ရဲ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး မောဟ အမှောင်တွေဖုံး လှူသတ်မှုတွေ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်မိတဲ့အတွက် မကြာခင် ကြီးစင်ပေါ် တက်ရ တော့မှာပါဗျာ”

ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးနောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား ရှာသည့် ဝင်းကြည် (ခေါ်) ဖရီးအားကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်ရော အိုင်အိုကျော်စိုးပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

“အေးဗျာ ... ခုလိုအကြောင်းစုံ သိရတော့လည်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အမှုသက်သာအောင် ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်။ ခုတော့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

အိုင်အိုကျော်စိုးက စိတ်မကောင်းသဖြင့် ပြောပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ အသာထရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ အောက်အိတ်ထဲမှ ရေခဲတောင်စီးကရက်ဘူးသစ်ကို ထုတ်ပေး လိုက်ရာ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး ဝင်းကြည် (ခေါ်) ဖရီး မျက်ရည်ရှစ် ဝိုင်းလျက်ရှိသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မော့ကြည့်ရင်းမှ စီးကရက်ဘူး လေးကို ‘လက်ခံရယူလိုက်လေသည်။

ဤတွင် အိုင်အိုကျော်စိုးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“အမှုကိစ္စအားလုံးပြီးတဲ့အခါ ပတ္တမြားကြီးသုံးလုံးကို ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံပြီး ပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရား ရုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ပူဇော်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေကို တင်ပြပါမယ်ဗျာ”

“အဲဒီပတ္တမြားမဲ့ရှင်တော်ဘုရားကို အနေကလာတင်တဲ့

အခါ ပတ္တမြားတွေနဲ့ ဆက်နွယ်ခဲ့သူအားလုံးကို အမျှအတန်း ပေးဝေပါမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ် စုံထောက်ကြီးရယ်။ အဲဒီအခါ ကျုပ် ကျခဲ့ရင်လည်း ဝိညာဉ်လိပ်ပြာဘဝကနေ ... သာဓု သာဓု သာဓု လို့ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ပါမယ်ဗျာ”

ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးဝင်းကြည်၏စကားကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်ရော အိုင်အိုကျော်စိုးပါ ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးလိုက်မိကြပါ တော့၏။

ဪ ... ပတ္တမြားလိပ်ပြာတို့သည်ကား သံသရာဝယ် ဆက်လက်ဝဲလွင့် ပျံသန်းကြဦးတော့မှာပါတကား။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

စိတ္တအဂ္ဂ

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော သူရ (၁၂)
ဖောင်ကြီးသင်တန်းဆင်း သူငယ်ချင်းများ

- ၁။ ရဲမှူးကြီးကျော်စိုး (ငြိမ်း)
- ၂။ ရဲမှူးကြီးအုန်းခိုင် (ငြိမ်း)
- ၃။ ဒုရဲမှူးကြီးညွန့်လှိုင် (ငြိမ်း)
- ၄။ ဖခီး (ခ) ဝင်းကြည် ကသ (၂၂)
- ၅။ ကက်ဆက်ကြီး (ခ) စောလွင် ကသ (၂၄)
- ၆။ ဒုတ် (ခ) သောင်းမြင့် ကသ (၂၈)
- ၇။ အဒုလေး (ခ) လှမြင့် ကသ (၄၁)
- ၈။ ပေါ်တင်ကြီး (ခ) ရဲညွန့် ကသ (၄၄)
- ၉။ ချိုလိမ် (ခ) ဖေမောင်ထွန်း ကသ (၅၄)
- ၁၀။ ပုပွီး (ခ) ဇော်ဦး ကသ (၅၅)
- ၁၁။ ငပိကောင် (ခ) ခင်ဇော် ကသ (၅၈)
- ၁၂။ ရေဆင် (ခ) မြဝင်း ကသ (၅၉)

ဝိဇ္ဇာအဂ္ဂ

၏ ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသောလုံးချင်းစာအုပ်များ

၁၃။ တာတီး (ခ) စိုးဝင်း	ကသ (၇၇)
၁၄။ ညွန့်ဆွေ	ကသ (၈၉)
၁၅။ တောကျီးကန်း (ခ) လှမျိုးမြင့်	ကသ (၉၁)
၁၆။ ခြေမကြီး (ခ) မျိုးတင့်	ကသ (၁၀၂)
၁၇။ ကမန်းကတန်း (ခ) ကြင်စိန်	ကသ (၁၀၅)
၁၈။ ပိုးဟပ်ဖြူ (ခ) သောင်းထွန်း	ကသ (၁၁၆)
၁၉။ ကီဝီ (ခ) ဖော်ဝင်းစင်	ကသ (၁၂၁)
၂၀။ သူကြီး (ခ) အောင်သိန်း	ကသ (၁၃၃)
၂၁။ ဖင်မဲ (ခ) ထွန်းသိန်း	ကသ (၁၄၈)
၂၂။ ဗျော့ကြီး (ခ) စိုးငြိမ်း	ကသ (၁၆၆)
၂၃။ လှကြိုင်	ကသ (၁၇၆)

၁။ ဂဇယ်သုံးလုံးမောင်သံပိုး
၂။ မိကျောင်းစေတမန်
၃။ ခုန့်နီကျိန်စာ
၄။ စွယ်နက်ရှင်
၅။ ဇီးနပ်(စ်)ပုလဲ
၆။ ပင်လယ်မြေပောက်
၇။ အင်ဘီလူး
၈။ သင်္ဃေမြင်မောင်နမ
၉။ အရှင်မေတ္တာ
၁၀။ နံသာအိမ်ကြီး ရှေ့ကဆီး
၁၁။ ငှက်ဂဠုန်မြွေနဂါး
၁၂။ သမုဇယကောရီ
၁၃။ ကျောက်စိမ်းယက္ခ
၁၄။ လေးပွင့်သစ္စာ
၁၅။ ကိုးမြို့ ကိုးတံခါး ကိုးဖလား